

ເຈດສິບປີທຶກາລືມເລື່ອນຂອງເມືອງໄທໂຮ

Jeff Pippenger

2023-08-12

ເຈດສິບປີທຶກາລືມເລື່ອນຂອງເມືອງໄທໂຮ

ບັນດາຜູ້ພະຍາກອນທັງປວງລ້ວນຊື່ບອກເຖິງວາລະສົນສຸດຂອງໂລກ.

“ຜູ້ພະຍາກອນບູຮານແຕ່ລະຄົນໄດ້ກ່າວໄວ້ສຳລັບເວລາຂອງພວກເຮົາ ຫຼາຍກວ່າສຳລັບເວລາຂອງຕົນເອງ, ເພາະສະນັ້ນການພະຍາກອນຂອງທ່ານທັງຫຼາຍຈຶ່ງມີຜົນບັງຄັບໃຊ້ແກ່ພວກເຮົາ.

‘ບັນດາເຫດການເຫຼົ່ານີ້ເກີດແກ່ເຂົາ ກໍເປັນແບບຢ່າງແກ່ພວກເຮົາ;

ແລະໄດ້ຖືກບັນທຶກໄວ້ເພື່ອຕັກເຕືອນພວກເຮົາ ຜູ້ທີ່ປາຍຍຸກຂອງໂລກໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ.’ 1 ໂກຣິນໄທ

10:11. ‘ສັງເກດເຫັນ ພວກທ່ານມີໄດ້ຮັບໃຊ້ເພື່ອຕົນເອງ ແຕ່ເພື່ອພວກເຮົາ,

ຄືສິ່ງທີ່ບັນທຶກໄວ້ຖືກປະກາດແກ່ພວກເຮົາໂດຍຜູ້ທີ່ໄດ້ປະກາດຂ່າວປະເສີດແກ່ພວກເຮົາ

ໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຜູ້ຖືກສົ່ງມາຈາກສະຫວັນ;

ສັງເກດເຫັນແມ່ນສິ່ງທີ່ທູດສະຫວັນປາຖະໜາຈະເພິ່ງເບິ່ງ.’ 1 ເປໂຕ 1:12....”

“ພຣະຄຳພີໄດ້ສະສົມ ແລະ ຮວບຮວມຊັບສົມບັດຂອງຕົນໄວ້ສຳລັບຊົ່ວຄາວສຸດທ້າຍນີ້.

ເຫດການອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທັງປວງ ແລະ

ການດຳເນີນການອັນສຳຄັນນຳຢ່າງແຕ່ງປະຫວັດສາດພຣະສັນຍາເດີມ ໄດ້ເກີດຂຶ້ນຊ້ຳອີກ ແລະ

ກຳລັງເກີດຂຶ້ນຊ້ຳອີກໃນຄຣິສຕະຈັກໃນວັນສຸດທ້າຍເຫຼົ່ານີ້.” Selected Messages, book 3, 338, 339.

ບັນດາພຣະຄຳພີທຸກເຫຼົ່າໃນພຣະຄຳພີເປັນ ລ້ວນສົນສຸດລົງໃນພຣະນິມິດ.

“ໃນພຣະນິມິດ ພຣະຄຳພີທັງປວງມາພົບກັນ ແລະ ສົນສຸດລົງ.” Acts of the Apostles, 585.

ຂໍ້ຄຳເຕືອນສຸດທ້າຍສຳລັບຜູ້ອາໄສຢູ່ໃນໂລກນີ້ ຖືກລະບຸໄວ້ໃນ ພຣະນິມິດ ບົດທີ 18.

ຫຼັງຈາກເຫດການເຫຼົ່ານີ້ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນທູດສະຫວັນອີກອົງໜຶ່ງມາຈາກສະຫວັນ ມີອຳນາດອັນຍິ່ງໃຫຍ່; ແລະແຜ່ນດິນໂລກກໍສະຫວ່າງໄສອາບໄປດ້ວຍລັດສະໝຸດຂອງທ່ານ.

ແລະທ່ານໄດ້ຮ້ອງດ້ວຍສຽງອັນແຮງກ້າວ, “ບາບີລອນໃຫຍ່ໄດ້ລົ້ມແລ້ວ, ໄດ້ລົ້ມແລ້ວ,

ແລະໄດ້ກາຍເປັນທີ່ຢູ່ອາໄສຂອງພວກຜູ້ຮ້າຍ, ເປັນທີ່ຊົມຂັງຂອງວິນຍານໃສໂຄກທຸກຢ່າງ,

ແລະເປັນກິງຂັງຂອງນັກທຸກຊະນິດທີ່ມີນິທິນແລະໜ້າຊັງ.

ເພາະວ່າບັນດາປະຊາຊາດໄດ້ດຶມເຫຼົ້າແຫ່ງພະພິລິດຂອງການລ່ວງປະເວນຂອງນາງ,

ແລະກະສັດທັງຫຼາຍແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກໄດ້ລ່ວງປະເວນກັບນາງ,

ແລະພວກພໍ່ຄ້າແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກໄດ້ຮັບມືຂຶ້ນໂດຍອາໄສຄວາມຝຸ່ມເຝື້ອຍອັນຫຼວງຫຼາຍຂອງນາງ.”

ພຣະນິມິດ 18:1–3.

ວະລີ“ບາບີລອນອັນຍິ່ງໃຫຍ່” ເປັນຕົວແທນຂອງຄຣິສຕະຈັກໂຮມັນຄາທອລິກ ແລະໃນອີຊາຢາ ບົດທີຊາວສາມ “ບາບີລອນອັນຍິ່ງໃຫຍ່” ຖືກນຳສະເໜີໂດຍມີເມືອງໄທໂຮເປັນຕົວແທນ.

ພາລະກ່ຽວກັບເມືອງໄທໂຮ. ໂອ້ຄວນຄຳຄວນ, ເຈົ້າບັນດາເຮືອແຫ່ງທາຊິດ;

ເພາະມັນຖືກທຳລາຍຈົນບໍ່ມີເຮືອນ, ບໍ່ມີບ່ອນເຂົ້າໄປ;

ຂ່າວນີ້ຖືກເປີດເຜີຍແກ່ພວກເຂົາຈາກແຜ່ນດິນຄິດຕີມ. ຈົ່ງນັ່ງສົງບໍ, ເຈົ້າຜູ້ອາໄສຢູ່ໃນເກາະ;

ເຈົ້າຜູ້ພວກພໍ່ຄ້າແຫ່ງຊີໂດນ, ຜູ້ຂ້າມທະເລ, ໄດ້ຮັບໃຫ້ບໍລິບູນ. ແລະໂດຍນ້ຳອັນຫຼວງຫຼາຍ

ເມັດພືດຂອງສີໄຫ ຄືຜົນເກັບກ່ຽວຈາກແມ່ນ້ຳ ເປັນລາຍໄດ້ຂອງນາງ;

ແລະນາງເປັນຕະຫຼາດຂອງບັນດາປະຊາຊາດ. ຈົ່ງລະອາຍ, ໂອ ຊີໂດນ; ເພາະທະເລໄດ້ກ່າວແລ້ວ,

ຄືກຳລັງແຫ່ງທະເລ, ໂດຍກ່າວວ່າ, ເຮົາບໍ່ຈັບຄັນຈະຄອດ, ບໍ່ໄດ້ໃຫ້ກຳເນີດບຸດຫຼານ, ບໍ່ໄດ້ລ້ຽງດູຊາຍໜຸ່ມ, ແລະບໍ່ໄດ້ລ້ຽງດູຍິງພົມມະຈັນ. ເມື່ອຂ້າວນໄປເຖິງອີບີ, ພວກເຂົາຈະເຈັບປວດຢ່າງໜັກເມື່ອໄດ້ຍິນຂ່າວເລື່ອງຕີໄຮ. ຈົ່ງຂ້າມໄປຫາທາຊິດ; ໂອ້ຄວນຄຳຄວນ, ເຈົ້າຜູ້ອາໄສຢູ່ໃນເກາະ. ນີ້ແມ່ນເມືອງອັນຊົມຊື່ນຍິນດີຂອງເຈົ້າຫຼື ເມືອງທີ່ມີກຳເນີດມາແຕ່ວັນອັນເກົ່າແກ່? ຕົນຂອງນາງເອງຈະພານາງໄປໄກເພື່ອຢູ່ອາໄສເປັນຄົນຕ່າງຖິ່ນ. ໃຜເປັນຜູ້ວາງແຜນນັດຕຳນຕີໄຮ, ເມືອງຜູ້ສວມມົງກຸດ, ຊຶ່ງພວກພໍ່ຄ້າຂອງນາງເປັນເຈົ້ານາຍ, ແລະພວກຄ້າຂາຍຂອງນາງເປັນຜູ້ມີກຽດໃນແຜ່ນດິນໂລກ? ພຣະເຢໂຫວາຈອມໂຍທາໄດ້ກຳນົດໄວ້ແລ້ວ, ເພື່ອຈະເຮັດໃຫ້ຄວາມຈອງຫຼອງແຫ່ງສະຫງ່າລາສີທັງປວງເປື້ອນເປົ້າ, ແລະເພື່ອຈະນຳຜູ້ມີກຽດທັງປວງໃນແຜ່ນດິນໂລກໃຫ້ຕົກຢູ່ໃນຄວາມດູກູກ. ຈົ່ງຫຼືຜ່ານແຜ່ນດິນຂອງເຈົ້າດັງແມ່ນ້ຳ, ໂອ ບຸດສາວແຫ່ງທາຊິດ; ບໍ່ມີກຳລັງຄວບຄຸມອີກຕື່ມ. ພຣະອົງໄດ້ຍຶດພຣະຫັດຂອງພຣະອົງເໝືອທະເລ, ພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ອານາຈັກທັງຫຼາຍສັນສະເທືອນ; ພຣະເຢໂຫວາໄດ້ອອກພຣະບັນຊາຕໍ່ຕ້ານເມືອງພໍ່ຄ້າ, ເພື່ອທຳລາຍບ້ອມປາການອັນແຂງແຮງຂອງນາງ. ແລະພຣະອົງກ່າວວ່າ, ເຈົ້າຈະບໍ່ຊົມຊື່ນຍິນດີອີກຕື່ມ, ໂອ ຍິງພົມມະຈັນຜູ້ຖືກບີບຄັນ, ບຸດສາວແຫ່ງຊີໂດນ; ຈົ່ງລຸກຂົນ, ຂ້າມໄປຫາຄິດຕົມ; ແມ່ນແຕ່ທີ່ນີ້ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ພົບການພັກຜ່ອນ. ຈົ່ງເບິ່ງແຜ່ນດິນຂອງຊາວຄັນເດຍ; ຊົນຊາດນີ້ແຕ່ກ່ອນບໍ່ມີ, ຈົນອັດຊີເຮຍໄດ້ສ້າງຕັ້ງໃຫ້ເຂົາສຳລັບຜູ້ອາໄສຢູ່ໃນຖິ່ນທຸລະກັນດານ: ພວກເຂົາໄດ້ຕັ້ງຫໍຄອຍຂອງມັນຂຶ້ນ, ພວກເຂົາໄດ້ຍົກວັງຂອງມັນຂຶ້ນ; ແລະພຣະອົງໄດ້ນຳມັນໄປສູ່ຄວາມພິນາດ. ໂອ້ຄວນຄຳຄວນ, ເຈົ້າບັນດາເຮືອແຫ່ງທາຊິດ: ເພາະກຳລັງຂອງເຈົ້າຖືກທຳລາຍແລ້ວ. ແລະໃນວັນນັ້ນຈະເກີດຂຶ້ນວ່າ ຕີໄຮຈະຖືກລົມໄປເປັນເວລາເຈັດສິບປີ, ຕາມວັນເວລາຂອງກະສັດອົງໜຶ່ງ: ຫຼັງຈາກຄົບເຈັດສິບປີ ຕີໄຮຈະຮ້ອງເພງດັງຍິງໄສເພນີ. ຈົ່ງຈັບພົນ, ເດີນອ້ອມເມືອງໄປ, ເຈົ້າຍິງໄສເພນີຜູ້ຖືກລົມ; ຈົ່ງບັນເລງທຳນອງອັນຫວານ, ຮ້ອງເພງຫຼາຍໆ, ເພື່ອວ່າເຈົ້າຈະຖືກລະນຶກເຖິງ. ແລະຫຼັງຈາກຄົບເຈັດສິບປີຈະເກີດຂຶ້ນວ່າ ພຣະເຢໂຫວາຈະຢູ່ມຢາມຕີໄຮ, ແລະນາງຈະກັບໄປຫາຄຳຈ້າງຂອງນາງ, ແລະຈະກະທຳການຜິດປະເດນກັບບັນດາອານາຈັກແຫ່ງໂລກທັງສິ້ນເທິງຜິວແຜ່ນດິນໂລກ. ແລະສົນຄຳຂອງນາງ ກັບຄຳຈ້າງຂອງນາງ ຈະເປັນຄວາມບໍ່ລໍ້າສຸດຖວາຍແດ່ພຣະເຢໂຫວາ: ມັນຈະບໍ່ຖືກສະສົມ ຫຼື ຖືກເກັບໄວ້; ເພາະສົນຄຳຂອງນາງຈະເປັນສຳລັບຜູ້ທີ່ອາໄສຢູ່ຕາມພຣະພັກພຣະເຢໂຫວາ, ເພື່ອຈະໄດ້ກິນຢ່າງອຸດົມສົມບູນ, ແລະເພື່ອເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມອັນຖາວອນ. ເອຊາຍາ 23:1-18.

ນາງວາຍຂຽນວ່າ: “ເຫດການອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທັງປວງ ແລະການດຳເນີນການອັນສຳຄັນແລະນຳຄາລະວະທັງຫຼາຍໃນປະຫວັດສາດພຣະຄຳພີພັນທະສັນຍາເກົ່າ ໄດ້ເກີດຊຳຄັນມາ ແລະກຳລັງເກີດຊຳຄັນຢູ່ ໃນຄຣິດຕະຈັກໃນວັນສຸດທ້າຍເຫຼົ່ານີ້.”

ເອຊາຍາ ບົດທີ໊າວສາມ ກ່າວເຖິງຄວາມສຳພັນໃນຄຳພະຍາກອນຂອງສະຫະປະຊາຊາດ, ສັນຕະປາປາ, ສະຫະລັດອາເມຣິກາ ແລະ ອົດສະຕາລີ. ເພື່ອຈະຮັບຮູ້ຄວາມຈິງເຫຼົ່ານີ້ ຈຳເປັນຕ້ອງໃຫ້ບັນດາສັນຍະລັກໃນບົດນັ້ນຖືກກຳນົດຄວາມໝາຍໂດຍການດົນໃຈ. ເມື່ອສັນຍະລັກທັງຫຼາຍຖືກກຳນົດຄວາມໝາຍແລ້ວ, ລຳດັບເຫດການກໍຄ່ອນຂ້າງຊັດເຈນຕັ້ງໄປຕັ້ງມາ. ສັນຍະລັກໃນບົດນີ້ຈຳເປັນຕ້ອງຖືກກຳນົດຄວາມໝາຍມີດັ່ງນີ້:

ພາລະໜັກ, ເມືອງຕີໄຮ, ຍິງແພດ, ຊາວອັດຊີເຮຍ, ແຜ່ນດິນຂອງຊາວຄານເດຍ, ຫໍຄອຍແລະພະລາຊະວັງ, ທາຊິດ, ເຊື້ອພັນແຫ່ງສີໄຮ, ແຜ່ນດິນຂອງຊິດຕົມ, ຊີໂດນ, ເມືອງຂອງພໍ່ຄ້າ, ຂ່າວລືຂອງອີບີແລະຂ່າວລືຂອງຕີໄຮ, ການຮ້ອງຄຳຄວນ, ທິດາອົງໜຶ່ງ, ເຈັດສິບປີ, ວັນເວລາຂອງກະສັດອົງດຽວ, ການຖືກລົມ, ແລະການຖືກລະນຶກຄືນ

ຄຳວ່າ “burden” ໃນຂໍ້ໜຶ່ງ ບົ່ງຊີເຖິງຄຳພະຍາກອນແຫ່ງຄວາມພິນາດຕໍ່ອານາຈັກເມືອງໄທເຮ.

ພາລະ: H4853—ມາຈາກ H5375; ພາລະ; ໂດຍສະເພາະແມ່ນ ບັນດາເຄື່ອງສະການ ຫຼື (ໃນຄວາມໝາຍນາມທຳ) ການຫາບຫາມ; ໃນຄວາມໝາຍອຸປະມາແມ່ນ ຖ້ອຍຄຳປະກາດ, ສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນ ຄຳພິພາກສາລົງໂທດ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນ ບົດຮ້ອງ; ທາງຈິດໃຈແມ່ນ ຄວາມປາຖະໜາ: – ພາລະ, ນຳອອກໄປ, ຄຳພະຍາກອນ, X ພວກເຂົາຕັ້ງໄວ້, ບົດເພງ, ບັນດາເຄື່ອງສະການ.

ພາລະແຫ່ງເມືອງ Tyre

ແມ່ນໜຶ່ງໃນຫຼາຍຂໍ້ຄວາມໃນພຣະຄຳພິທີຊີ້ບອກການພິພາກສາຄັ້ງສຸດທ້າຍຂອງຄຣິສຕະຈັກໂຮມັນຕາທໍລິກ. ຄຳວ່າ “ພາລະ” ຕາມການໃຊ້ແລະຄຳນິຍາມ ແມ່ນຄຳພະຍາກອນ

ແລະໂດຍຫຼັກແລ້ວແມ່ນຄຳພະຍາກອນແຫ່ງຄວາມພິນາດ. ໃນພຣະທຳ Isaiah ມີ “ພາລະ” ຢູ່ສິບເອັດແຫ່ງ ແລະອີກແປດຄັ້ງທີ່ຄຳນີ້ຖືກໃຊ້ເພື່ອພັນລະນາພາລະທີ່ແບກໄວ້ເທິງບ່າ. ສິບເອັດຄັ້ງທີ່ຄຳວ່າ “ພາລະ” ຖືກສະແດງເປັນຄຳພະຍາກອນແຫ່ງຄວາມພິນາດ ຄື Isaiah 13:1; 15:1; 17:1; 19:1; 21:1, 11, 13; 22:1; 30:6 ແລະແນ່ນອນ ບົດທຊົາວສາມ ບ່ອນທີ່ເຮົາພົບພາລະແຫ່ງເມືອງ Tyre.

ການນຳຄຳພະຍາກອນແຫ່ງຄວາມພິນາດທັງໝົດຂອງ Isaiah ມາວາງໄວ້ຮ່ວມກັນ ເພື່ອປະເມີນວ່າອຳນາດໃດກຳລັງຖືກເປັນຕົວແທນໃນວັນສຸດທ້າຍ ເປັນສິ່ງທີ່ຄຸ້ມຄ່າ. ຄຳພະຍາກອນແຫ່ງຄວາມພິນາດສິບເອັດປະການນັ້ນຍາກທີ່ຈະກ່າວຄອບຄຸມໃນເທືອດຽວ, ດັ່ງນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າຈະໃຫ້ຄຳນິຍາມໂດຍຫຍໍ້ຂອງຄຳພະຍາກອນແຫ່ງຄວາມພິນາດແຕ່ລະປະການ ເພື່ອວາງບໍລິບົດສຳລັບບົດທຊົາວສາມ.

ໃນບົດທຊີບສາມ ຄຳພະຍາກອນເຖິງຄວາມພິນາດຂອງບາບີລອນ

ໝາຍເຖິງບາບີລອນສະໄໝໃໝ່ໃນວາລະສຸດທ້າຍຂອງໂລກ ຊຶ່ງກໍຄືຍິ່ງໂສເພນີແຫ່ງໂຮມ ອັນໄດ້ຖືກພັນລະນາໄວ້ດ້ວຍໃນບົດທຊີບເຈດີຂອງພຣະນິມິດ.

ແລະມີເທວະດາອົງໜຶ່ງໃນເຈດີອົງທຶຊິນເຈດີໃບນັ້ນ ມາເວົ້າກັບຂ້ານ້ອຍ ໂດຍກ່າວວ່າ, “ຈົ່ງມານີ້, ເຮົາຈະສະແດງໃຫ້ເຈົ້າເຫັນການພິພາກສາຂອງຍິງແພດໃຫຍ່ຜູ້ນັ່ງຢູ່ເໜືອນ້ຳຫຼາຍສາຍ: ບັນດາກະສັດແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກໄດ້ລ່ວງປະເວນກັບນາງ, ແລະຊາວໂລກກໍໄດ້ເມົາມາຍດ້ວຍເຫຼັກແຫ່ງການລ່ວງປະເວນຂອງນາງ.” ແລ້ວທ່ານໄດ້ພາຂ້ານ້ອຍໄປໃນພຣະວິນຍານສູ່ຖິ່ນກັນດານ; ແລະຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຫັນຍິງຄົນໜຶ່ງນັ່ງເທິງສັດຮ້າຍສີເດງເຂັ້ມ, ເຕັມໄປດ້ວຍຊີເຫຼັກການໝືນປະໝາດ, ມີເຈັດຫົວ ແລະສິບເຂົ້າ. ແລະຍິງນັ້ນນຸ່ງຫົ່ມຜ້າສີມ່ວງ ແລະສີເດງເຂັ້ມ, ປະດັບດ້ວຍຄຳ ຫົນມີຄຳ ແລະໄຂ່ມຸກ, ຖືຖ້ອຍຄຳໃນມືຂອງນາງ ເຕັມໄປດ້ວຍສິ່ງໜ້າກຽດຊັງ ແລະຄວາມໃສໃຫຍ່ແຫ່ງການລ່ວງປະເວນຂອງນາງ: ແລະທີ່ໜ້າຜາກຂອງນາງມີຊີໜຶ່ງຖືກຂຽນໄວ້ວ່າ, ຄວາມລຶກລັບ, ບາບີລອນໃຫຍ່, ແມ່ແຫ່ງຍິງແພດ ແລະແຫ່ງສິ່ງໜ້າກຽດຊັງທັງຫຼາຍຂອງແຜ່ນດິນໂລກ. ພຣະນິມິດ 17:1–5.

ຂ້າພະເຈົ້າຈຳເປັນຕ້ອງອອກນອກປະເດັນໄປເລັກນ້ອຍ.

ຈຸດປະສົງຂອງການສຶກສາຄຳພະຍາກອນກ່ຽວກັບເມືອງ Tyre ໃນທຊີບແລ້ວ ແມ່ນເພື່ອຈັດໃຫ້ປະຫວັດສາດແຫ່ງຄຳພະຍາກອນຂອງສະຫະລັດອາເມຣິກາສອດຄ່ອງກັບຂອງຄຣິສຕະຈັກເຊວັນທ໌ໂດຍ ແອດເວນຕີສ.

ພວກເຮົາຈະສະແດງວ່າ

ລັດຖະບານແຫ່ງສະຫະລັດອາເມຣິກາແມ່ນເຂົ້າອັນໜຶ່ງໃນສັດຮ້າຍຄ້າຍລູກແກະໃນພຣະນິມິດບົດທຊີບສາມ ແລະວ່າ ໂປຣເຕສແຕນຕີສິມ ທີ່ອອກມາຈາກຍຸກມັດີ ແມ່ນອີກເຂົ້າອັນໜຶ່ງ.

ເຂົ້າຂອງໂປຣເຕສແຕນຕີສິມໄດ້ກ້າຍເປັນ ມົນເລີເຮັດ ແອດເວນຕີສິມ

ໃນເວລາທີ່ຊາວໂປຣເຕສແຕນໃນສະຫະລັດອາເມຣິກາປະຕິເສດຂ່າວສານຂອງທຸດສະຫວັນອົງທຳອິດ.

ເມື່ອພວກເຮົາວາງສິ່ງນັ້ນໄວ້ແລ້ວ, ພວກເຮົາຈະສະແດງວ່າ ປະຫວັດສາດຂອງເຂົ້າຝ່າຍໂປຣເຕສແຕນ ແລະປະຫວັດສາດຂອງເຂົ້າຝ່າຍຮິພັບລິກັນ ດຳເນີນໄປຄຽງຄູ່ກັນ

ແລະມີລັກສະນະທາງຄຳພະຍາກອນທີ່ຂະໜານກັນ. ເພາະວ່າ ໃນທຸລະສາດແລ້ວ ພວກມັນຢູ່ເທິງສັດຮ້າຍຕົວດຽວກັນ ຊຶ່ງເປັນຕົວແທນວ່າ ທັງສອງເຂົາເປັນສະໄໝດຽວກັນ. ຂ້າພະເຈົ້າຈະຍົກຕົວຢ່າງອັນໜຶ່ງຂອງຄວາມຂະໜານກັນນີ້ຂອງເຂົາຂອງຄຣິສຕະຈັກແລະລັດໃນສະຫະລັດອາເມຣິກາ. ທັງສອງ "ລົມ" ໃນວິທີຂອງຕົນເອງ.

ອີຊາຍາ ບົດທີ 23

ໄດ້ໝາຍເຖິງຈຸດແຫ່ງຄຳພະຍາກອນທີ່ອຳນາດຂອງສັນຕະປາບາຖືກຫຼົງລົມໄປເປັນເວລາເຈັດສິບປີ, ແລະໃນໄລຍະເຈັດສິບປີແຫ່ງສັນຍະລັກນັ້ນ ມະນຸດທັງໝົດໄດ້ຫຼົງລົມອຳນາດສັນຕະປາບາ ແລະເຫດໃດຈຶ່ງເອີ້ນຍຸກມັດວ່າເປັນຍຸກມັດ. ຄຳຂວັນຂອງເຂົາແຫ່ງເຂົາຜ່າຍເຂົາສັດສະໜາໂບຣເຕສແຕນ ເມື່ອພວກເຂົາແຍກອອກຈາກຄຣິສຕະຈັກຄາທອລິກ ແມ່ນ "ພຣະຄຳພີ ແລະ ພຣະຄຳພີພຽງແຕ່ຢ່າງດຽວ." ພວກເຂົາໄດ້ຫຼົງລົມວ່າພຣະຄຳພີໄດ້ບໍ່ອອກແກ່ພວກເຮົາວ່າ ແທ້ຈິງແລ້ວອຳນາດສັນຕະປາບາແມ່ນຜູ້ໃດ. ພວກເຂົາໄດ້ຫຼົງລົມຂ່າວສານທີ່ຖືກສະຖິດໄວ້ໃນເອກະສານອັນສັກສິດຊຶ່ງພວກເຂົາໄດ້ຮັບມອບໃຫ້ເປັນຜູ້ຮັກສາ, ແລະໄດ້ປະກາດຕົນວ່າເປັນຜູ້ພິພິດພິດອັນເຂັ້ມແຂງຂອງມັນ.

"ຜູ້ພິພິດພິດຄວາມສັບສົນໃນຄວາມເຂົ້າໃຈພຣະວາຈະນະ, ຜູ້ທີ່ບໍ່ສາມາດເຫັນຄວາມໝາຍຂອງບໍລະບົກຕໍ່ພຣະຄຣິດ, ຍ້ອນຈະຈັດຕົນເອງໄວ້ຢູ່ຜ່າຍຂອງບໍລະບົກຕໍ່ພຣະຄຣິດຢ່າງແນ່ນອນ. ບັດນີ້ແມ່ນເວລາສຳລັບພວກເຮົາທີ່ຈະກົມກືນເຂົ້າກັບໂລກ. ດານເອນກຳລັງຍືນຍົງໃນສ່ວນຂອງຕົນ ແລະໃນບ່ອນຂອງຕົນ. ຄຳພະຍາກອນຂອງດານເອນ ແລະຂອງໂຢຮັນ ຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການເຂົ້າໃຈ. ຄຳພະຍາກອນເຫຼົ່ານັ້ນອະທິບາຍກັນແລະກັນ. ພວກມັນນຳຄວາມຈິງທັງໝົດມາສູ່ໂລກ ອັນເປັນຄວາມຈິງທີ່ທຸກຄົນຄວນເຂົ້າໃຈ. ຄຳພະຍາກອນເຫຼົ່ານີ້ຈະຕ້ອງເປັນພະຍານໃນໂລກ. ໂດຍການສຳເລັດຂອງມັນໃນວັນສຸດທ້າຍເຫຼົ່ານີ້, ພວກມັນຈະອະທິບາຍຕົນເອງ." Kress Collection, 105.

ໃນທຳນອງດຽວກັນ, ເຂົາສັດແຫ່ງລະບອບສາທາລະນະລັດ ຊຶ່ງເປັນຕົວແທນຂອງລັດຖະບານແຫ່ງສະຫະລັດອາເມຣິກາ ຄວນຈະເປັນລັດຖະບານຂອງປະຊາຊົນ ແລະ ເພື່ອປະຊາຊົນ, ແຕ່ບັນດາພົນລະເມືອງແຫ່ງສະຫະລັດກໍໄດ້ລົ້ມເອກະສານອັນສັກສິດທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຮັບຜາກໄວ້ເຊັ່ນກັນ. ເອກະສານອັນສັກສິດນັ້ນຄື ລັດຖະທຳມະນູນແຫ່ງສະຫະລັດ ແລະ ຫຼັກການປະຈຳຂອງລັດຖະບານທີ່ຖືກອອກແບບໃຫ້ເປັນເພື່ອປະຊາຊົນນັ້ນ ຄື ການແຍກສາສະໜາອອກຈາກລັດ. ພວກເຂົາໄດ້ລົ້ມສານແຫ່ງລັດຖະທຳມະນູນທີ່ໄດ້ຮັບຜາກໄວ້ໃຫ້ຮັກສາ, ແລະທີ່ຕົນເອງປະກາດວ່າເປັນຜູ້ພິພິດພິດປົກປ້ອງ.

"ແລະຈົ່ງໃຫ້ຈື່ໄວ້ວ່າ, ນີ້ແມ່ນຄຳໂອ້ອວຂອງໂຣມວ່າ ນາງບໍ່ເຄີຍປ່ຽນແປງ. ຫຼັກການຂອງ Gregory VII ແລະ Innocent III ຍັງຄົງເປັນຫຼັກການຂອງສາສນາຈັກໂຣມັນຄາໂທລິກຢູ່ເທິງ. ແລະຖ້ານາງມີເຕືອນອຳນາດ, ນາງກໍຈະນຳພວກມັນມາປະຕິບັດດ້ວຍຄວາມແຂງຂັນຢ່າງດຽວກັນໃນເວລານີ້ ດັ່ງໃນຫຼາຍສັດຕະວັດທີ່ຜ່ານມາ. ພວກໂບຣເຕສແຕນແທບຈະບໍ່ຮູ້ໄລຍະວ່າ ພວກເຂົາກຳລັງເຮັດຫຍັງ ເມື່ອພວກເຂົາສະເໜີທີ່ຈະຮັບເອົາຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອຈາກໂຣມໃນວຽກງານການຍົກຊຸວັນອາທິດ. ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາກຳລັງມຸ່ງຫມັ້ນຢູ່ກັບການເຮັດໃຫ້ຈຸດປະສົງຂອງຕົນສຳເລັດນັ້ນ, ໂຣມກຳລັງມຸ່ງຫມາຍທີ່ຈະສະຖາປະນາອຳນາດຂອງນາງຂຶ້ນອີກ, ເພື່ອພົ້ນຄືນມາຊຶ່ງອຳນາດສູງສຸດທີ່ນາງໄດ້ສູນເສຍໄປ. ຂໍແຕ່ໃຫ້ຫຼັກການນີ້ໄດ້ຖືກສະຖາປະນາຂຶ້ນໃນສະຫະລັດອາເມຣິກາວ່າ ສາສນາຈັກອາດນຳໃຊ້ຫຼື ຄວບຄຸມອຳນາດຂອງລັດໄດ້; ວ່າການຖືປະຕິບັດທາງສາສນາອາດຖືກບັງຄັບໃຫ້ຮັກສາໂດຍກົດໝາຍຜ່າຍໂລກໄດ້; ໂດຍຫຍັກຄີ ວ່າອຳນາດຂອງສາສນາຈັກແລະລັດພົງຄອບງຳມະໃນທຳ, ແລ້ວໄຊຊະນະຂອງໂຣມໃນປະເທດນີ້ຖືກຮັບປະກັນໄວ້ແລ້ວ.

“ພຣະວາຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ຄໍາເຕືອນເຖິງອັນຕະລາຍທີ່ກຳລັງຈະມາເຖິງ;
ຖ້າຖືກເມືົນເລືອມຕໍ່ຄໍາເຕືອນນີ້, ໂລກໂປຣເຕສຕັນຈະໄດ້ຮູ້ວ່າ ຈຸດປະສົງອັນແທ້ຈິງຂອງໂຣມແມ່ນຫຍັງ
ກໍຕໍ່ເມື່ອສາຍເກີນໄປທຶຈະຫຼີກຫນີບ້ວງແຮວໄດ້. ນາງກຳລັງເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນສູ່ອຳນາດຢ່າງງຽບ. ຄໍາສອນຂອງນາງກຳລັງສົ່ງອິດທິພົນຂອງມັນເຂົ້າໄປໃນຫໍປະຊຸມນິຕິບັນຍັດ, ໃນບັນດາຄຣິດຕະຈັກ,
ແລະໃນດວງໃຈຂອງມະນຸດທັງຫຼາຍ.
ນາງກຳລັງສົ່ງສົມບັນດາໂຄງສ້າງອັນສູງສົ່ງແລະໜັກແໜ້ນຂອງນາງໄວ້ໃນບ່ອນລັບອັນເລິກລັບ
ບ່ອນທີ່ການຂົ່ມເຫັງໃນອະດີດຂອງນາງຈະຖືກເຮັດຊ້ຳອີກ. ຢ່າງລັບໆ ແລະໂດຍບໍ່ເປັນທີ່ສັງເກດ,
ນາງກຳລັງເສີມກຳລັງຂອງນາງໃຫ້ແຂງແຮງຂຶ້ນ ເພື່ອສົ່ງເສີມຈຸດປະສົງຂອງນາງເອງ
ເມື່ອເຖິງເວລາທີ່ນາງຈະລົງມາໃຈມຕີ. ທັງໝົດທີ່ນາງປາຖະໜາກໍຄືພົ້ນໄປໄດ້ບັງບ, ແລະບັດນີ້ສົ່ງນັ້ນກໍລັງຖືກມອບໃຫ້ນາງແລ້ວ. ອີກບັດນີ້ເຮົາຈະໄດ້ເຫັນ ແລະຈະໄດ້ຮູ້ສຶກວ່າ
ຈຸດປະສົງຂອງອົງປະກອບໂຣມັນແມ່ນຫຍັງ. ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ຈະເຊື່ອ ແລະເຊື່ອຟ້າພຣະວາຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າ
ຜູ້ນັ້ນຈະຕ້ອງປະສົບກັບການຕໍານິ ແລະການຂົ່ມເຫັງ.” The Great Controversy, 581.

ຖ້າທ່ານສາມາດພົບພະຈະນານຸກົມໃດໜຶ່ງທີ່ຖືກຈັດພິມກ່ອນປີ 1950, ແລະເປີດຄົ້ນຄຳວ່າ “scarlet colored woman” ຫຼືຖືອ້ອມຄຳທີ່ເປັນຜົນໃກ້ຄຽງກັບວະລົງນັ້ນຈາກພຣະນິມິດ ບົດທີ 17, ພະຈະນານຸກົມທຸກເຫຼົ່າທີ່ຈັດພິມກ່ອນປີ 1950 ລ້ວນລະບຸວ່າ ຄຣິດຈັກໂຣມັນຄາທອລິກ ແມ່ນຍິງໂສເພນໃນພຣະນິມິດ ບົດທີ 17. ສະຫະລັດອາເມຣິກາ, ສັດຮ້າຍຈາກແຜ່ນດິນທີ່ມີຮືອງເຂົ້າໃນພຣະນິມິດ ບົດທີ 13, ໄດ້ລົ້ມອະດີດຂອງຕົນ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນເຂົ້າແຫ່ງໂປຣເຕສຕັງ ຫຼືເຂົ້າແຫ່ງລັດທິສາທາລະນະ. ທັງສອງສະຖາບັນນີ້ກໍຕິດຂຶ້ນຈາກການປະທ້ວງຕໍ່ການປົກຄອງຢ່າງກົດຂີ່ທາງສາສະໜາຂອງສັນຕະປາປາ ແລະການປົກຄອງຢ່າງກົດຂີ່ທາງການເມືອງຂອງກະສັດທັງຫຼາຍທີ່ໃຫ້ການໝູນຫຼັ່ງນາງ, ຫຼືດັງທີ່ພຣະຄຳພີກ່າວໄວ້ວ່າ, ບັນດາກະສັດທີ່“ໄດ້ກະທຳຜິດປະເດນ” ກັບນາງ. ກ່ອນທີ່ເຮົາຈະພິຈາລະນາ ເອຊາຢາ ບົດທີ 23, ເພື່ອເຮົາຈະໃຫ້ພາບລວມໂດຍຫຍໍ້ຂອງອີກສົບຄັ້ງທີ່ເອຊາຢາລະບຸ, “ຄຳພີຍາກອນແຫ່ງຄວາມພິນາດ,” ເພາະວ່າ “ພາລະ” ທັງສົບເອັດນັ້ນ ກໍເປັນດັ່ງນັ້ນທັງໝົດ.

ອີຊາຢາ ບົດທີ 13 ແມ່ນພາລະກ່ຽວກັບບາບໂລນໃນ “ວັນສຸດທ້າຍ.” ບາບໂລນ ແມ່ນແມ່ນວ່າໃນວັນສຸດທ້າຍຈະຖືກຄວບຄຸມແລະນຳພາໂດຍຄຣິດຈັກຄາທອລິກ ແຕ່ກໍປະກອບດ້ວຍອຳນາດສາມປະການທີ່ນຳໂລກໂປຣເຕສຕັງມາເກດດອນໃນພຣະນິມິດ ບົດທີ 16. ໃນຄຳພີຍາກອນແຫ່ງຄວາມພິນາດຕໍ່ບາບໂລນສະໄໝໃໝ່ໃນບົດທີ 13 ມີອຳນາດສາມປະການຖືກເປັນຕົວແທນຢູ່; ບາບໂລນ, ລູຊີເຟີ ແລະ ອັດຊີເຣຍ ຊຶ່ງເປັນຕົວແທນຂອງສັດຮ້າຍ (ອັດຊີເຣຍ), ພະຍານາກ (ລູຊີເຟີ) ແລະ ຜູ້ພະຍາກອນບອມ (ບາບໂລນ). ອັດຊີເຣຍ ແລະ ບາບໂລນ ແມ່ນສອງອຳນາດແຫ່ງການທຳໃຫ້ເປົ່າປ່າວທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງໃຊ້ເພື່ອລົງໂທດອົດສະຣາເອນໃນສະໄໝບູຮານ ແລະ ອັດຊີເຣຍມາກ່ອນ ໂດຍໄດ້ນຳສົບເຜົາທາງເໜືອໄປເປັນເຊື້ອ ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນ ບາບໂລນຈຶ່ງໄດ້ນຳສອງເຜົາທາງໃຕ້ຄືຢູດາ ໄປ.

ອົດສະຣາເອນເປັນແກະທີ່ຖືກກະຈັດກະຈາຍ; ພວກສົ່ງໂຕໄດ້ຂັບໄລ່ເຂົາໃຫ້ໜີໄປ: ກ່ອນອັນ ກະສັດແຫ່ງອັດຊີເຣຍໄດ້ກົນກົນເຂົ້າ; ແລະໃນທີ່ສຸດ ເນບູກາດເນດຊາ ກະສັດແຫ່ງບາບໂລນນີ້ ໄດ້ຫັກກະດູກຂອງເຂົາ. ເພາະສະນັ້ນ ພຣະຢາເວແຫ່ງພົນໂຍທາ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອົດສະຣາເອນ, ຕັດດັງນີ້ວ່າ; ຈົ່ງເບິ່ງແມ່, ເຮົາຈະລົງໂທດກະສັດແຫ່ງບາບໂລນ ແລະແຜ່ນດິນຂອງເຂົາ ດັ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ລົງໂທດກະສັດແຫ່ງອັດຊີເຣຍ. ເຢເຣມຢາ 50:17, 18.

ກ່ອນອັນ ອັດຊີເຣຍໄດ້ນຳສົບເຜົາທາງເໜືອຂອງອົດສະຣາເອນໄປເປັນເຊລຊີ ແລະຕໍ່ມາ ບາບໂລນໄດ້ນຳສອງເຜົາທາງໃຕ້ຂອງຢູດາໄປເປັນເຊລຊີ. ການຖືກກວາດໄປເປັນເຊລຊີທັງສອງຄັ້ງນີ້ເປັນການສຳເລັດຕາມ “ເຈັດເທືອ” ໃນພຣະທຳເລວີບົດ 26.

“ເຈດີເທືອ” ໃນພຣະທຳເລວີແມ່ນ “ຄຳພະຍາກອນເລື່ອງເວລາ” ຂໍ້ທຳອິດທີ່ William Miller ຄົ້ນພົບ, ແລະມັນຊີ້ບອກວ່າ ເມື່ອອັດຊີເຣຍຍຶດເອົາເຜົ່າທາງເໜືອນັ້ນ ມັນໄດ້ໝາຍເຖິງຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງການກະຈັດກະຈາຍທີ່ດຳເນີນຕໍ່ໄປເປັນເວລາສອງພັນຫ້ຮ້ອຍຊາວປີ. ໄລຍະເວລານັ້ນໄດ້ເລີ່ມຂຶ້ນໃນການຖືກກວາດໄປເປັນເຊລີຍຂອງພວກເຂົາໃນປີ 723BC ແລະສິ້ນສຸດລົງໃນ “ເວລາສຸດທ້າຍ” ໃນປີ 1798. ສ່ວນສອງເຜົ່າທາງໃຕ້ໄດ້ຖືກບາບີໂລນນຳໄປໃນປີ 677BC ເປັນການເລີ່ມຕົ້ນ “ເຈດີເທືອ” ຕໍ່ຕ້ານຢູດາ ຊຶ່ງສິ້ນສຸດລົງໃນຈຸດດຽວກັນກັບຄຳພະຍາກອນ 2300 ປີໃນດານເືອນ 8:14 ຄືວັນທີ October 22, 1844. ອັດຊີເຣຍ ແລະ ບາບີໂລນ ໄດ້ທຳໃຫ້ສຳເລັດຈຸດປະສົງອັນດຽວກັນຄືການລົງໂທດຕໍ່ການກະບົດຂອງປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ການລົງໂທດນັ້ນໄດ້ຖືກດຳເນີນໂດຍອັດຊີເຣຍກ່ອນ ແລະຈົງຕາມມາໂດຍບາບີໂລນ.

ໃນຄວາມສຳພັນແຫ່ງຄຳພະຍາກອນຂອງອຳນາດທັງສາມໃນບົດທີສິບສາມ ບາບີໂລນເປັນຮູບພາບຂອງອັດຊີເຣຍ ເພາະນາງໄດ້ມາພາຍຫຼັງ ແຕ່ໄດ້ກະທຳພະລະກົດດຽວກັນນັ້ນຕໍ່ຕ້ານປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ.

ໃນບົດທີສິບຫ້າ, ພາລະຄຳພະຍາກອນຕໍ່ສູ້ໃມອາບ ແມ່ນຕໍ່ຕ້ານບັນດາຄຣິດຈັກໂບຣແຕສແຕນ.

“ຄຳພັນລະນາຂອງໃມອາບນີ້ເປັນຕົວແທນແກ່ບັນດາຄຣິດຈັກທີ່ໄດ້ກາຍເປັນເໝືອນໃມອາບ. ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຍືນຍົງໃນຕຳແໜ່ງໜ້າທີ່ຂອງຕົນດັ່ງຜູ້ຝຣັ່ງຢາມທີ່ຊື່ສັດ. ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຮ່ວມມືກັບບັນດາບັນຍາອັນຢູ່ຜ່າຍສະຫວັນ ໂດຍການນຳໃຊ້ຄວາມສາມາດທີ່ພຣະເຈົ້າປະທານໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາເພື່ອກະທຳຕາມນຳພຣະທັຍຂອງພຣະອົງ, ຜັກດັນອຳນາດແຫ່ງຄວາມມັດໃຫ້ຖອຍກັບ, ແລະນຳໃຊ້ກຳລັງທຸກປະການທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ ເພື່ອສົ່ງເສີມຄວາມຈິງແລະຄວາມອຸບູທຳໃນໂລກຂອງພວກເຮົາ. ພວກເຂົາມີຄວາມຮູ້ໃນຄວາມຈິງ ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດຕາມສົງເທີນຮູ້” Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 4, 1159.

ຄຣິດຈັກໂບຣແຕສຕັ້ງທີ່ໄດ້ຕົກລົງແລ້ວ ແມ່ນຄຣິດຈັກທີ່ຍິ່ງຄົງດຳເນີນຢູ່ກັບອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເມື່ອໂບຣແຕສຕັ້ງສ່ວນອື່ນໆໄດ້ຫລົບໜີໄປໃນຂ່າວສານຂອງທຸດສະຫວັນອົງທີສອງ. ໃມອາບແມ່ນແອັດເວັນຕິດ, ເຂົາແຫ່ງໂບຣແຕສຕັ້ງທີ່ຕົກລົງແລ້ວ.

ບົດທີສິບເຈັດກ່າວເຖິງເມືອງດາມາສກັດ, ແລະມັນຖືກລະບຸວ່າເປັນເມືອງທີ່ຖືກນຳອອກໄປ. ເມືອງເປັນສັນຍາລັກຂອງອານາຈັກ ແລະອານາຈັກທີ່ຖືກນຳອອກໄປໃນ “ວັນສຸດທ້າຍ” ຄືສະຫະລັດອາເມລິກາ.

ບົດທີສິບເກົ້າເປັນຄຳພະຍາກອນເຖິງຄວາມພິນາດຕໍ່ອິຢິບ, ຊຶ່ງເປັນຕົວແທນຂອງສະຫະປະຊາຊາດ ແລະ ຂອງໂລກທັງສິ້ນ.

ຄຳພະຍາກອນແຫ່ງຄວາມພິນາດສາມປະການຕໍ່ໄປໃນບົດທີຊາວເອັດ ແມ່ນຕໍ່ຕ້ານແຜ່ນດິນກັນດານອັນນຳສະເພິງກົວທາງທິດໃຕ້, ຄື ດູມາ ແລະ ອາຣາເບຍ. ຄຳພະຍາກອນແຫ່ງຄວາມພິນາດສາມປະການນີ້ຊີ້ບອກເຖິງອົດສະລາມ, ໃນຄວາມສອດຄ້ອງກັບວິບັດສາມປະການໃນ Revelation 8:13.

ຄຳພະຍາກອນເຖິງຄວາມພິນາດໃນບົດທີຊາວສອງ ໄດ້ພັນລະນາເຖິງການແຍກອອກຂອງຊາວແອັດເວນຕິສລາວດິເຊຍ ອອກຈາກຊາວແອັດເວນຕິສຟີລິດເດນເຟຍ ໃນເວລາແຫ່ງກົດໝາຍວັນອາທິດ.

ແລ້ວໃນບົດທີສາມສິບ ພວກເຮົາພົບຂໍ້ຄວາມພະຍາກອນກ່ຽວກັບສັດທາງທິດໃຕ້ ຊຶ່ງເປັນພາບປະກອບປະການທີ່ສອງຂອງການກະບົດຂອງຊາວແອດເວນຕິສລາວດິເຊຍ.

ການນຳເອົາພາລະຂໍ້ຄວາມທັງໝົດໃນພຣະທຳເອຊາຍາມາລວມກັນ
ໂດຍແທ້ຈິງແລ້ວກ່າວເຖິງຜູ້ຫຼີ້ນບົດບາດທາງຄຳພະຍາກອນທຸກຜ່າຍໃນ "ວັນສຸດທ້າຍ."
ຂ້າພະເຈົ້າກຳລັງເລືອກເອົາເອຊາຍາ 23 ເພື່ອສະແດງວ່າ ປະຫວັດສາດຂອງສະຫະລັດອາເມຣິກາ
ໃນຖານະອານາຈັກທີ່ຫົກໃນຄຳພະຍາກອນແຫ່ງພຣະຄຳພີໄດ້ຄ່ອງອຳນາດຕັ້ງແຕ່ປີ 1798
ຈົນເຖິງກົດໝາຍວັນອາທິດ.

ເນື່ອງຈາກວ່າ

"ຜູ້ພະຍາກອນໃນສະໄໝບູຮານແຕ່ລະຄົນໄດ້ກ່າວໄວ້ສຳລັບເວລາຂອງພວກເຮົາຫຼາຍກວ່າເວລາຂອງຕົນເອງ,
ດັ່ງນັ້ນຄຳພະຍາກອນຂອງພວກເຂົາຈຶ່ງມີຜົນບັງຄັບໃຊ້ສຳລັບພວກເຮົາ,"
ຄຳພະຍາກອນທຸກຖ້ອຍຄຳຈຶ່ງກຳລັງກ່າວເຖິງເຫດການຕ່າງໆໃນວາລະສຸດທ້າຍຂອງໂລກ. ຄວາມຈິງຂັ້ນ
ເມື່ອປະກອບເຂົ້າກັບຂໍ້ເທັດຈິງທີ່ວ່າ "ພຣະຄຳພີທຸກເຫຼົ່າມາບັນຈົບ ແລະ ສິ້ນສຸດລົງ" ໃນພຣະນິມິດ, ຈຶ່ງສະຖາປະ
ນາໃຫ້ພຣະນິມິດເປັນຈຸດອ້າງອີງສຳລັບການຈັດແນວພະຍານແຫ່ງຄຳພະຍາກອນກ່ຽວກັບເຫດການຕ່າງໆໃນ
ວາລະສຸດທ້າຍຂອງໂລກ.

ໃນບົດທີສິບເຈັດຂອງພຣະນິມິດ

ພວກເຮົາເຫັນຍິ່ງໃສເພນີໃຫຍ່ຜູ້ກະທຳການຫຼີ້ນຊີ້ກັບບັນດາກະສັດແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກ
ແລະການພິພາກສາຂັ້ນສຸດທ້າຍຂອງນາງ.

ແລະມີທູດສະຫວັນອົງໜຶ່ງໃນຈຳນວນເຈັດອົງ ຜູ້ຖືຂັນເຈັດໃບໄດ້ມາ ແລະໄດ້ກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ,
"ຈົງມານີ້; ເຮົາຈະສະແດງແກ່ເຈົ້າເຖິງການພິພາກສາຂອງຍິ່ງແພດໃຫຍ່ຜູ້ນັ່ງຢູ່ເໜືອນ້ຳຫຼາຍສາຍ:
ບັນດາກະສັດແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກໄດ້ລ່ວງປະເວນກັບນາງ
ແລະຊາວໂລກທັງຫຼາຍໄດ້ມືນເມົາດ້ວຍນ້ຳອະງຸ່ນແຫ່ງການລ່ວງປະເວນຂອງນາງ." ພຣະນິມິດ 17:1, 2

ບັນດາຜູ້ພະຍາກອນບໍ່ເຄີຍຂັດແຍ້ງກັນເອງເລີຍ.

ແລະວິນຍານຂອງບັນດາຜູ້ພະຍາກອນກຢູ່ໃນການຄວບຄຸມຂອງບັນດາຜູ້ພະຍາກອນ.
ເພາະພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຜູ້ກ້າໃຫ້ເກີດຄວາມສັບສົນ, ແຕ່ເປັນພຣະເຈົ້າແຫ່ງສັນຕິສຸກ,
ດັ່ງເຊັ່ນໃນຄຣິສຕະຈັກທັງປວງຂອງບັນດາທຳມະສິດ. 1 ໂກຣິນໂທ 14:32, 33.

ໃນຕອນສິ້ນສຸດຂອງໂລກ "ການພິພາກສາຂອງຍິ່ງໃສເພນີໃຫຍ່ຜູ້ນັ່ງຢູ່ເໜືອນ້ຳຫຼາຍ," ຍິ່ງໃສເພນີໃຫຍ່ຜູ້ກ້າ
"ກະສັດທັງຫຼາຍແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກໄດ້ຮ່ວມປະເວນກັບນາງ," ຍິ່ງໃສເພນີໃຫຍ່ຜູ້ໄດ້ຮັດໃຫ້ "ຊາວໂລກ" ເມົາ
"ດ້ວຍເຫຼັກແຫ່ງການຮ່ວມປະເວນຂອງນາງ;" ອີຊາຍາໄດ້ພັນລະນານາງໄວ້ວ່າເປັນ "ຍິ່ງແພດ"
ຜູ້ຖືກລົມໄປຕະຫຼອດ "ວັນແຫ່ງກະສັດອົງດຽວ," ຫຼືເຈັດສິບປີແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ. ເມື່ອເຈັດສິບປີນັ້ນສິ້ນສຸດລົງ
ເມື່ອງຕົວ "ຈະຮ່ວມປະເວນກັບອານາຈັກທັງປວງຂອງໂລກ."

ຍິ່ງແພດຂອງອີຊາຍາຄືຍິ່ງໃສເພນີໃຫຍ່ຂອງໂຢຮັນ. ຍິ່ງແພດຂອງອີຊາຍາ ແລະ ຍິ່ງໃສເພນີຂອງໂຢຮັນ
ເປັນຕົວແທນຂອງຄຣິສຕະຈັກໂຣມັນຄາທອລິກ, ເພາະວ່າໃນພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າ
ຜູ້ຍິ່ງເປັນສັນຍະລັກຂອງຄຣິສຕະຈັກ.

ພວກພັນລະຍາເອີຍ, ຈົ່ງຍອມຢູ່ໃຕ້ອຳນາດຂອງສາມຂອງຕົນ, ເໝືອນດັ່ງທີ່ຍອມຢູ່ໃຕ້ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.
ເພາະວ່າສາມເປັນສີສະຂອງພັນລະຍາ ເໝືອນດັ່ງທີ່ພຣະຄຣິດຊົງເປັນສີສະຂອງຄຣິສຕະຈັກ:
ແລະພຣະອົງຊົງເປັນພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ພັນຂອງພຣະກາຍນັ້ນ. ສັນນັ້ນ,
ຄຣິສຕະຈັກຍອມຢູ່ໃຕ້ພຣະຄຣິດຢ່າງໃດ, ພວກພັນລະຍາກໍຈົ່ງຢູ່ໃຕ້ສາມຂອງຕົນໃນທຸກສົງຄ້າງນັ້ນ.
ພວກສາມເອີຍ, ຈົ່ງຮັກພັນລະຍາຂອງຕົນ ເໝືອນດັ່ງທີ່ພຣະຄຣິດຊົງຮັກຄຣິສຕະຈັກ
ແລະໄດ້ຊົງມອບພຣະອົງເອງເພື່ອຄຣິສຕະຈັກນັ້ນ; ເພື່ອພຣະອົງຈະຊົງຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດ
ແລະຊຳລະມົນທົນຂອງມັນໂດຍການລ້າງດ້ວຍນ້ຳຕາມພຣະວັດຈະນະ;
ເພື່ອພຣະອົງຈະຊົງນຳຄຣິສຕະຈັກນັ້ນມາຖອດຈາກພຣະອົງເອງຢ່າງມີສະຫງ່າລາສີ, ບໍ່ມີຕ່າງພ້ອມ,

ຫຼືຮ້ອຍຫຼ່ວງ, ຫຼືສົ່ງໃດໆໃນທ່ານນັ້ນ; ແຕ່ໃຫ້ບໍ່ລືສຸດ ແລະບາດສະຈາກຕ່າງໆ. ດັ່ງນັ້ນແຫຼະ
ພວກຜູ້ຊາຍກໍຄວນຮັກພັນລະຍາຂອງຕົນເໝືອນດັ່ງຮ່າງກາຍຂອງຕົນເອງ. ຜູ້ໃດຮັກພັນລະຍາ
ຜູ້ນັ້ນກໍຮັກຕົນເອງ. ເພາະບໍ່ເຄີຍມີຜູ້ໃດກຽດຊັງເນື້ອໜັງຂອງຕົນເອງຈັກເທື່ອ; ແຕ່ລ້ຽງດູ
ແລະຖະໜຸຖະໜອມມັນ, ເໝືອນດັ່ງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງກະທຳຄຣິສຕະຈັກ:
ເພາະພວກເຮົາເປັນອະໄວຍະວະແຫ່ງພຣະກາຍຂອງພຣະອົງ, ຈາກເນື້ອໜັງຂອງພຣະອົງ,
ແລະຈາກກະດູກຂອງພຣະອົງ. ດ້ວຍເຫດນີ້ຜູ້ຊາຍຈະລາຈາກພໍ່ແມ່ຂອງຕົນ
ແລະຈະຜູກພັນຢູ່ກັບພັນລະຍາຂອງຕົນ, ແລະຄົນທັງສອງນັ້ນຈະເປັນເນື້ອໜັງອັນດຽວກັນ.
ຂໍ້ລັກລັບນີ້ຢືນໃຫຍ່ນັກ: ແຕ່ຂ້າພວກເຮົາກ່າວເຖິງພຣະຄຣິດ ແລະຄຣິສຕະຈັກ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ,
ໃຫ້ທຸກຄົນໃນພວກທ່ານແຕ່ລະຄົນຮັກພັນລະຍາຂອງຕົນເໝືອນດັ່ງຮັກຕົນເອງ;
ແລະໃຫ້ພັນລະຍາເຄົາລົບຢູ່ເກງສາມຂອງຕົນ. ເອເຟໄຊ 5:22–33.

ອັກຄະສາວົກໂປໂລໄດ້ຊີ້ແຈງວ່າ ຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະຄຣິດໄດ້ຖືກແທນໃນທາງຄຳພະຍາກອນເປັນຜູ້ຍິງ.
ດັ່ງນັ້ນ ຜູ້ຍິງໃນຄຳພະຍາກອນຈຶ່ງໝາຍເຖິງຄຣິສຕະຈັກ, ແຕ່ຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະຄຣິດນັ້ນ “ບໍ່ລືສຸດ ແລະ
ບາດສະຈາກຕ່າງໆ.” ຄຣິສຕະຈັກທີ່ບໍ່ລືສຸດຈຶ່ງຖືກແທນເປັນຜູ້ຍິງທີ່ບໍ່ລືສຸດ; ດັ່ງນັ້ນ
ອີຊາຍາຈຶ່ງລະບຸເຖິງຍິງໃສເພນີ ແລະ ໂຢຮັນລະບຸເຖິງຍິງແພດ.
ພວກນາງເຫຼົ່ານັ້ນແທນລະບົບສັນຕະປາບາວ່າເປັນຍິງແພດ ແລະ ຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະເຈົ້າເປັນພົມມະຈາລີ.

ເພາະວ່າຂ້າພະເຈົ້າຫວັງແຫນພວກທ່ານດ້ວຍຄວາມຫວັງແຫນອັນມາຈາກພຣະເຈົ້າ:
ເພາະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໝັ້ນພວກທ່ານໄວ້ກັບສາມຜູ້ດຽວ,
ເພື່ອຈະໄດ້ນຳພວກທ່ານໄປຖອຍແກ່ພຣະຄຣິດເປັນດັ່ງພົມມະຈາລີອັນບໍ່ລືສຸດ. 2 ໂກຣິນໂທ 11:2

ບໍ່ພຽງແຕ່ຄຣິດຈັກຂອງພຣະເຈົ້າຖືກພັນລະນາເປັນຍິງພົມຈັນເທົ່ານັ້ນ,
ແຕ່ນາງຍັງຖືກຫມັ້ນໄວ້ກັບສາມພຽງຄົນດຽວ. ເມືອງໄທເຣ ແລະ ຍິງແພດໃຫຍ່ຂອງໂຢຮັນ
ໄດ້ກະທຳຜິດປະເພນີກັບບັນດາກະສັດແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກ.
ຄຣິດຈັກຄາທອລິກມີຄວາມສຳພັນກັບຜູ້ຊາຍຫຼາຍຄົນ, ບໍ່ແມ່ນຄົນດຽວ. ດານເຮນແຈ້ງໃຫ້ພວກເຮົາຊາບວ່າ
ກະສັດທັງຫຼາຍນັ້ນແມ່ນອານາຈັກທັງຫຼາຍ.

ນີ້ແມ່ນຄວາມຝັນ; ແລະພວກຂ້າພວກເຮົາຈະທຸນຄຳຕົວຄວາມຂອງມັນຕໍ່ໜ້າພຣະພັກກະສັດ.
ຂ້າແຕ່ພຣະຣາຊາ, ພຣະອົງເປັນກະສັດເໝືອນກະສັດທັງຫຼາຍ:
ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າແຫ່ງສະຫວັນໄດ້ປະທານອານາຈັກ, ອຳນາດ, ກຳລັງ, ແລະສະຫງ່າລາສີແກ່ພຣະອົງ.
ແລະບ່ອນໃດກໍຕາມທີ່ບຸດຫລານຂອງມະນຸດອາໄສຢູ່, ສັດປ່າແຫ່ງທັງໝົດ ແລະນົກແຫ່ງທັງໝົດ
ພຣະອົງໄດ້ມອບໄວ້ໃນພຣະຫັດຂອງພຣະອົງ, ແລະໄດ້ຊົງໃຫ້ພຣະອົງເປັນຜູ້ປົກຄອງເໝືອນພວກມັນທັງໝົດ.
ພຣະອົງນີ້ແຫລະແມ່ນຫົວຄຳນັ້ນ. ແລະພາຍຫລັງພຣະອົງຈະມີອີກອານາຈັກໜຶ່ງເກີດຂຶ້ນທີ່ຕຳກວ່າພຣະອົງ,
ແລະອີກອານາຈັກທີ່ສາມເປັນທອງສຳລິດ, ຊຶ່ງຈະຄອບຄອງເໝືອນແຜ່ນດິນໂລກທັງໝົດ.
ແລະອານາຈັກທີ່ສີ່ຈະແຂງແຮງດັ່ງເຫລັກ: ເພາະວ່າເຫລັກຍ່ອມຕິດຕາກເປັນຊຸ້ນໆ
ແລະປາບທຸກສິ່ງໃຫຍ່ໃນອຳນາດ; ແລະດັ່ງເຫລັກທີ່ຕິດຕາກສົ່ງເຫລົ່ານີ້ທັງໝົດ,
ອານາຈັກນັ້ນຈະຕິດຕາກເປັນຊຸ້ນໆ ແລະບົດຂະຍື. ດານເຮນ 2:36–40.

ໃນພຣະທັມຍີເຮນບົດທີ 2 ອານາຈັກຕ່າງໆໃນຄຳພະຍາກອນແຫ່ງພຣະຄຳພີໄດ້ຖືກລະບຸແລະອະທິບາຍ.
ເມື່ອດານເຮນອະທິບາຍຄວາມຝັນແກ່ເນບູກາດເນັດຊາ ທ່ານໄດ້ແຈ້ງແກ່ເນບູກາດເນັດຊາວ່າ
ທ່ານເປັນຫົວທີ່ເປັນຄຳ. ຫົວທີ່ເປັນຄຳນັ້ນເປັນກະສັດ ແຕ່ກະສັດອົງໜຶ່ງເປັນຕົວແທນຂອງອານາຈັກໜຶ່ງ.
ຄຣິສຕະຈັກໂຮມັນກາໂຕລິກເປັນຍິງແພດໃຫຍ່ຜູ້ກະທຳການລ່ວງປະເພນີກັບບັນດາກະສັດແຫ່ງໂລກທັງປວງ
ໃນຕອນສົ້ນສຸດຂອງເຈດຕະນິຍາບໍ່ແຕ່ງຄຳພະຍາກອນ. ບັນດາກະສັດເປັນສັນຍາລັກຂອງບຸລຸດ ແລະ
ເມືອງຕົວເປັນຍິງທີ່ບໍ່ລືສຸດບໍ່ໄດ້. ຜູ້ຍິງເປັນຄຣິສຕະຈັກ ຍິງໃສເພນີແມ່ນຄຣິສຕະຈັກທີ່ບໍ່ລືສຸດ;
ບຸລຸດເປັນກະສັດ ແລະ ກະສັດເປັນອານາຈັກ. ຜູ້ຍິງເປັນຄຣິສຕະຈັກ ແລະ ກະສັດເປັນລັດ.

ຄວາມສຳພັນອັນຜົດກົດໝາຍຂອງສອງສິ່ງນີ້ເປັນຕົວແທນຂອງການລ່ວງປະເວນທາງວິນຍານ.

ລັດຖະທຳມະນູນຂອງສະຫະລັດອາເມລິກາເປັນເອກະສານອັນສັກສິດຈາກພຣະເຈົ້າ
ທີ່ບັນຈຸໄວ້ຢ່າງໝັ້ນຄົງເຖິງຄວາມຈຳເປັນໃນການຮັກສາໃຫ້ສອງອົງປະກອບນີ້ແຍກອອກຈາກກັນ.
ເຖິງແມ່ນວ່າເຮົາຍັງບໍ່ທັນສຳເລັດການຊີ້ອອກເມືອງໃຫ້ເຮົາເປັນຄຣິສຕະຈັກໂຣມັນຄາທອລິກກໍຕາມ
ແຕ່ໃນຈຸດນີ້ເບິ່ງຄືວ່າເໝາະສົມທີ່ຈະກ່າວເຖິງອົກສັນຍາລັກໜຶ່ງໃນ ເອຊາຍາ 23
ຊຶ່ງອະທິບາຍຄວາມໝາຍເຊິ່ງເປັນສັນຍາລັກຂອງຊາຍແລະຍິງ—ຄຣິສຕະຈັກແລະລັດ.

ຈົ່ງເບິ່ງແຜ່ນດິນຂອງຊາວຄານເດຍ; ຊົນຊາດນີ້ເຄີຍເປັນຊົນຊາດໜຶ່ງມາກ່ອນ
ຈົນກວ່າຊາວອັດຊີເຮຍໄດ້ສ້າງຕັ້ງມັນໃຫ້ແກ່ບັນດາຜູ້ອາໄສຢູ່ໃນຖິ່ນກັນດານ:
ພວກເຂົາໄດ້ຕັ້ງຫໍຄອຍຂອງມັນຂຶ້ນ, ພວກເຂົາໄດ້ກໍ່ພະລາຊະວັງຂອງມັນຂຶ້ນ;
ແລະພຣະອົງໄດ້ນຳມັນໄປສູ່ຄວາມພິນາດ. ເອຊາຍາ 23:13.

ໃນຂໍ້ພຣະຄຳນີ້ ຊາວອັດຊີເຮຍໄດ້ສ້າງແຜ່ນດິນຂອງຊາວຄານເດຍ ແລະໄດ້ຕັ້ງທັງ "ຫໍຄອຍ" ແລະ "ພະລາຊະວັງ."
ຊາວອັດຊີເຮຍເປັນສັນຍາລັກຂອງນົມໂຣດ
ແລະຊາວຄານເດຍເປັນຕົວແທນຂອງບັນດາຜູ້ນຳທາງສາສະໜາແຫ່ງສາສະໜາລັບຂອງບາບໂລນ.
"ຫໍຄອຍ" ເປັນສັນຍາລັກຂອງຄຣິດຕະຈັກ. ເມື່ອພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງຍົກຄຳອຸປະມາເລື່ອງສວນອະງຸ່ນຂຶ້ນມາ
ຊົດສະເຕີໄວທ໌ໄດ້ໃຫ້ຄຳເຫັນຕໍ່ຄຳອຸປະມານັ້ນດັ່ງນີ້:

"ໃນຄຳອຸປະມານນັ້ນ ເຈົ້າຂອງເຮືອນເປັນຕົວແທນຂອງພຣະເຈົ້າ, ສວນອະງຸ່ນເປັນຕົວແທນຂອງຊາດຢິວ,
ແລະ ຮ້ານນັ້ນເປັນຕົວແທນຂອງພຣະບັນຍັດອັນສັກສິດ ຊຶ່ງເປັນການປົກປ້ອງຂອງພວກເຂົາ.
ຫໍຄອຍເປັນສັນຍາລັກຂອງພຣະວິຫານ." Desire of Ages, 596.

ຊາວອັດຊີເຮຍໄດ້ສ້າງຕັ້ງແຜ່ນດິນຂອງຊາວຄານເດຍ, ຜູ້ທີ່ໄດ້ສ້າງຕັ້ງຄຣິສຕະຈັກ (ຫໍຄອຍ) ແລະ "ພະລາຊະວັງ"
ໜຶ່ງ. "ພະລາຊະວັງ" ເປັນຕົວແທນຂອງ "ກະສັດ" ຊຶ່ງຕໍ່ມາກໍ່ເປັນຕົວແທນຂອງອານາຈັກ.
ອານາຈັກໜຶ່ງຍັງຖືກແທນຄຳດ້ວຍເມືອງໜຶ່ງອີກດ້ວຍ.

ແລະພວກເຂົາໄດ້ກ່າວວ່າ, "ມາເຖີດ, ໃຫ້ພວກເຮົາສ້າງເມືອງໜຶ່ງ ແລະ ຫໍຄອຍໜຶ່ງສຳລັບພວກເຮົາ,
ຍອດຂອງມັນໃຫ້ສູງເຖິງຟ້າສະຫວັນ; ແລະ ໃຫ້ພວກເຮົາສ້າງຊື່ສຽງໃຫ້ແກ່ຕົນເອງ,
ຍ້ານວ່າພວກເຮົາຈະຖືກກະຈົດກະຈາຍໄປທົ່ວໜ້າແຜ່ນດິນໂລກທັງໝົດ." ປະຖົມມະການ 11:4

"ຫໍຄອຍ" ແລະ "ວັງ" ທີ່ຊາວອັດຊີເຮຍໄດ້ສ້າງຂຶ້ນນັ້ນ ຄື "ນະຄອນ" ແລະ "ຫໍຄອຍ" ທີ່ນົມໂຣດໄດ້ກໍ່ສ້າງ.

ແລະສົບຂອງເຂົາທັງຫຼາຍຈະນອນຢູ່ໃນຖະໜົນແຫ່ງນະຄອນໃຫຍ່,
ຊຶ່ງໃນຄວາມໝາຍທາງວິນຍານເອີ້ນວ່າໄຊໂດມແລະເອຢິບ,
ບ່ອນທີ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງພວກເຮົາໄດ້ຖືກຄົງໄວ້ທຸກໆແຂນດ້ວຍ. ພຣະນິມິດ 11:8

ການດົນໃຈໄດ້ແຈ້ງແກ່ພວກເຮົາວ່າ "ນະຄອນໃຫຍ່" ໃນພຣະນິມິດບົດທີ 11
ເປັນຕົວແທນຂອງອານາຈັກຝຣັ່ງໃນຊ່ວງໄລຍະແຫ່ງການປະຕິວັດຝຣັ່ງ.

"ນະຄອນໃຫຍ່" ທີ່ພະຍານທັງຫຼາຍຖືກຂ້າໃນຖະໜົນຂອງມັນ, ແລະບ່ອນທີ່ສົບຂອງເຂົານອນຢູ່ນັ້ນ, ແມ່ນ
'ຝ່າຍວິນຍານ' ຄຣິສຕິຍ. ໃນບັນດາຊາດທັງປວງທີ່ຖືກນຳສະເໜີໃນປະຫວັດສາດພຣະຄຳພີ,
ອີຢິບໄດ້ປະຕິເສດການດຳຮົງຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢ່າງອາດຫານທີ່ສຸດ
ແລະຕໍ່ຕ້ານພຣະບັນຊາຂອງພຣະອົງ. ບໍ່ມີກະສັດອົງໃດເຄີຍບັງອາດກະບົດຢ່າງເປີດເຜີຍ
ແລະຢ່າງອຳນາດບາດໃຫຍ່ຕໍ່ສິດອຳນາດແຫ່ງສະຫວັນ ຫຼາຍໄປກວ່າກະສັດແຫ່ງອີຢິບ.
ເມື່ອໂມເຊໄດ້ນຳຂ່າວສານໄປຫາພຣະອົງໃນພຣະນາມຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ,
ຟາໂຣໄດ້ຕອບຢ່າງຈອງຫອງວ່າ: 'Who is Jehovah, that I should hearken unto His voice to let

Israel go? I know not Jehovah, and moreover I will not let Israel go.' Exodus 5:2, A.R.V.
ນຶ້ອນເທວະນິຍົມ, ແລະຊາດທຣີຢິບເປັນຕົວແທນນັ້ນ
ຈະເບິ່ງສຽງການປະຕິເສດທຳນອງດຽວກັນຕໍ່ສົດຮຽກຮ້ອງຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງພຣະຊົນ
ແລະຈະສະແດງອອກເຖິງຈິດໃຈແຫ່ງຄວາມບໍ່ເຊື່ອ ແລະການທ້າທາຍໃນລັກສະນະຄ້າຍຄືກັນ.
'ນະຄອນໃຫຍ່' ນັ້ນຍັງຖືກບຽບທຽບ, 'ຜ່າຍວົນຍານ,' ກັບເມືອງໄຊໂດມ.
ຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງໄຊໂດມໃນການລະເມີດພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ
ໄດ້ບຳກົດຊັດເປັນພິເສດໃນຄວາມລາມກິ. ແລະບາບນັ້ນຈະເປັນລັກສະນະອັນໂດດເດັ່ນຢ່າງສູງສຸດຂອງຊາດ
ທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ຂ້າກັນໃນພຣະຄຳພີຂັ້ນສຳເລັດ."

"ດັ່ງນັ້ນ ຕາມຖ້ອຍຄຳຂອງຜູ້ພະຍາກອນ ກ່ອນຮອດປີ 1798 ພຽງເລັກນ້ອຍ ຈະມີອຳນາດໜຶ່ງ
ຊຶ່ງມີທຶນາແລະລັກສະນະຈາກຊາຕານ ລຸກຂຶ້ນເພື່ອທຳສົງຄາມຕໍ່ພຣະຄຳພີ.
ແລະໃນແຜ່ນດິນທີ່ຄຳພະຍານຂອງພະຍານສອງຄົນຂອງພຣະເຈົ້າຖືກປົດງຽບລົງດັ່ງນັ້ນ
ອະເທວະນິຍົມຂອງຟາໂຣ ແລະຄວາມມັກໃຈໃນການອັນເສື່ອມຊາມຂອງໄຊໂດມ ຈະບຳກົດໃຫ້ເຫັນ."

"ຄຳພະຍາກອນໄດ້ຮັບຄວາມສຳເລັດຢ່າງແນ່ນອນແລະໂດດເດັ່ນທີ່ສຸດໃນປະຫວັດສາດຂອງຟຣັງ.
ໃນລະຫວ່າງການປະຕິວັດ, ໃນປີ 1793, 'ໂລກໄດ້ຍືນເປັນຄັ້ງທຳອິດການຊຸມນຸມຂອງມະນຸດກຸ່ມໜຶ່ງ,
ຜູ້ຊົງເກີດແລະຮັບການສັກສາພາຍໃນອາລະຍະທຳ,
ແລະອ້າງສົດທີ່ຈະປົກຄອງຊາດໜຶ່ງທີ່ປະເສີດທີ່ສຸດໃນບັນດາຊາດເອີຣົບ, ໄດ້ປະສານສຽງຂອງພວກເຂົາຂຶ້ນ
ເພື່ອປະຕິເສດຄວາມຈິງອັນສັກສົດແລະສູງສຸດທີ່ຈິດວິນຍານຂອງມະນຸດຍອມຮັບ,
ແລະພ້ອມໃຈກັນລະຖິ້ມຄວາມເຊື່ອແລະການນະມັດສະການຕໍ່ພຣະເຈົ້າອົງໜຶ່ງ.'—Sir Walter Scott, Life
of Napoleon, vol. 1, ch. 17. 'ຟຣັງເປັນຊາດດຽວໃນໂລກທີ່ມີບັນທຶກອັນແທ້ຈິງຫຼັງເຫຼືອຢູ່ວ່າ,
ໃນຖານະເປັນຊາດໜຶ່ງ, ນາງໄດ້ຍົກມືຂຶ້ນໃນການກະບົດຢ່າງເປີດເຜີຍຕໍ່ພຣະຜູ້ຊົງສ້າງແຫ່ງຈັກກະວານ.
ຄົນທີ່ກ່າວຄຳໝັ້ນປະໝາດຕໍ່ພຣະເຈົ້າກຳມິຫຼາຍ, ຄົນບໍ່ເຊື່ອກຳມິຫຼາຍ, ແລະຍັງຄົງມີຢູ່ໃນອັງກິດ, ເຢຍລະມັນ,
ສະເປນ, ແລະບ່ອນອື່ນໆ; ແຕ່ຟຣັງໂດດເດັ່ນຢູ່ໂດຍລຳພັງໃນປະຫວັດສາດຂອງໂລກ
ໃນຖານະເປັນລັດດຽວທີ່, ໂດຍຄຳປະກາດຂອງສະພານຕິບັນຍັດຂອງນາງ, ໄດ້ປະກາດວ່າບໍ່ມີພຣະເຈົ້າ,
ແລະປະຊາກອນທັງໝົດຂອງນະຄອນຫຼວງ ພ້ອມທັງຄົນສ່ວນໃຫຍ່ຢ່າງລົ້ນເຫຼືອໃນບ່ອນອື່ນໆ,
ທັງແມ່ຍິງແລະຜູ້ຊາຍ,
ໄດ້ເຕົ້ນລຳແລະຂັບຮ້ອງດ້ວຍຄວາມຊື່ນຊົມເມື່ອຍອມຮັບຄຳປະກາດນັ້ນ.'—Blackwood's Magazine,
November, 1870." The Great Controversy, 269.

"ນະຄອນໃຫຍ່" ໃນ ພຣະນິມິດ ບົດທີ 11 ແມ່ນຊາດຟຣັງ ທີ່ໄດ້ອອກ "ດຳລັດຂອງສະພານຕິບັນຍັດຂອງນາງ"
ປະກາດວ່າບໍ່ມີພຣະເຈົ້າ. ດຳລັດນັ້ນເປັນການສະແດງອອກແຫ່ງລັດທີ່ບໍ່ເຊື່ອພຣະເຈົ້າ
ດັ່ງທີ່ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍການກະບົດຂອງຟາໂຣ. ນະຄອນໃຫຍ່ໜຶ່ງ ແມ່ນອານາຈັກໜຶ່ງ ຫຼື "ຊາດ" ຫຼື "ລັດ."
ໃນ ພຣະນິມິດ ບົດທີ 11 ຟຣັງປະກອບດ້ວຍສອງສັນຍະລັກ—ອີຢິບ ແລະ ໄຊໂດມ.

ພວກເຮົາໄດ້ຮັບການແຈ້ງວ່າ, "ນີ້ຄືລັດທີ່ບໍ່ເຊື່ອວ່າມີພຣະເຈົ້າ, ແລະຊາດທີ່ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍອີຢິບ
ຈະເບິ່ງສຽງການປະຕິເສດຄຳຮຽກຮ້ອງຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່ໃນທຳນອງດຽວກັນ
ແລະຈະສະແດງອອກຊຶ່ງຈິດໃຈແຫ່ງການບໍ່ເຊື່ອ ແລະການທ້າທາຍໃນລັກສະນະດຽວກັນ. 'ນະຄອນໃຫຍ່'
ນັ້ນຍັງຖືກນຳໄປບຽບທຽບ 'ໃນທາງວິນຍານ' ກັບໄຊໂດມອີກດ້ວຍ.
ຄວາມເສື່ອມຊາມຂອງໄຊໂດມໃນການຜ່າຜົນພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ
ໄດ້ບຳກົດຢ່າງເດັ່ນຊັດເປັນພິເສດໃນຄວາມມັກໃຈໃນການ."

ນະຄອນໃຫຍ່ ຫຼື ປະເທດຟຣັງ ໄດ້ຖືກແທນເປັນສັນຍາລັກໂດຍປະເທດໜຶ່ງ (ເອຢິບ) ແລະ ນະຄອນໜຶ່ງ
(ໄຊໂດມ). ເອຢິບ "ຈະກ່າວສຽງອອກມາ," ແລະ ການເວົ້າຂອງປະເທດໜຶ່ງນັ້ນໝາຍເຖິງກົດຈະການຂອງລັດ,
ບໍ່ແມ່ນກົດຈະການຂອງສາສນາຈັກ. ເອຢິບເປັນລັດ ແລະ ໄຊໂດມເປັນສາສນາຈັກ

ນິເວນການແທນຄວາມທົບເຫັນໃນພຣະນິມິດ ບົດທີ 11

“ການ ‘ເວົ້າ’ ຂອງຊາດໜຶ່ງ ແມ່ນການກະທຳຂອງອຳນາດນິຕິບັນຍັດ ແລະ ອຳນາດຕຸລາການຂອງຊາດນັ້ນ.” The Great Controversy, 442.

ໃນພຣະນິມິດບົດທີສິບເອັດ

ໂຍຮັນໄດ້ນຳສະເໜີເຫດການແຫ່ງການປະຕິວັດຜຣັ່ງໃນສັນຍະລັກແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ. ການປະຕິວັດນັ້ນເອງໄດ້ສະໜອງຫຼັກຖານທາງປະຫວັດສາດຢ່າງອຸດົມສົມບູນເພື່ອຢືນຢັນຄວາມຖືກຕ້ອງແຫ່ງຄຳທຳນາຍຂອງໂຍຮັນໃນບົດນັ້ນ. ໂຍຮັນໄດ້ທຳນາຍໄວ້ ແລ້ວການປະຕິວັດຜຣັ່ງກໍໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄຳທຳນາຍນັ້ນສຳເລັດຜົນ ແລະຈາກນັ້ນອີກທັງຄຳທຳນາຍແລະການສຳເລັດຜົນຂອງຄຳທຳນາຍໃນປະຫວັດສາດກໍຊັບື້ອກະແຂະໜານຄຽງກັບເຫດການໃນວາລະສຸດທ້າຍຂອງໂລກ ເມື່ອອີກຄັ້ງໜຶ່ງລັດທິເສືອມຊາມຖືກຮ່ວມເຂົ້າກັບຄຣິດຕະຈັກທິເສືອມຊາມ. ແນ່ນອນການນອງເລືອດຍ່ອມຕາມມາພາຍຫຼັງການສົມຮົດອັນບໍ່ບໍລິສຸດນັ້ນ. ອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າກໍເປັນນະຄອນໃຫຍ່ດ້ວຍເຊັ່ນກັນ.

ແລະທ່ານໄດ້ນຳຂ້າພະເຈົ້າໄປໃນພຣະວິນຍານສູ່ພູໃຫຍ່ແລະສູງ, ແລະໄດ້ສະແດງເມືອງໃຫຍ່ນັ້ນແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ ຄືນະຄອນເຢຣູຊາເລັມອັນບໍ່ລົບຊຸດ, ກຳລັງລົງມາຈາກສະຫວັນແຕ່ພຣະເຈົ້າ. ພຣະນິມິດ 21:10.

“ການສະເດັດມາຂອງເຈົ້າບ່າວ ດັ່ງທີ່ໄດ້ນຳສະເໜີໄວ້ໃນທຶນີ້ ເກີດຂຶ້ນກ່ອນການອະພິເສກສົມລົດ. ການອະພິເສກສົມລົດເປັນຕົວແທນແຫ່ງການທົບທຶນຄຣິດຊົງຮັບອານາຈັກຂອງພຣະອົງ. ນະຄອນບໍ່ລົບຊຸດ ຄືເຢຣູຊາເລັມໃໝ່ ຊຶ່ງເປັນນະຄອນຫຼວງແລະເປັນຕົວແທນຂອງອານາຈັກນັ້ນ ຖືກເອີ້ນວ່າ ‘ເຈົ້າສາວ ພັນລະຍາຂອງພຣະເມສານອ້ຍ.’ ທູດສະຫວັນໄດ້ກ່າວແກ່ໂຍຮັນວ່າ: ‘ຈົ່ງມາທຶນີ້ ເຮົາຈະຊື້ໃຫ້ທ່ານເຫັນເຈົ້າສາວ ພັນລະຍາຂອງພຣະເມສານອ້ຍ.’ ຜູ້ພະຍາກອນກ່າວວ່າ: ‘ທ່ານໄດ້ນຳຂ້າພະເຈົ້າໄປໃນພຣະວິນຍານ,’ ແລະ ‘ໄດ້ຊື້ໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນນະຄອນໃຫຍ່ນັ້ນ ຄືເຢຣູຊາເລັມອັນບໍ່ລົບຊຸດ ກຳລັງລົງມາຈາກພຣະເຈົ້າ ຈາກສະຫວັນ.’ Revelation 21:9, 10.” The Great Controversy, 426.

ການກະບົດຂອງນິມໂຣດໄດ້ຖືກສະແດງໂດຍການກ່າວຫາອ່ອນແອແລະເມືອງຂອງລາວ ຊຶ່ງເປັນແບບຢ່າງຂອງການປະສົມປະສານລະຫວ່າງຄຣິດຈັກແລະລັດໃນວາລະສຸດທ້າຍຂອງໂລກ ເພາະວ່າບັນດາຜູ້ພະຍາກອນທຸກຄົນໄດ້ກ່າວເຖິງວາລະສຸດທ້າຍຂອງໂລກ. ການກະບົດຂອງນິມໂຣດຍັງເປັນການສືບຕໍ່ຈາກການກະບົດຂອງລູຊີເຟີ ຜູ້ຊົງຄວາມປາຖະໜາຂອງລາວຄືການເຂົ້າຄວບຄຸມທັງຄຣິດຈັກຂອງພຣະເຈົ້າແລະລັດຂອງພຣະເຈົ້າ.

ໂອ ລູຊີເຟີ ບຸດແຫ່ງຮຸ່ງອະລຸນເອຢິ, ເຈົ້າໄດ້ຕົກລົງມາຈາກສະຫວັນແນວໃດໜ້າ! ເຈົ້າຜູ້ເຄືອບັນທອນບັນດາປະຊາຊາດ ຖືກຟື້ນໃຫ້ລົງສູ່ພື້ນດິນແນວໃດໜ້າ! ເພາະເຈົ້າໄດ້ກ່າວໄວ້ໃນໃຈຂອງເຈົ້າວ່າ, “ຂ້ອຍຈະຂຶ້ນໄປສູ່ສະຫວັນ, ຂ້ອຍຈະຍົກບັນລັງຂອງຂ້ອຍໄວ້ເໝືອດວາງດາວທັງຫຼາຍຂອງພຣະເຈົ້າ; ຂ້ອຍຈະນັ່ງຢູ່ເທິງພູແຫ່ງຊຸມນຸມ ທີ່ສຸດຂອບຝ່າຍເໜືອ; ຂ້ອຍຈະຂຶ້ນເໝືອດຄວາມສູງຂອງເມກທັງຫຼາຍ; ຂ້ອຍຈະເປັນເໝືອນອົງສູງສຸດ.” ເອຊາຍາ 14:12–14.

ເມື່ອອີຊາຍາເປີດເຜີຍຄວາມປາຖະໜາອັນລັບໆໃນໃຈຂອງລູຊີເຟີ ທີ່ຍາກຈະເປັນ “ເໝືອນອົງສູງສຸດ,” ທ່ານໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າ ລູຊີເຟີກຳລັງສະແຫວງຫາທີ່ຈະໄດ້ນັ່ງໃນສອງບັນລັງທີ່ຕາກຕ່າງກັນຢ່າງຊັດເຈນ. ລາວປາຖະໜາທີ່ຈະ “ຍົກ” “ບັນລັງ” ຂອງຕົນ “ຂຶ້ນເໝືອດວາງດາວທັງຫຼາຍຂອງພຣະເຈົ້າ” ແລະຈະ “ນັ່ງເທິງພູແຫ່ງຊຸມນຸມນັ້ນດ້ວຍ, ຢູ່ທາງເໜືອອັນໄກ.”

ບັນລັງເປັນສັນຍະລັກແຫ່ງອຳນາດຂອງກະສັດ—ຫຼືອຳນາດແຫ່ງລັດ—ແລະ “ດ້ານເໜືອ”
ແມ່ນຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ.

ເພງ ແລະ ບົດສັນລະເສີນ ສຳລັບບຸດທັງຫຼາຍຂອງໂກຣາ. ພຣະຢາເວຍົງໃຫຍ່ ແລະ
ຄວນໄດ້ຮັບການສັນລະເສີນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ໃນນະຄອນຂອງພຣະເຈົ້າຂອງເຮົາ
ໃນພູເຂົາແຫ່ງຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງ. ງົດງາມໃນທຳເລທິຕົງ
ເປັນຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີຂອງແຜ່ນດິນໂລກທັງໝົດ ຄືພູເຂົາຊີໂອນ ຢູ່ດ້ານເໜືອ
ເປັນນະຄອນຂອງພຣະມະຫາກະສັດຜູ້ຍິງໃຫຍ່.
ພຣະເຈົ້າຊົງເປັນທຣີລັກໃນພະລາຊະວັງທັງຫຼາຍຂອງນະຄອນນັ້ນ ວ່າເປັນທຣີລັກ. ເພງສັນລະເສີນ 48:1–3.

ເຢຣຸຊາເລັມແມ່ນ “ນະຄອນຂອງພຣະມະຫາກະສັດອັນຍິງໃຫຍ່,”
ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງໝາຍເຖິງບັນລັງທາງການເມືອງຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະເຢຣຸຊາເລັມຍັງແມ່ນ
“ພູແຫ່ງຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະອົງ,” “ຢູ່ທາງດ້ານເໜືອ,”
ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງໝາຍເຖິງບັນລັງທາງສາສະໜາຂອງພຣະເຈົ້າ. ຕັ້ງແຕ່ເບື້ອງຕົ້ນ ການກະບົດແລະສົງຄາມຂອງຊາຕາ
ນໄດ້ຖືກພັນລະນາພາຍໃນບໍລິບົດແຫ່ງຄວາມປາຖະໜາຂອງມັນທີ່ຈະປົກຄອງທັງຄຣິດຕະຈັກຂອງພຣະເຈົ້າແລະ
ລັດຂອງພຣະເຈົ້າ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ ຊາຕານໄດ້ນຳພາໃນການກະບົດຂອງນິໂຣດ ແລະແຜ່ນດິນທົ່ວໄດ້ສ້າງຂຶ້ນໃນ
ຫໍແກ່ຊາວຄານເດອານກຳຖືກນຳສະເໜີວ່າເປັນແຜ່ນດິນທີ່ນິໂຣດໄດ້ກໍ່ສ້າງທັງຫຼາຍແລະນະຄອນ—ຄຣິດຕະ
ຈັກແລະລັດ.

ດັ່ງນັ້ນ, ເມື່ອຍິງໃສ່ເພງຂອງ Isaiah ແລະແມ່ຍິງໃສ່ເພງໃຫຍ່ຂອງ John
ກະທຳການຜິດປະເພນີກັບບັນດາກະສັດແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກ, ຄຳພະຍາກອນກຳລັງຊີໝາຍວ່າ
ຄວາມສຳພັນອັນບໍລິສຸດໄດ້ເກີດຂຶ້ນລະຫວ່າງຄຣິສຕະຈັກ Roman Catholic
ແລະບັນດາກະສັດແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກ ໃນຕອນສິ້ນສຸດຂອງເຈດຕະນະປົດແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ.

ແນວຄຳພະຍາກອນຂອງອີຊາຍາໄດ້ພັນລະນາເຖິງການພິພາກສານາງໃສ່ເພງເມືອງຕີໂຣໃນບົດທຊີວສາມ
ແລະ ໂຢຮັນໄດ້ພັນລະນາການພິພາກສາດຽວກັນນັ້ນດ້ວຍສັນຍາລັກເປັນຍິງຜູ້ໜຶ່ງທີ່ມີສີເດງສົດ
ຜູ້ຊົງຖືກລະບຸວ່າເປັນ “ບາບີລອນໃຫຍ່.”
ພະຍານຄົນທີ່ສາມກ່ຽວກັບການພິພາກສາດຽວກັນຂອງຍິງໃສ່ເພງຄົນດຽວກັນນີ້ມີດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

“ຍິງນັ້ນ (ບາບີລອນ) ໃນ ພຣະນິມິດ 17 ໄດ້ຖືກພັນລະນາວ່າ ‘ນັ່ງຫມີນສົມວ່າງແລະສີເດງເຂັ້ມ, ປະດັບດ້ວຍຄຳ
ແລະຫນັງສື ແລະໄຂ່ມຸກ, ຖືຈອກຄຳຢູ່ໃນມືຂອງນາງ ແຕ່ມໄປດ້ວຍສົງໄສທຳກຽດຊັງແລະຄວາມໃສ່ໂຄກ:...
ແລະຫນັງສືຜາກຂອງນາງມີຊື່ຫນຶ່ງຂຽນໄວ້ວ່າ ຄວາມລຶກລັບ, ບາບີລອນໃຫຍ່,
ແມ່ຂອງຍິງໃສ່ເພງທັງຫລາຍ.’ ຜູ້ພະຍາກອນກ່າວວ່າ:
‘ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນຍິງນັ້ນເມື່ອດ້ວຍເລືອດຂອງພວກວິສຸດ
ແລະດ້ວຍເລືອດຂອງບັນດາຜູ້ເປັນພະຍານຂອງພຣະເຢຊູ’ ຍັງໄດ້ປະກາດຕໍ່ໄປອີກວ່າ ບາບີລອນເປັນ
‘ນະຄອນໃຫຍ່ນັ້ນ ຊຶ່ງປົກຄອງເໜືອບັນດາກະສັດແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກ.’ ພຣະນິມິດ 17:4–6, 18. ອຳນາດທີ່
ຕະຫຼອດຫລາຍສະຕະວັດໄດ້ຮັກສາອຳນາດແບບຜະເດັດການເໜືອບັນດາກະສັດແຫ່ງຄຣິດສະຕຽນຈັກ ກໍຄື
ໂຣມ.” The Great Controversy, 382.

ເມືອງຕີໂຣ ແມ່ນສັນຕະຈັກໂຣມັນກາໂຕລິກໃນ “ວັນສຸດທ້າຍ.” ໃນເວລານັ້ນ ລະບົບສັນຕະປາປາຈະອອກໄປ
ແລະຂັບຂານບົດເພງອັນຍິວະຍວນຂອງນາງແກ່ບັນດາກະສັດແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກ
ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງນຳພາບັນດາກະສັດເຂົ້າສູ່ການກະທຳແຫ່ງການລ່ວງປະເພນີ ຊຶ່ງໃນທາງຄຳພະຍາກອນແລ້ວ
ໝາຍເຖິງການປະສົມປະສານລະຫວ່າງສັນຕະຈັກກັບລັດ.

ແລະໃນວັນນັ້ນຈະບັງເກີດຂຶ້ນວ່າ ເມືອງໄທຣ໌ຈະຖືກຫຼົງລົ້ມໄປເຈດຕະນະ
ຕາມຈຳນວນວັນແຫ່ງກະສັດອົງດຽວ; ຫຼັງຈາກສິ້ນສຸດເຈດຕະນະປົດ ເມືອງໄທຣ໌ຈະຮ້ອງເພງເຫມືອນຍິງໃສ່ເພງນີ້.

ອີຊາຍາ 23:15.

ກະສັດອົງໜຶ່ງແມ່ນອານາຈັກໜຶ່ງໃນຄຳພະຍາກອນແຫ່ງພຣະຄຳພີດັງນັ້ນ
ເມືອງຕີໂຣຈະຖືກລົມໄປໃນຊ່ວງເວລາທີ່ອານາຈັກແຫ່ງຄຳພະຍາກອນປົກຄອງເປັນເວລາເຈັດສິບປີ.

ແລະຕໍ່ມາໃນວັນນັ້ນ ເມືອງຕີໂຣຈະຖືກລົມໄປເຈັດສິບປີຕາມວັນເວລາຂອງກະສັດອົງໜຶ່ງ;
ຫຼັງຈາກສິ້ນສຸດເຈັດສິບປີຕີໂຣຈະຂັບຮ້ອງເໝືອນຍິງໃສ່ເພນີ. ຈົ່ງເອົາພິນ ເດີນອ້ອມເມືອງໄປ
ເຈົ້າຍິງໃສ່ເພນີຜູ້ຖືກລົມແລ້ວ; ຈົ່ງບັນລະເລງທ່ານອງອັນຫວານໄພເຣາະ ຈົ່ງຮ້ອງເພງຫຼາຍໆ
ເພື່ອວ່າເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບການລະນຶກເຖິງ. ແລະຕໍ່ມາຫຼັງຈາກສິ້ນສຸດເຈັດສິບປີພຣະຢາເວຈະຢຽມຢາມຕີໂຣ
ແລະນາງຈະຫັນກັບໄປຫາຄຳຈ້າງຂອງນາງ
ແລະຈະກະທຳການລ່ວງປະເວນກັບບັນດາອານາຈັກທັງປວງໃນໂລກ ທີ່ຢູ່ເທິງໜ້າແຜ່ນດິນໂລກ. Isaiah
23:15–17.

ໃນລະຫວ່າງວັນເວລາຂອງອານາຈັກໜຶ່ງທີ່ປົກຄອງເປັນເວລາເຈັດສິບປີແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ
ຄຣິສຕະຈັກໂຣມັນຄາທອລິກຈະຖືກຫຼົງລົມ. ເມື່ອຄົບເຈັດສິບປີແລ້ວ ອຳນາດສັນຕະປາປາຈະ
“ບັນລະເລງທ່ານອງອັນຫວານ ຮ້ອງເພງຫຼາຍເພງ.” ໃນຄວາມໝາຍແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ “ເພງ”
ເປັນຕົວແທນຂອງ “ປະສົບການ.”

“ບົນທະເລແກ້ວໃສທີ່ຢູ່ເບື້ອງໜ້າພະທຶນັ້ງ, ທະເລແກ້ວນັ້ນບານປະສົມກັບໄຟ,—ສ່ອງປະກາຍເຫຼືອມພຽງໃດ
ດ້ວຍພຣະສົຣີຂອງພຣະເຈົ້າ,—ມີບົລສັດຂອງຜູ້ທີ່ໄດ້”ຊະນະເໝືອນສັດຮ້າຍ ແລະ ເໝືອຮູບຂອງມັນ ແລະ
ເໝືອເຄື່ອງໝາຍຂອງມັນ ແລະ ເໝືອເລກຈຳນວນແຫ່ງຊື່ຂອງມັນ.’
ພວກເຂົາຍິນຢູ່ກັບພຣະເມສານອ້ອມເທິງພູຊີໂອນ, ‘ຖືພິນຂອງພຣະເຈົ້າ,’ ຄື
ໜຶ່ງແສນສີໝືນສີພັນຄົນຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບການໄຖ່ອອກຈາກທ່າມກາງມະນຸດ; ແລະ ໄດ້ຍິນສຽງໜຶ່ງ,
ບານສຽງນ້ຳຫຼາຍສາຍ, ແລະ ບານສຽງຜ້າຮ້ອງອັນດັງສະໜັ້ນ, ‘ສຽງຂອງຜູ້ດິດພິນ ກຳລັງດິດພິນຂອງຕົນ.’
ແລະ ພວກເຂົາຮ້ອງ ‘ບົດເພງໃໝ່’ ຕໍ່ໜ້າພະທຶນັ້ງ, ເປັນບົດເພງທີ່ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດຮຽນໄດ້
ນອກຈາກໜຶ່ງແສນສີໝືນສີພັນຄົນນັ້ນ. ນັ້ນແມ່ນບົດເພງຂອງໄມເຊ ແລະ
ຂອງພຣະເມສານອ້ອມ—ເປັນບົດເພງແຫ່ງການຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນ.
ບໍ່ມີຜູ້ໃດນອກຈາກໜຶ່ງແສນສີໝືນສີພັນຄົນທີ່ສາມາດຮຽນບົດເພງນັ້ນໄດ້;
ເພາະວ່າມັນເປັນບົດເພງແຫ່ງປະສົບການຂອງພວກເຂົາ—ເປັນປະສົບການຊຶ່ງບໍ່ມີບົລສັດອື່ນໃດເຄີຍມີ.
‘ຄົນເຫຼົ່ານີ້ແຕ່ຫຼັກດິນຕາມພຣະເມສານອ້ອມໄປທຸກບ່ອນທີ່ພຣະອົງສະເດັດໄປ.’ ຄົນເຫຼົ່ານີ້,
ໂດຍໄດ້ຖືກຍົກຍ້າຍຈາກໂລກ, ຈາກທ່າມກາງຄົນທີ່ຍັງມີຊີວິດຢູ່ ຖືກນັບເປັນ
‘ຜົນຮຸ່ງທຳອິດຖວາຍແດ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ແດ່ພຣະເມສານອ້ອມ.’ Revelation 15:2, 3; 14:1-5.
‘ຄົນເຫຼົ່ານີ້ແຕ່ຫຼັກດິນອອກມາຈາກຄວາມທຸກລຳບາກອັນໃຫຍ່.’ ພວກເຂົາໄດ້ຜ່ານເວລາແຫ່ງຄວາມລຳບາກ
ຊຶ່ງບໍ່ເຄີຍມີນານັບແຕ່ມີຊາດໜຶ່ງເກີດຂຶ້ນ;
ພວກເຂົາໄດ້ອົດທົນຕໍ່ຄວາມເຈັບປອດແຫ່ງເວລາຄວາມລຳບາກຂອງຢາໂຄບ;
ພວກເຂົາໄດ້ຍິນຢູ່ໂດຍບໍ່ມີຜູ້ກາງວອນຂໍ
ໃນລະຫວ່າງການເທືອກເປັນຄັ້ງສຸດທ້າຍແຫ່ງການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າ.
ແຕ່ພວກເຂົາໄດ້ຮັບການຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນ, ເພາະພວກເຂົາໄດ້”ຊັກເສື້ອຄຸມຂອງຕົນ ແລະ
ເຮັດໃຫ້ມັນຂາວໃນໄລຫົດຂອງພຣະເມສານອ້ອມ.’ ‘ໃນບາກຂອງພວກເຂົາບໍ່ພົບການຫຼອກລວງເລີຍ:
ເພາະພວກເຂົາບາດສະຈາກຕຳນິ ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ. ‘ເຫດສະນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງຢູ່ຕໍ່ໜ້າພະທຶນັ້ງຂອງພຣະເຈົ້າ,
ແລະ ຮັບໃຊ້ພຣະອົງທັງກາງເວັນແລະກາງຄືນໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະອົງ: ແລະ
ພຣະອົງຜູ້ປະທັບເທິງພະທຶນັ້ງຈະສະຖິດຢູ່ທ່າມກາງພວກເຂົາ.’
ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນໂລກຖືກທຳລາຍດ້ວຍການອຶດຢາກ ແລະ ໂລກລະບາດ,
ດວງອາທິດມີອຳນາດແຜດເຜົາມະນຸດດ້ວຍຄວາມຮ້ອນອັນຮຸນແຮງ, ແລະ
ພວກເຂົາເອງກໍໄດ້ທົນທຸກຕໍ່ຄວາມທຸກລຳບາກ, ຄວາມຫົວ, ແລະ ຄວາມຫວັ່ນຫຼົ້. ແຕ່

‘ພວກເຂົາຈະບໍ່ຫົວອີກຕື່ໄປ, ແລະ ຈະບໍ່ຫົວນ້ຳອີກຕື່ໄປ; ດວງອາທິດຈະບໍ່ສ່ອງໃສ່ພວກເຂົາ, ຫຼື ຄວາມຮ້ອນໃດໆກໍຈະບໍ່ຖືກພວກເຂົາ. ເພາະພຣະເມສານ້ອຍຜູ້ທຳມາກາງພະທັງຈະລ້ຽງດູພວກເຂົາ, ແລະ ຈະນຳພາພວກເຂົາໄປຍັງນ້ຳພຸດແຫ່ງນ້ຳທີ່ມີຊີວິດ: ແລະ ພຣະເຈົ້າຈະຊົງເຊັດນ້ຳຕາທຸກຢອດອອກຈາກຕາຂອງພວກເຂົາ.’ Revelation 7:14-17.” The Great Controversy, 648.

“‘ພາຍໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະອົງ ທຸກຄົນກ່າວເຖິງພຣະສະຫງ່າຣາສີຂອງພຣະອົງ’ (Psalm 29:9), ແລະບົດເພງທີ່ບັນດາຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບການໄຖ່ຈະຂັບຮ້ອງ—ບົດເພງແຫ່ງປະສົບການຂອງເຂົາທັງຫຼາຍ—ຈະປະກາດພຣະສະຫງ່າຣາສີຂອງພຣະເຈົ້າວ່າ: ‘ຂ້າແຕ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງຮິດທານພາບສູງສຸດ, ພຣະກົດຂອງພຣະອົງຍັງໃຫຍ່ແລະອັດສະຈັນ; ທາງຂອງພຣະອົງຊອບທຳແລະຈົງແທ້, ຂ້າແຕ່ກະສັດແຫ່ງຍຸກທັງປວງ. ຂ້າແຕ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ຜູ້ໃດຈະບໍ່ຢຳເກງພຣະອົງ ແລະຖວາຍພຣະກຽດແດ່ພຣະນາມຂອງພຣະອົງ? ເພາະພຣະອົງຜູ້ດຽວຊົງບໍ່ຮູ້ສຸດ.’ Revelation 15:3, 4, R.V.” Education, 308.

ໃນຕອນສົ້ນສຸດຂອງເຈັດສິບປີແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ ອຳນາດສັນຕະປາປາຈະ “ບັນເລງທຳນອງອັນຫວານ, ຂັບຮ້ອງເພງຫຼາຍບົດ, ເພື່ອວ່າ” ນາງ “ຈະໄດ້ຖືກລະນຶກເຖິງ.”
ໃນຕອນສົ້ນສຸດຂອງອານາຈັກທີ່ປົກຄອງເປັນເວລາເຈັດສິບປີແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ ຄຣິສຕະຈັກໂຣມັນຄາທອລິກຈະເຕືອນໂລກໃຫ້ລະນຶກເຖິງປະສົບການແຫ່ງປະຫວັດສາດໃນອະດີດຂອງນາງ. ໃນປະຫວັດສາດນັ້ນ ນາງໄດ້ປົກຄອງໃນຖານະເປັນອຳນາດທາງສົນທຳ ຢູ່ໃນຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງນາງກັບບັນດາກະສັດແຫ່ງຢູໂຣບ.
ປະຫວັດສາດນັ້ນຖືກລະບຸຢ່າງຖືກຕ້ອງວ່າເປັນຍຸກມັດ, ແລະຄວາມມັດທັງປວງທີ່ອາດຈະຖືກເຊື່ອມໂຍງບໍ່ວ່າໃນທາງໃດກັບປະຫວັດສາດທີ່ສັນຕະປາປາໄດ້ປົກຄອງເໝືອນບັນດາກະສັດແຫ່ງຢູໂຣບ ກໍສາມາດຖືກຖືວ່າເກີດມາຈາກການກະທຳອັນເປັນຮາກຖານຢ່າງແທ້ຈິງ ຊຶ່ງໄດ້ກໍ່ໃຫ້ເກີດຄວາມມັດທັງປວງທີ່ຕາມມາ. ການກະທຳນັ້ນຄືການຮວມເຂົ້າກັນຂອງຄຣິສຕະຈັກແລະລັດ, ຄືການຮວມເຂົ້າກັນຂອງບັນດາກະສັດແຫ່ງຢູໂຣບແລະຄຣິສຕະຈັກຄາທອລິກ. ໃນການສົມລົດຕາມພຣະຄຳພີ ຜູ້ຊາຍຕ້ອງປົກຄອງເໝືອນຜູ້ຍິງ, ແຕ່ການລ່ວງປະເວນທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນປະຫວັດສາດນັ້ນ ໄດ້ກັບຕາລະບັດຈາກລະບຽບອັນແທ້ຈິງແຫ່ງຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງຊາຍແລະຍິງ.

ໃນຕອນສົ້ນສຸດຂອງເຈັດສິບປີ ຈະມີວິກິດການອັນໃຫຍ່ ເມື່ອອານາຈັກແຫ່ງຄຳພະຍາກອນໃນພຣະຄຳພີ ທີ່ປົກຄອງໂລກໃນຊ່ວງເວລາທີ່ສັນຕະປາປາຖືກຫຼົງລົງໃນທາງຄຳພະຍາກອນ ມາເຖິງຈຸດອອກສານ. ວິກິດການທົ່ວໂລກທີ່ເກີດຈາກການພັງທະລາຍຂອງອານາຈັກນັ້ນ ເປັນທາງໃຫ້ຄຣິດຕະຈັກຄາທອລິກເລີ່ມແຈ້ງແກໂລກວ່າ ເພື່ອຈະຜ່ານພົ້ນເວລາແຫ່ງຄວາມວຸ່ນວາຍທີ່ເກີດຈາກການພັງທະລາຍຂອງອານາຈັກນັ້ນ ໂລກຈຳເປັນຕ້ອງຍອມຢູ່ໃຕ້ອຳນາດທາງສົນທຳຂອງຄຣິດຕະຈັກໂຣມັນຄາທອລິກ ດັ່ງທີ່ມີພາບປະກົດໃນປະຫວັດສາດຂອງຍຸກມັດ.

ເມື່ອອານາຈັກສົ້ນສຸດລົງ ແລະ ລະບົບສັນຕະປາປາຮ້ອງບົດເພງແຫ່ງປະສົບການໃນອະດີດຂອງນາງ, ຊຶ່ງເປັນປະສົບການທີ່ນັກປະຫວັດສາດໄດ້ຈັດວ່າເປັນຄວາມມັດມົນ; ດັ່ງນັ້ນ ປະຫວັດສາດອັນມັດມົນນັ້ນຈະເປັນຂ່າວສານສຳລັບລະບົບສັນຕະປາປາທີ່ຈະແບ່ງປັນແກບັນດາກະສັດແຫ່ງໂລກ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເຊື່ອຈົນຍອມກະທຳການຜິດປະເພນີກັບນາງໄດ້ແນວໃດ? ໃນວິກິດອັນໃຫຍ່ຫຼວງໜຶ່ງ ເຫດໃດປະສົບການແຫ່ງຍຸກສະໄໝໃນອະດີດ, (ບົດເພງຂອງນາງ) ຄືປະສົບການຂອງນາງກ່ອນທີ່ນາງຈະຖືກລົງໄປໃນຄວາມໝາຍແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ, ຈຶ່ງຈະເປັນເຫດຜົນໃຫ້ບັນດາກະສັດແຫ່ງໂລກຍອມຮັບປະສົບການແຫ່ງຄວາມມັດມົນນັ້ນເປັນທາງແກໄຂສຳລັບວິກິດອັນໃຫຍ່ຫຼວງຂອງພວກເຂົາ?

“ຄົນຈຳນວນຫຼາຍກຸ່ມໜຶ່ງ ແມ່ນແມ່ແຕ່ໃນບັນດາຜູ້ທີ່ບໍ່ເຫັນດີຕໍ່ວັດທະນະທຳທອລົກ
ກໍຍັງມອງບໍ່ເຫັນພຽງພໍເຖິງອັນຕະລາຍຈາກອຳນາດແລະອິດທິພົນຂອງນາງ. ຫຼາຍຄົນຍັງຢືນຢັນວ່າ
ຄວາມມັດມົວທາງສະຕິບັນຍາແລະທາງສິນທຳທີ່ປົກຄຸມຢູ່ໃນຍຸກກາງ ໄດ້ເອົາອຳນວຍໃຫ້ຄຳສອນ,
ຄວາມງົມງາຍຖືໄຊກລາງ, ແລະການກົດຂີ່ຂອງນາງແຜ່ຂະຫຍາຍ; ແລະວ່າ
ສະຕິບັນຍາທີ່ສູງຂຶ້ນຂອງຍຸກສະໄໝໃໝ່, ການເຜີຍແຜ່ຄວາມຮູ້ໄປຢ່າງທົ່ວໄປ,
ແລະຄວາມເປັດກວ້າງໃຈທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນໃນເລື່ອງສາສະໜາ
ຈະຂັດຂວາງບໍ່ໃຫ້ການພົ້ນຄວາມຂອງຄວາມບໍ່ອົດກັບຜູ້ເຫັນຕ່າງແລະອຳນາດທີ່ກົດຂີ່ກົດຂຶ້ນອີກ.
ແມ່ນແຕ່ຄວາມຄິດວ່າ ສະພາບການເຊັ່ນນີ້ຈະມີຢູ່ໃນຍຸກອັນຮຸ່ງເຮືອງນີ້ ກໍຖືກເຍາະເຍີ້ຍ.
ເປັນຄວາມຈິງວ່າ ແສງສະຫວ່າງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ທັງທາງສະຕິບັນຍາ, ທາງສິນທຳ, ແລະທາງສາສະໜາ
ກໍາລັງສ້າງສະຫວ່າງແກ່ຄົນຮຸ່ນນີ້. ໃນໜ້າພຣະວັດຈະນະອັນບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ເປັດອອກມາ
ແສງສະຫວ່າງຈາກສະຫວັນໄດ້ສ້ອງລົງມາເຖິງໂລກ. ແຕ່ຄວນຈື່ໄວ້ວ່າ
ຍິ່ງແສງສະຫວ່າງທີ່ປະທານໃຫ້ມັ້ນຫຼາຍເທົ່າໃດ
ຄວາມມັດຂອງຜູ້ທີ່ບໍ່ເປັນແລະປະຕິເສດມັນກໍຍິ່ງຫຼາຍເທົ່ານັ້ນ.”

“ການສຶກສາພຣະຄຳພີດ້ວຍຈິດໃຈແຫ່ງການອະທິຖານ
ຈະສະແດງໃຫ້ພວກໂປເຕສະແຕນເຫັນລັກສະນະອັນແທ້ຈິງຂອງສັນຕະປາປາ
ແລະຈະເຮັດໃຫ້ເຂົາທັງຫຼາຍຊັງຊັງ ແລະຫຼົກເວັ້ນມັນ; ແຕ່ຫຼາຍຄົນສະຫຼຸດໃນຄວາມຄິດຂອງຕົນເອງເສຍຈົ່
ນຮູ້ສຶກວ່າບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງສະແຫວງຫາພຣະເຈົ້າຢ່າງຖອມໃຈ ເພື່ອຈະໄດ້ຖືກນຳໄປສູ່ຄວາມຈິງ.
ເຖິງແມ່ນວ່າເຂົາພາກພູມໃຈໃນຄວາມແຈ້ງສະຫວ່າງຂອງຕົນ ແຕ່ເຂົາກໍບໍ່ຮູ້ທັງພຣະຄຳພີ
ແລະທັງຮີດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຂົາຈຳເປັນຕ້ອງມີວິທີໃດວິທີໜຶ່ງທີ່ຈະປອບປະໂລມຈິດສຳນຶກຂອງຕົນ,
ແລະເຂົາກໍສະແຫວງຫາສິ່ງທີ່ຜ່າຍວົນຍານນ້ອຍທີ່ສຸດ ແລະທີ່ທຳໃຫ້ຕົນຖອມລົງນ້ອຍທີ່ສຸດ.
ສິ່ງທີ່ເຂົາປາຖະໜາ ຄື ວິທີການໜຶ່ງເພື່ອລົ້ມພຣະເຈົ້າ
ແຕ່ສາມາດຜ່ານໄປໄດ້ເສມອິນເປັນວິທີການລະນຶກເຖິງພຣະອົງ.
ສັນຕະປາປາເໝາະຢ່າງຍິ່ງທີ່ຈະຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການຂອງຄົນທັງຫຼາຍເຫຼົ່ານີ້.
ມັນໄດ້ຕຽມໄວ້ສຳລັບມະນຸດສອງຈຳພວກ
ອັນຮວບຮວມເກືອບທັງໂລກ—ພວກທີ່ຢາກໄດ້ຄວາມລອດໂດຍຄຸນງາມຄວາມດີຂອງຕົນ,
ແລະພວກທີ່ຢາກໄດ້ຄວາມລອດໃນບາບຂອງຕົນ. ນີ້ແມ່ນຄວາມລັບແຫ່ງອຳນາດຂອງມັນ.”

“ວັນໜຶ່ງແຫ່ງຄວາມມັດມົວທາງສະຕິບັນຍາອັນໃຫຍ່ຫຼວງ
ໄດ້ຖືກສຳແດງໃຫ້ເຫັນວ່າເປັນສິ່ງທີ່ເອົາອຳນວຍຕໍ່ຄວາມສຳເລັດຂອງສັນຕະປາປາ.
ຕໍ່ໄປຍັງຈະຖືກພິສູດອີກວ່າ ວັນໜຶ່ງແຫ່ງແສງສະຫວ່າງທາງສະຕິບັນຍາອັນຍິ່ງໃຫຍ່
ກໍເປັນສິ່ງທີ່ເອົາອຳນວຍຕໍ່ຄວາມສຳເລັດຂອງມັນຢ່າງເທົ່າກັນ. ໃນຍຸກສະໄໝກ່ອນໆ
ເມື່ອມະນຸດປາດສະຈາກພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະປາດສະຈາກຄວາມຮູ້ແຫ່ງຄວາມຈິງ,
ຕາຂອງເຂົາທັງຫຼາຍຖືກປິດບັງໄວ້, ແລະຫຼາຍພັນຄົນຖືກດັກຈັບ
ໂດຍບໍ່ເຫັນຕາໜ່າງທຳກາງໄວ້ສຳລັບຕົນຂອງເຂົາ. ໃນຄົນລັ້ນນີ້
ມີຫຼາຍຄົນທີ່ດຶງຕາຂອງເຂົາຖືກທຳໃຫ້ພວກມົວໂດຍແສງແດບວາບຂອງການຄາດຄະເນຂອງມະນຸດ,
‘ວິທະຍາສາດທີ່ເອີ້ນຊື່ວິທະຍາສາດເຊັ່ນນີ້;’ ເຂົາບໍ່ສາມາດແຍກແຍະເຫັນຕາໜ່າງນັ້ນ
ແລະເດີນເຂົ້າໄປໃນມັນຢ່າງງ່າຍດາຍ ດຸດດັງກັບວ່າຖືກປິດຕາໄວ້. ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງມຸ່ງໝາຍໃຫ້ພະລັງທາງສະ
ຕິບັນຍາຂອງມະນຸດຖືກຖືວ່າເປັນຂອງປະທານຈາກພຣະຜູ້ສ້າງຂອງຕົນ
ແລະຄວນຖືກນຳໃຊ້ໃນການຮັບໃຊ້ຄວາມຈິງ ແລະຄວາມຊອບທຳ; ແຕ່ເມື່ອຄວາມຈອງຫອງ
ແລະຄວາມທະເຍີທະຍານຖືກຫລ່ຽງໄວ້
ແລະມະນຸດຍົກທິດສະດີຂອງຕົນເອງຂຶ້ນເປັນພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ,
ເມື່ອນັ້ນສະຕິບັນຍາສາມາດກຳຄວາມເສຍຫາຍໄດ້ຫຼາຍກວ່າຄວາມບໍ່ຮູ້ ດັ່ງນັ້ນ
ວິທະຍາສາດປອມໃນສະໄໝປັດຈຸບັນ, ຊຶ່ງບ່ອນທຳລາຍຄວາມເຊື່ອໃນພຣະຄຳພີ,
ຈະພິສູດຕົນວ່າປະສົບຜົນສຳເລັດໃນການຕຽມທາງໄວ້ສຳລັບການຍອມຮັບສັນຕະປາປາ

ພ້ອມກັບຮູບແບບອັນຊວນພໍໃຈຂອງມັນ,
ດັ່ງທີ່ການປົດກັນຄວາມຮູ້ເຄີຍເຮັດໃນການເປີດທາງໃຫ້ແກ່ການຂະຫຍາຍອຳນາດຂອງມັນໃນຍຸກມັດ." *The Great Controversy*, 572.

ຊາວໂຮມັນຕາໂທລິກຍອມຮັບວ່າ ການປ່ຽນວັນຊະບາໂຕນັ້ນໄດ້ຖືກກະທຳໂດຍຄຣິສຕະຈັກຂອງພວກເຂົາ, ແລະພວກເຂົາຍົກການປ່ຽນແປງນີ້ເປັນຫຼັກຖານຂອງອຳນາດສູງສຸດຂອງຄຣິສຕະຈັກ. ພວກເຂົາປະກາດວ່າ ໂດຍການຖືຮັກສາວັນທຳອິດແຫ່ງອາທິດເປັນວັນຊະບາໂຕ, ພວກໂປຣເຕສຕັງກຳລັງຍອມຮັບອຳນາດຂອງນາງໃນການອອກກົດໃນສິ່ງທັງຫຼາຍຜ່ານພຣະເຈົ້າ. ຄຣິສຕະຈັກໂຮມັນບໍ່ໄດ້ລະຖິ້ມຄຳອ້າງຂອງນາງທີ່ວ່າບ່ອນຜິດພາດໄດ້; ແລະເມື່ອໂລກແລະຄຣິສຕະຈັກຜ່າຍໂປຣເຕສຕັງຍອມຮັບວັນຊະບາໂຕປອມທຶນາງສ້າງຂຶ້ນ, ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາປະຕິເສດວັນຊະບາໂຕຂອງພຣະເຢໂຮວາ, ພວກເຂົາກໍກຳລັງຍອມຮັບຄຳອ້າງນີ້ໂດຍປະຕິບັດຈົງ. ພວກເຂົາອາດຈະອ້າງອຳນາດເປັນເຫດຜົນສຳລັບການປ່ຽນແປງນີ້, ແຕ່ຄວາມຜິດພາດແຫ່ງເຫດຜົນຂອງພວກເຂົານັ້ນເຫັນໄດ້ໃດໆກໍຍາຍ. ຜ່ານປາບຮີຕ໌ມີຄວາມສະຫງວນພິເສດເຫັນວ່າ ພວກໂປຣເຕສຕັງກຳລັງຫຼອກລວງຕົນເອງໂດຍເຈດຕະນາປົດຕາຂອງຕົນຕໍ່ຂໍ້ເທັດຈິງໃນເລື່ອງນີ້. ເມື່ອສະຖາບັນອາທິດໄດ້ຮັບຄວາມນິຍົມເພີ່ມຂຶ້ນ, ນາງກໍຊົມຊົມຍິນດີ, ຮູ້ສຶກໝັ້ນໃຈວ່າໃນທຸລະມັນຈະນຳໂລກໂປຣເຕສຕັງທັງໝົດເຂົ້າໄປຢູ່ໃຕ້ທຸງຂອງໂຮມ.

"ການປ່ຽນວັນຊະບາໂຕເປັນໝາຍສຳຄັນ ຫຼື ຕາປະທັບແຫ່ງອຳນາດຂອງຄຣິສຕະຈັກໂຮມັນ. ບັນດາຜູ້ທີ່ເມື່ອເຂົ້າໃຈຂໍ້ທ້ອງທຶນຂອງພຣະບັນຍັດຂໍ້ທີສີ່ແລ້ວ, ຍັງເລືອກຖືຮັກສາວັນຊະບາໂຕທີ່ປອມແທນທີ່ຈະຖືຮັກສາວັນທຳອິດຈົງ, ກໍກຳລັງຖວາຍການຄາລະວະແກ່ອຳນາດນັ້ນ ຊຶ່ງເປັນອຳນາດດຽວທີ່ໄດ້ບັນຊາໃຫ້ເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ. ຕາປະທັບຂອງສັດຮ້າຍຄວິວັນຊະບາໂຕຂອງສັນຕະປາບາ, ຊຶ່ງໂລກໄດ້ຍອມຮັບເອົາແທນວັນທຳອິດເຈົ້າຊົງກຳນົດໄວ້."

"ແຕ່ເວລາທີ່ຈະຮັບເຄື່ອງໝາຍຂອງສັດຮ້າຍ ຕາມທີ່ໄດ້ຖືກກຳນົດໄວ້ໃນຄຳພະຍາກອນ ຍັງບໍ່ໄດ້ມາເຖິງ. ເວລາແຫ່ງການທົດສອບຍັງບໍ່ໄດ້ມາເຖິງ. ມີຄຣິດສະຕຽນແທ້ຢູ່ໃນທຸກຄຣິສຕະຈັກ, ໂດຍບໍ່ຍົກເວັ້ນແມ່ນແຕ່ໃນສາມະຄົມໂຮມັນຕາທອລິກ. ບໍ່ມີຜູ້ໃດຖືກກ່າວໂທດຈົນກວ່າເຂົາໄດ້ຮັບຄວາມສະຫວ່າງ ແລະໄດ້ເຫັນພັນທະອັນຈຳເປັນຂອງພຣະບັນຍັດຂໍ້ທີສີ່. ແຕ່ເມື່ອຄຳປະກາດຈະຖືກປະກາດອອກໄປ ໃຫ້ບັງຄັບຖືວັນຊະບາໂຕປອມ, ແລະເມື່ອສຽງຮ້ອງອັນດັງກ້ອງຂອງທູດສະຫວັນອົງທີ່ສາມຈະເຕືອນມະນຸດທັງຫຼາຍໃຫ້ລະວັງການນະມັດສະການສັດຮ້າຍແລະຮູບຂອງມັນ, ເສັ້ນແບ່ງລະຫວ່າງຄວາມທຽດແທ້ກັບຄວາມທຽດປອມຈະຖືກຂີດໄວ້ຢ່າງຊັດເຈນ. ແລ້ວຜູ້ທີ່ຍັງຄົງດຳເນີນຕໍ່ໄປໃນການລະເມີດ ຈະຮັບເຄື່ອງໝາຍຂອງສັດຮ້າຍໄວ້ເທິງໜ້າຜາກ ຫຼື ໃນມືຂອງເຂົາ."

"ດ້ວຍກ້ວຍຢ່າງອັນຮວດເລັ່ງ ພວກເຮົາກຳລັງເຂົ້າໃກ້ຊ່ວງເວລານີ້. ເມື່ອຄຣິດຈັກໂປຣເຕສແຕນຈະຮ່ວມມືກັບອຳນາດຜ່ານໂລກເພື່ອຄຳຈຸນສາສະໜາອັນຈອມປອມ ອັນເປັນສິ່ງທີ່ບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາເຄີຍທົນຮັບການຂົ່ມເຫັງອັນໂຫດຮ້າຍທີ່ສຸດເພາະການຄັດຄ້ານມັນ ເມື່ອນັ້ນວັນຊະບາໂຕຂອງສັນຕະປາບາກໍຈະຖືກບັງຄັບໃຊ້ໂດຍອຳນາດຮ່ວມກັນຂອງຄຣິດຈັກແລະລັດ. ຈະມີການຫັນຫຼັງຈາກຄວາມເຊື່ອໃນລະດັບຊາດ ຊຶ່ງຈະສົນສຸດລົງແຕ່ໃນຄວາມພິນາດຂອງຊາດເທົ່ານັ້ນ." *Bible Training School*, February 2, 1913.

ບັດນີ້ພວກເຮົາໄດ້ກ່າວເຖິງສັນຍາລັກຫ້າປະການແລ້ວ ທີ່ພວກເຮົາກຳລັງສືບຄົ້ນເພື່ອຈະຈຳແນກໃຫ້ໄດ້ກ່ອນທີ່ພວກເຮົາຈະພິຈາລະນາບົດນັ້ນໂດຍສົມບູນ. ເມື່ອງໜຶ່ງໃນຄຳພະຍາກອນພຣະຄຳພິໝາຍເຖິງອານາຈັກໜຶ່ງ ແລະໃນ ເອຊາຍາ 23

ມີອານາຈັກສອງອານາຈັກທີ່ມີຄວາມກ່ຽວພັນກັນຢ່າງໃກ້ຊິດ ແຕ່ແຕກຕ່າງກັນຢ່າງຊັດເຈນ.
ອານາຈັກທຳອິດແມ່ນ “ນະຄອນຜູ້ສວມມົງກຸດ” ແລະອີກອານາຈັກໜຶ່ງແມ່ນ “ນະຄອນແຫ່ງພານິດ.”
ໃນວາລະສຸດທ້າຍ ອຳນາດທີ່ຄວບຄຸມສະຫະພັນສາມປະການຂອງພະຍານາກ, ສັດຮ້າຍ, ແລະຜູ້ພະຍາກອນບອມ
ຄືສັນຕະປາປາ. ນັ້ນຄືອານາຈັກທີ່ມີມົງກຸດ.

“ເມື່ອພວກເຮົາກຳລັງເຂົ້າໃກ້ວິກິດການສຸດທ້າຍ ການທີ່ຄວາມປອງດອງແລະຄວາມເປັນນຳໜຶ່ງໃຈດຽວຈະ
ມີຢູ່ທຳມະກາງບັນດາເຄື່ອງມືຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແມ່ນເລື່ອງສຳຄັນຢ່າງຍິ່ງ. ໂລກເຕັມໄປດ້ວຍພາຍ,
ແລະສົງຄາມ ແລະຄວາມແຕກແຍກ. ແຕ່ພາຍໃຕ້ຫົວໜ້າອັນດຽວ—ຄືອຳນາດສັນຕະປາປາ—ປະຊາຊົນຈະ
ສາມາດຄືກັນເພື່ອຕໍ່ຕ້ານພຣະເຈົ້າໃນບຸກຄົນແຫ່ງພະຍານຂອງພຣະອົງ.

ຄວາມຮ່ວມມືຖືກປະສານໃຫ້ແກ່ໂລກໂດຍຜູ້ໜຶ່ງເຊື່ອຢູ່ໃຫຍ່.

ໃນຂະນະທີ່ເຂົາພະຍາຍາມຮວບຮວມຕົວແທນຂອງຕົນໃຫ້ເຮັດສົງຄາມຕໍ່ຕ້ານຄວາມຈິງ

ເຂົາຈະເຮັດດ້ວຍເພື່ອແບ່ງແຍກແລະກະຈັດກະຈາຍບັນດາຜູ້ປົກປ້ອງຄວາມຈິງນັ້ນ. ຄວາມອຶດສາ,

ການລະແວງໄປໃນທາງຊົ່ວ, ການກ່າວຮ້າຍ,

ຖືກເຂົ້າຢູ່ແຍ່ງເພື່ອໃຫ້ເກີດຄວາມບໍ່ລົງຮອຍແລະຄວາມແຕກແຍກ.” Testimonies, volume 7, 182.

ອານາຈັກທີ່ມີມົງກຸດແມ່ນເມືອງໄທຣ໌, ຊຶ່ງມີຄວາມໝາຍວ່າ “ຫົນຜາ.” ໃນບົດນີ້
ໄທຣ໌ເປັນຕົວແທນຂອງລະບົບສັນຕະປາປາທີ່ດຳເນີນການເພື່ອປອມແບ່ງພຣະຄຣິດ,
ເພາະວ່າລະບົບສັນຕະປາປາແມ່ນບໍ່ລະບົກຂອງພຣະຄຣິດ. ຄຳວ່າ “anti” ໃນຄຳວ່າ antichrist ຫມາຍເຖິງ
“ແທນທີ່.” ລະບົບສັນຕະປາປາພະຍາຍາມປອມແບ່ງພຣະຄຣິດໃນທຸກລະດັບ, ແລະຊື່ໄທຣ໌ ຫມາຍເຖິງຫົນຜາ,
ເພາະວ່າລະບົບສັນຕະປາປາເປັນຂອງປອມຂອງ “ພຣະສົງແຫ່ງຍຸກສະໄໝ.”

ໃຜໄດ້ວາງແຜນການນີ້ໄວ້ຕໍ່ຕ້ານເມືອງໄທຣ໌, ເມືອງຜູ້ສວມມົງກຸດ, ຊຶ່ງພວກພໍ່ຄ້າຂອງນາງເປັນເຈົ້ານາຍ,
ແລະພວກຜູ້ຄ້າຂາຍຂອງນາງເປັນຜູ້ມີກຽດໃນແຜ່ນດິນໂລກ? ພຣະເຢໄຮວາຈອມໂຍທາໄດ້ກຳນົດໄວ້ແລ້ວ,
ເພື່ອຈະເຮັດໃຫ້ຄວາມຈອງຫຼືແຫ່ງສະຫງ່າລາສີທັງສິ້ນເສື້ອມມົນທົນ,
ແລະເພື່ອຈະນຳຄວາມດຽວໝືນມາເຖິງບັນດາຜູ້ມີກຽດໃນແຜ່ນດິນໂລກທັງສິ້ນ. ໂອ ທີດາແຫ່ງທາຣຊິດ,
ຈົ່ງຜ່ານໄປທົ່ວແຜ່ນດິນຂອງເຈົ້າເໝືອນແມ່ນ້ຳ; ບໍ່ມີກຳລັງຄວບຄຸມອີກຕໍ່ໄປ.

ພຣະອົງໄດ້ຢຽດພຣະຫັດອອກເໜືອທະເລ, ພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ອານາຈັກທັງຫຼາຍສັນສະເຫຼີມ;

ພຣະເຢໄຮວາໄດ້ປະທານພຣະບັນຊາຕໍ່ຕ້ານເມືອງການຄ້ານັ້ນ, ໃຫ້ທຳລາຍທຶນທັງຫຼາຍຂອງມັນ. ເອຊາຍາ
23:8–11.

ພວກເຮົາຕັ້ງໃຈຈະສະແດງໂດຍພະຍານຫຼາຍປະການວ່າ “ການສັນຄອນຂອງບັນດາອານາຈັກ”
ໄດ້ຖືກກະທຳໂດຍພຣະເຈົ້າ ຜ່ານທາງອິດສະລາມ. ອິດສະລາມເປັນອຳນາດທີ່ເຮັດໃຫ້ບັນດາຊາດໂກດເຄື່ອງ
ແລະເປັນເຄື່ອງມືທີ່ຖືກໃຊ້ເພື່ອສັນຄອນບັນດາຊາດ. ໃນຈຸດນີ້ ພວກເຮົາກຳລັງຊີ້ວ່າ
ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກຳນົດໄວ້ແລ້ວທີ່ຈະນຳ “ບັນດາຜູ້ມີກຽດທັງຫມົດໃນແຜ່ນດິນໂລກ”
ເຂົ້າສູ່ຄວາມຖືກດຽວ, ຜູ້ທີ່ເປັນ “ພໍ່ຄ້າ” ແລະ “ຜູ້ຄ້າຂາຍ” ຜູ້ທີ່ “ປ້ອມກຳລັງແຂງ” ຂອງເຂົາຈະຖືກທຳລາຍ.
ເມືອງການຄ້າ ແລະ ເມືອງຜູ້ສວມມົງກຸດ “ໄດ້ຍິ່ງໃຫ້ຟ້າສະຫວັນຟ້າໄລດ”
ແລະອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມີພະປະສົງທີ່ຈະທຳລາຍ “ບ້ອມກຳລັງແຂງ” ຂອງເຂົາ
ແລະນັ້ນເປັນຕົວແທນຂອງເສດຖະກິດ.

ການພັງທະລາຍຂອງເສດຖະກິດເກີດຂຶ້ນກ່ອນກົດຫມາຍວັນອາທິດໃນສະຫະລັດ,
ເພາະວ່າກ່ອນກົດຫມາຍວັນອາທິດ ພົນລະເມືອງຂອງສະຫະລັດກຳລັງຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຖືກນຳກັບຄືນ
“ສູ່ຄວາມໂປດປານແຫ່ງສະຫວັນ ແລະ ຄວາມຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງຜ່າຍໂລກ.” ຂໍໃຫ້ເຢັ່ງຂອງເຂົາຄືວ່າ
ການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ສິ້ນສຸດ ຈົນກວ່າວັນອາທິດຈະຖືກ “ບັງຄັບຢ່າງເຄັ່ງຄັດ.”

ພະຍານຫຼາຍປະການຈາກພຣະຄຳພີເຫັນພ້ອມກັນວ່າ

ພວກເຮົາກຳລັງຢືນຢູ່ໃນຂອບເຂດແຫ່ງການພັງທະລາຍອັນໃຫຍ່ຫຼວງຂອງເສດຖະກິດໂລກ.

ການພັງທະລາຍນັ້ນເກີດຂຶ້ນກ່ອນກົດໝາຍວັນອາທິດ ເຫມືອນດັ່ງທີ່ການພັງທະລາຍໃນປີ 1837 ໄດ້ເກີດຂຶ້ນກ່ອນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844.

“ແລ້ວຜູ້ລ້ວງຍັງໃຫຍ່ຈະຊັກຈູງມະນຸດໃຫ້ເຊື່ອວ່າ
ຄົນທັງຫຼາຍຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າເປັນເຫດໃຫ້ເກີດໄພຮ້າຍເຫຼົ່ານີ້.
ຊົນຈຳພວກທີ່ໄດ້ຍ້ວຍໃຫ້ໄພສະຫວັນຊົງບໍ່ພໍພຣະໄທ ຈະໂຍນຄວາມທຸກລຳບາກທັງໝົດຂອງຕົນໃສ່ຜູ້ທີ່ກິນ
ນເຊື່ອຟັງພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າເປັນການຕັກເຕືອນຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງແກ່ຜູ້ລະເມີດ. ຈະມີການປະກາດວ່າ
ມະນຸດກຳລັງລ້ວງເກີນຕໍ່ພຣະເຈົ້າໂດຍການລະເມີດວັນຊະບາໂຕວັນອາທິດ;
ວ່າບາບນີ້ໄດ້ນຳເອົາໄພພິບັດຕ່າງໆ
ຊຶ່ງຈະບໍ່ຢຸດເຊົາຈົນກວ່າການຖືຮັກສາວັນອາທິດຈະຖືກບັງຄັບໃຊ້ຢ່າງເຂັ້ມງວດ;
ແລະວ່າຜູ້ທີ່ສະແດງຂໍຮຽກຮ້ອງຂອງພຣະບັນຍັດຂໍ້ທີສີ່ ອັນເປັນການທຳລາຍຄວາມເຄົາລົບຕໍ່ວັນອາທິດນັ້ນ
ເປັນຜູ້ກໍ່ຄວາມວຸ້ນວາຍໃຫ້ແກ່ປະຊາຊົນ ແລະຂັດຂວາງການກັບຄືນສູ່ຄວາມໂປດປານຈາກພຣະເຈົ້າ
ແລະຄວາມຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງຜ່າຍໂລກນີ້. ດັ່ງນັ້ນ
ຄຳກ່າວຫາທີ່ເຄີຍຍົກຂຶ້ນຕໍ່ຕ້ານຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະເຈົ້າໃນສະໄໝກ່ອນຈະຖືກນຳມາກ່າວຊ້ຳອີກ
ໂດຍອາໄສເຫດຜົນທີ່ຕັ້ງຢ່າງແນ່ນອນພຽງກັນ: ‘ແລະເຫດການເກີດຂຶ້ນວ່າ ເມື່ອອາຮາບເຫັນເອລີຢາ
ອາຮາບໄດ້ກ່າວແກ່ທ່ານວ່າ ເຈົ້າແມ່ນຜູ້ທີ່ນຳຄວາມລຳບາກມາສູ່ອິສຣາເອນບໍ? ແລະທ່ານຕອບວ່າ
ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ນຳຄວາມລຳບາກມາສູ່ອິສຣາເອນ; ແຕ່ແມ່ນທ່ານ ແລະວົງຕະກູນຂອງບິດາຂອງທ່ານ
ເພາະທ່ານທັງຫຼາຍໄດ້ລະເທິງພຣະບັນຍັດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະທ່ານໄດ້ຕິດຕາມບາອາລົມ.’ 1 Kings
18:17, 18. ເມື່ອຄວາມໂກດຮ້າຍຂອງປະຊາຊົນຖືກບຸກເຮົາຂຶ້ນໂດຍຄຳກ່າວຫາອັນເປັນເທັດ ພວກເຂົາຈະດຳ
ເນີນການຕໍ່ທູດສານຂອງພຣະເຈົ້າໃນແນວທາງທີ່ຄ້າຍຄືກັນກັບທີ່ອິສຣາເອນຜູ້ຫັນຫຼັງໄດ້ປະພຶດຕໍ່ເອລີ
ຢາ.” The Great Controversy, 590.

ເອລີຢາຜູ້ເຜີຍໜ້າຕໍ່ບັນດາຜູ້ພະຍາກອນຂອງບາອານ ແລະພວກປະໂລຫິດຂອງດົງສັກສິດເທິງພູກາເມນ
ເປັນຕົວແທນຂອງກົດໝາຍວັນອາທິດ. ຂ້າວສານສຳລັບຄຣິດຕະຈັກຄື “ຈົ່ງເລືອກໃນວັນນີ້ວ່າ
ພວກທ່ານຈະຮັບໃຊ້ຜູ້ໃດ.” ເມື່ອປະຫວັດສາດນີ້ຖືກທຳຊ້ຳໃນເວລາຂອງກົດໝາຍວັນອາທິດ ຄຳຖາມກໍຄື
“ທ່ານຈະເລືອກວັນໃດ ເພາະວັນທີ່ທ່ານເລືອກບົງບອກວ່າທ່ານຮັບໃຊ້ຜູ້ໃດ.” ກ່ອນເຫດການທີ່ພູກາເມນ
ມີໄພແຫ້ງແລ້ງຮ້າຍແຮງເປັນເວລາສາມປີເຄັງ. ກ່ອນກົດໝາຍວັນອາທິດ
ມີການອອກກົດໝາຍວັນອາທິດເປັນລຳດັບຫຼາຍສະບັບ ແຕ່ມັນຍັງບໍ່ໄດ້ຖືກ “ບັງຄັບໃຊ້ຢ່າງເຄັ່ງຄັດ.”
ຫຼັກການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບກົດໝາຍວັນອາທິດກໍຄື ການຫັນເຫອອກຈາກພຣະເຈົ້າໃນລະດັບຊາດ
ຈະຕາມມາດ້ວຍຄວາມພິນາດໃນລະດັບຊາດ. ຕົວຢ່າງຂອງເລື່ອງນັ້ນຄື ຄອນສະແຕນຕິນໃນປີ 321
ໄດ້ປະກາດໃຊ້ກົດໝາຍວັນອາທິດ ແລະຫຼັງຈາກນັ້ນໄມເດີນ ແກດສີອັນທຳອິດໃນພຣະນິມົດບົດທີ 8
ກໍເລີນນຳເອົາໂຮມຕາເວັນຕົກໄປສູ່ຈຸດອະວະສານຂອງມັນໃນປີ 476.
ເລື່ອງຂອງຄອນສະແຕນຕິນເປັນສົງຄ້າຄັນ ເພາະໃນນັ້ນມີການຍົກຍ້ອງວັນອາທິດຂຶ້ນຢ່າງຄ່ອຍເປັນຄ່ອຍໄປ
ແລະໃນຂະນະດຽວກັນກໍມີການຈຳກັດວັນຊະບາໂຕວັນອາທິດໃຈດຢ່າງຄ່ອຍເປັນຄ່ອຍໄປ.
ປະຫວັດສາດທີ່ດຳເນີນໄປຢ່າງຄ່ອຍໆນັ້ນໄດ້ບັນລຸຂັ້ນສູງຂອງມັນ
ເມື່ອພົນລະເມືອງຖືກບັງຄັບໃຫ້ຖືຮັກສາວັນອາທິດ ຫຼືຖືກຂົ່ມເຫັງເພາະການຮັກສາວັນຊະບາໂຕ.
ນັ້ນກໍເປັນຂັ້ນສູງສຸດຂອງການອອກນິຕິບັນຍັດວັນອາທິດທີ່ທະວີຄວາມເຂັ້ມຂຶ້ນໃນສະຫະລັດ.
ຫຼັກການໜຶ່ງທີ່ກ່ຽວພັນກັບການບັງຄັບການນະມັດສະການໃນວັນອາທິດກໍຄື
“ການຫັນເຫອອກຈາກພຣະເຈົ້າໃນລະດັບຊາດ ຈະຕາມມາດ້ວຍຄວາມພິນາດໃນລະດັບຊາດ.”
ຫຼັກການນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ ການບັງຄັບໃຊ້ກົດໝາຍວັນອາທິດທີ່ທະວີຄວາມເຂັ້ມຂຶ້ນ
ກ່ອນໃຫ້ເກີດການທະວີຂຶ້ນຂອງການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າ ກ່ອນກົດໝາຍວັນອາທິດຕົວຈິງໃນພຣະນິມົດ
13:11. ການຕາກົດໝາຍແຕ່ລະຄັ້ງຈະນຳມາຊົງຄວາມພິນາດທີ່ສອດຄ່ອງກັນ.
ການພິພາກສາຕ່າງໆທີ່ພົນລະເມືອງກ່າວຫາວ່າ ຜູ້ຮັກສາວັນຊະບາໂຕເປັນຜູ້ກໍ່ໃຫ້ເກີດນັ້ນ
ແທ້ຈິງແລ້ວຖືກກໍ່ໃຫ້ເກີດໂດຍການບັງຄັບໃຊ້ນິຕິບັນຍັດວັນອາທິດທີ່ທະວີຄວາມເຂັ້ມຂຶ້ນ.

ພວກເຮົາໄດ້ນຳຂໍ້ຄວາມຕອນໜຶ່ງມາຈາກ The Great Controversy ຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໃສ່ຫົວຂໍ້ວ່າ Sunday Progression. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍແນະນຳວ່າ ທ່ານຄວນອ່ານສົງນັ້ນອີກໜຶ່ງຄັ້ງ. ມັນຢູ່ໃນໝວດທີໜຶ່ງຂໍ້ວ່າ The Spirit of Prophecy.

“ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສຳແດງໃຫ້ຮູ້ວ່າ ສົງໃດຈະເກີດຂຶ້ນໃນວັນສຸດທ້າຍ
ເພື່ອປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງຈະໄດ້ຕຽມພ້ອມທີ່ຈະຢືນຢັດຕໍ່ຕ້ານພາຍແຫ່ງການຄັດຄ້ານແລະພຣະພິໄລດ.
ບັນດາຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຄຳເຕືອນເຖິງເຫດການທີ່ຢູ່ຂ້າງໜ້າພວກເຂົາ
ບໍ່ຄວນນັ່ງຄອຍຢ່າງສະງົບດ້ວຍຄວາມຄາດຫວັງຕໍ່ພາຍຫຼັກກຳລັງຈະມາ ໂດຍບອບໃຈຕົນເອງວ່າ
ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຊົງປົກປ້ອງບັນດາຜູ້ຊີ້ສັດຂອງພຣະອົງໃນວັນແຫ່ງຄວາມທຸກລຳບາກ.
ພວກເຮົາຄວນເປັນເໝືອນຄົນທີ່ຄອຍຖ້ານາຍຂອງຕົນ
ບໍ່ແມ່ນດ້ວຍການຄາດຄອຍຢ່າງເກີນເລີຍແລະບໍ່ທຳອັນໃດ ແຕ່ດ້ວຍການງານຢ່າງຈິງຈັງ
ພ້ອມດ້ວຍຄວາມເຊື່ອອັນໝັ້ນຄົງບໍ່ຫວັ່ນໄຫວ.
ເວລານີ້ບໍ່ແມ່ນເວລາທີ່ຈະຍອມໃຫ້ຈິດໃຈຂອງພວກເຮົາໝົກມຸ່ນຢູ່ກັບສົງທຶນສຳຄັນນ້ອຍ.
ໃນຂະນະທີ່ມະນຸດກຳລັງຫຼົບໄຫຼ ຊາຕານກຳລັງຈັດວາງສົງຕ່າງໆຢ່າງຫ້ວຫັ້ນ
ເພື່ອປະຊາຊົນຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມເມດຕາ ຫຼື ຄວາມຍຸດຕິທຳ. ບັດນີ້
ການເຄື່ອນໄຫວເລື່ອງວັນອາທິດກຳລັງຄ່ອຍໆດຳເນີນໄປໃນຄວາມມັດ.
ບັນດາຜູ້ນຳກຳລັງປັບປຸງປະເດັນທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ຫຼາຍຄົນທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການເຄື່ອນໄຫວນັ້ນ
ກໍບໍ່ເຫັນເອງວ່າກະແສໃຕ້ດິນກຳລັງພຸ່ງໄປສູ່ໃສ. ຄຳປະກາດອ້າງຂອງມັນອ່ອນໄຫວ ແລະ
ບາກົດວ່າເປັນຄຣິດສະຕຽນ ແຕ່ເມື່ອມັນເວົ້າອອກມາ ມັນຈະເຜີຍໃຫ້ເຫັນຈິດວິນຍານຂອງມັງກອນ.
ເປັນໜ້າທີ່ຂອງພວກເຮົາທີ່ຈະກະທຳທຸກຢ່າງເທົ່າທີ່ຢູ່ໃນອຳນາດຂອງພວກເຮົາ
ເພື່ອຫັນເຫອນຕະລາຍທີ່ຖືກຊຸ້ມໄວ້ນັ້ນ. ພວກເຮົາຄວນພະຍາຍາມປົດອາວຸດອະຄະຕິ
ໂດຍວາງຕົນເອງໃນແສງສະຫວ່າງທີ່ເໝາະສົມຕໍ່ໜ້າປະຊາຊົນ.
ພວກເຮົາຄວນນຳຄຳຖາມທີ່ແທ້ຈິງອັນເປັນປະເດັນຂັດແຍ້ງນັ້ນມາວາງໄວ້ຕໍ່ໜ້າພວກເຂົາ ໂດຍວິທີນີ້ຈິ່ງເປັນ
ການຍືນການຄັດຄ້ານທີ່ມີປະສິດທິຜົນທີ່ສຸດຕໍ່ມາດຕະການທີ່ຈະຈຳກັດເສລີພາບແຫ່ງມະນະທຳ.
ພວກເຮົາຄວນຄົ້ນຄວ້າພຣະຄຳພີ ແລະ ສາມາດໃຫ້ເຫດຜົນສຳລັບຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຮົາ.
ຜູ້ພະຍາກອນກ່າວວ່າ: ‘ຄົນຊົວຈະກະທຳຄວາມຊົວ: ແລະ ບໍ່ມີຄົນຊົວຄົນໃດຈະເຂົ້າໃຈ;
ແຕ່ຄົນມີບັນຍາຈະເຂົ້າໃຈ.’ Testimonies, volume 5, 452.”

ເປັນການຍາກທີ່ຈະຮັບຮູ້ການເຄື່ອນໄຫວເພື່ອອອກກົດໝາຍວັນອາທິດ, ເພາະວ່າມັນກຳລັງຄົບໜ້າໄປໃນ
“ຄວາມມັດ” ແລະອຳນາດສັນຕະປາບາກກຳລັງ “ຢ່າງລັບໆ ແລະບໍ່ເປັນທີ່ສົງໄສ”
“ເສີມກຳລັງຂອງນາງໃຫ້ແຂງແຮງຂຶ້ນເພື່ອຜັກດັນຈຸດປະສົງຂອງນາງເອງ.” ຂໍ້ເທັດຈິງກໍຄືວ່າ
ພາລະກົດໃນການຜັກດັນໃຫ້ອອກກົດໝາຍວັນອາທິດໃນຄວາມມັດນັ້ນ
ເປັນປະເດັນໃຈກາງໃນຂະບວນການທົດສອບຂອງໜຶ່ງແສນສະໝັ້ນສີເພັດ. “ບໍ່ມີຜູ້ຊົວຄົນໃດຈະເຂົ້າໃຈ”
ຕາມທີ່ດານເຮືອນ ແລະ Sister White ກ່າວໄວ້. “ຄົນຊົວ” ໃນດານເຮືອນ ຄື “ພົມມະຈາລໂງ” ຂອງມັດທາຍ, ຜູ້ທີ່
Sister White ລະບຸວ່າເປັນຊາວລາໂອດິເກຍ. ຜູ້ມີບັນຍາຈະເຂົ້າໃຈເຫດການທີ່ກຳລັງເກີດຂຶ້ນໃນບັດນີ້
ເຖິງແມ່ນວ່າປະຫວັດສາດອ້ອມຮອບພວກເຮົາຈະເບິ່ງຄືກັບຂັດແຍ້ງກັບພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າກໍຕາມ.
ພວກເຮົາເຊື່ອພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າ ຫຼື ເຊື່ອສົງທຶນກຳລັງເກີດຂຶ້ນອ້ອມຮອບພວກເຮົາ?
ແຕ່ພວກເຮົາກໍໄດ້ຖືກເຕືອນໄວ້ວ່າໜ້າແລ້ວວ່າ ວາລະສຸດທ້າຍຈະເປັນເໝືອນດັ່ງສະໄໝຂອງໃນອາ.

ໂລກນີ້ອັນຕັ້ງໄປດ້ວຍການສະໜັກສະໜານວຸ້ນວາຍ ຕັ້ງໄປດ້ວຍຄວາມສຳລານທີ່ຮັບພຣະເຈົ້າ
ກຳລັງຫຼົບໄຫຼ, ຫຼັບຢູ່ໃນຄວາມບອດໄພຜ່າຍເນື້ອຫນັງ.
ມະນຸດກຳລັງຜິດວິນະເດັດມາຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອອກໄປໄກ. ພວກເຂົາຫົວເຍາະຄຳເຕືອນ.
ຄຳໂອ້ອວດຂອງຄົນຈອງຫອງຖືກກ່າວຂຶ້ນວ່າ,
“ສົງທັງປວງຍັງຄົງດຳເນີນຕັ້ງໄປດັ່ງທີ່ຄົບເປັນມາແຕ່ປະຖົມການ.” “ມືອີນກໍຈະເປັນເໝືອນມືນີ້”

ແລະອຸດົມສົມບູນຍັງກວ່ານີ້ຫຼາຍ." 2 Peter 3:4; Isaiah 56:12.
ພວກເຮົາຈະຈົມເລັກລົງໄປໃນການຮັກຄວາມສຳລານຍິ່ງຂຶ້ນ. ແຕ່ພຣະຄຣິດກ່າວວ່າ, "ເບິ່ງແມ, ເຮົາມາເໝືອນຂະໄມຍ." Revelation 16:15. ໃນເວລາດຽວກັນນັ້ນແຫຼະ ທີ່ໂລກກຳລັງຖາມຢ່າງເຍາະເຍີ້ວວ່າ, "ຄຳສັນຍາເລື່ອງການສະເດັດມາຂອງພຣະອົງຢູ່ໃສ?" ບັນດາໝາຍສຳຄັນກຳລັງສຳເລັດຕາມ. ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາຮ້ອງວ່າ, "ສັນຕິພາບ ແລະ ຄວາມປອດໄພ," ຄວາມພິນາດຢ່າງກະທັນຫັນກຳລັງມາເຖິງ. ເມື່ອຄົນເຍາະເຍີ້ວ, ຜູ້ປະຕິເສດຄວາມຈິງ, ກາຍເປັນຄົນອາດຫານໂດຍບັງອາດ; ເມື່ອວຽກງານຕາມກົດຈະວັດໃນສາຍງານຫາເງິນຕ່າງໆ ຖືກດຳເນີນໄປໂດຍບໍ່ຄຳນຶງເຖິງຫຼັກທຳ; ເມື່ອນັກຮຽນກຳລັງສະແຫວງຫາຄວາມຮູ້ທຸກຢ່າງຢ່າງຮ້ອນຮົ່ມ ຍົກເວັ້ນພຣະຄຳພີຂອງຕົນ, ພຣະຄຣິດກໍ່ສະເດັດມາເໝືອນຂະໄມຍ.

"ທຸກສິ່ງໃນໂລກກຳລັງຢູ່ໃນຄວາມບັນປ່ວນ. ໝາຍສຳຄັນແຫ່ງການເວລາເປັນລາງຮ້າຍ. ເຫດການທີ່ຈະມາເຖິງທອດເງົາຂອງມັນມາກ່ອນແລ້ວ. ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າກຳລັງຖອນພຣະອົງອອກຈາກແຜ່ນດິນໂລກ, ແລະໄພພິບັດກໍ່ຕິດຕາມໄພພິບັດທັງທາງທະເລແລະທາງບົກ. ມື້ພາຍ, ແຜ່ນດິນໄຫວ, ໄຟໄໝ້, ນ້ຳຖ້ວມ, ການຄາດຕະກຳທຸກລະດັບ. ຜູ້ໃດຈະສາມາດອ່ານອະນາຄົດໄດ້? ຄວາມປອດໄພຢູ່ໃສ? ບໍ່ມີຄວາມໝັ້ນໃຈໃນສິ່ງໃດໆທີ່ເປັນຂອງມະນຸດ ຫຼືຂອງໂລກນີ້. ຢ່າງວ່ອງໄວ ມະນຸດກຳລັງຈັດຕົນເອງເຂົ້າຢູ່ໃຕ້ທັງຫົວພວກເຂົາໄດ້ເລືອກ. ດ້ວຍຄວາມກະວົນກະວາຍ ພວກເຂົາກຳລັງຄອຍແລະເຜົາດູການເຄື່ອນໄຫວຂອງບັນດາຜູ້ນຳຂອງຕົນ. ມື້ພາຍຄົນທີ່ກຳລັງຄອຍ, ເຜົາດູ, ແລະເຮັດວຽກເພື່ອການສະເດັດມາຂອງພຣະອົງຜູ້ເປັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ. ອີກພວກໜຶ່ງກຳລັງເຂົ້າແຖວຢູ່ໃຕ້ການນຳທັບຂອງຜູ້ທີ່ຫຼົງຖອຍຜູ້ຍິງໃຫຍ່ຄົນທຳອິດ. ມື້ພາຍບໍ່ທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອດ້ວຍຫົວໃຈແລະຈິດວິນຍານວ່າ ພວກເຮົາມີນະຣົກທີ່ຕ້ອງຫຼົງໄຫຼ ແລະ ມີສະຫວັນທີ່ຕ້ອງຊະນະ."

"ວິກິດການກຳລັງຄອຍຖືກເຂົ້າມາເທິງພວກເຮົາ. ດວງອາທິດຍັງສ່ອງແສງຢູ່ໃນພຳສະຫວັນ, ໃຈຈອນໄປຕາມວົງຈອນປົກກະຕິຂອງມັນ, ແລະພຳສະຫວັນຍັງປະກາດພຣະສິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ມະນຸດຍັງກິນແລະດື່ມ, ບຸກແລະກໍ່ສ້າງ, ແຕ່ງງານ ແລະຍົກລູກສາວໃຫ້ແຕ່ງງານ. ພໍຄຳຍັງຄົງຊີ້ແລະຂາຍ. ມະນຸດກຳລັງຢູ່ບັງຄັບກັນໄປມາ, ແຂ່ງຂັນກັນເພື່ອບ່ອນສູງສຸດ. ຜູ້ຮັກຄວາມສຳລານຍິ່ງຄົງແຕ່ກັນເຂົ້າໄປໃນໂຮງລະຄອນ, ການແຂ່ງມ້າ, ບ່ອນພະນັນອັນຊົ່ວຊ້າ. ຄວາມຕື່ນເຕັ້ນສູງສຸດກຳລັງຄອບງຳຢູ່, ແຕ່ຊົ່ວໂມງແຫ່ງການທົດລອງກຳລັງປົດລົງຢ່າງວ່ອງໄວ, ແລະທຸກກໍລະນີກຳລັງຈະຖືກຕັດສິນຢ່າງນິລັນດອນ. ຊາຕານເຫັນວ່າເວລາຂອງມັນສິ້ນເຫຼືອເກີນ. ມັນໄດ້ໃຫ້ບັນດາກຳລັງທັງໝົດຂອງມັນເຮັດວຽກ, ເພື່ອວ່າມະນຸດຈະຖືກລ້ວງ, ຖືກເຮັດໃຫ້ຫຼົງຜິດ, ຖືກຄອບຄອງໃຫ້ໝັ້ນມຸ້ນ, ແລະຖືກສະກົດຈົນຫຼົງໃຫຼ. ຈົນກວ່າວັນແຫ່ງການທົດລອງຈະສິ້ນສຸດລົງ, ແລະປະຕູແຫ່ງພຣະເມດຕາຈະຖືກປົດລົງຕະຫຼອດໄປ."

ດ້ວຍຄວາມຂັງຂັງ ຖ້ອຍຄຳເຕືອນຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງພວກເຮົາຈາກພູເຂົາໝາກກອກ ໄດ້ສືບລົງມາເຖິງພວກເຮົາຕະຫຼອດຫຼາຍສັດຕະວັດວ່າ: 'ຈົ່ງລະວັງຕົວພວກທ່ານໃຫ້ດີ ຢ້ານວ່າໃນເວລາໃດເວລາໜຶ່ງ ໃຈຂອງພວກທ່ານຈະຖືກຖ່ວງໜັກດ້ວຍການກິນດື່ມເກີນຂອບເຂດ ແລະຄວາມເມົາມົວ ແລະຄວາມກັງວົນແຫ່ງຊີວິດນີ້ ແລະວັນນັ້ນຈະມາເຖິງພວກທ່ານໂດຍບໍ່ທັນຮູ້ຕົວ.' 'ເຫດສະນັ້ນ ຈົ່ງເຜົາລະວັງ ແລະອະທິຖານຢູ່ສະເໝີ ເພື່ອວ່າພວກທ່ານຈະຖືກນັບວ່າສົມຄວນທີ່ຈະຫຼົງພົ້ນຈາກສິ່ງທັງປວງເຫຼົ່ານີ້ທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນ ແລະຈະຍືນຍົງຕໍ່ໜ້າບຸດແຫ່ງມະນຸດໄດ້.'" Desire of Ages, 635, 636.

ໃນບົດທຳອິດສາມຂອງພຣະທຳອີຊາຍາ ຊີໂດນແມ່ນສະຫະລັດອາເມຣິກາ ແລະ ເມືອງໄທໂຮແມ່ນລະບົບສັນຕະປາບາ. ໄທໂຮ ແລະ ຊີໂດນເປັນນະຄອນພົນໃຈຊຍສະໄໝບູຮານທີ່ມີຢູ່ຮ່ວມສະໄໝກັນ ຕັ້ງຢູ່ແຄມຝັ່ງທະເລເມດີເຕີເຣນຽນ.

ພວກມັນເປັນທີ່ຮູ້ຈັກໃນເລື່ອງການຄ້າທາງທະເລ, ຄວາມຮັ່ງມີ, ແລະ ອິດທິພົນໃນໂລກບູຮານ. ໃນຂໍ້ຄວາມນັ້ນ ຊື່ໃດນ ແລະ “ພໍ່ຄ້າ” ຂອງນາງໄດ້ເຮັດໃຫ້ຕາຊົດມື່າງບໍ່ລົບລຸນອີກ. ພໍ່ຄ້າຂອງຊື່ໃດນໄດ້ຄຳ “ເມັດພັນແຫ່ງສີເຫຼ້າ,” ຊຶ່ງແມ່ນ “ຜົນກັບກ່ຽວຂອງແມ່ນ້ຳ,” ແລະ ເປັນຜົນ “ຂອງແມ່ນ້ຳ,” ແລະ ມັນແມ່ນ “ລາຍຮັບຂອງນາງ,” ເພາະວ່ານາງແມ່ນ “ຕະຫຼາດຂອງປະຊາຊາດທັງຫລາຍ.”

ບັນດາຜູ້ພະຍາກອນທັງໝົດລ້ວນເວົ້າເຖິງວາລະສຸດທ້າຍຂອງໂລກ, ດັ່ງນັ້ນ ຜູ້ໃດແມ່ນ “ຕະຫຼາດຂອງປະຊາຊາດທັງຫລາຍ” ໃນວາລະສຸດທ້າຍຂອງໂລກ? ກໍແມ່ນສະຫະລັດອາເມຣິກາ.

ສີໂຮນແມ່ນແມ່ນ້ຳແຫ່ງໜຶ່ງໃນອີຢິບ (ເປັນໄປໄດ້ວ່າແມ່ນເຂດບາກແມ່ນ້ຳນາຍ) ແລະຖືກໃຊ້ເພື່ອເປັນຕົວແທນແຫ່ງຄວາມຮັ່ງມີຂອງໂລກ, ເພາະອີຢິບຄືໂລກ. “ບຸດສາວພົມຈັນ” ຂອງຊື່ໃດນເປັນຕົວແທນຂອງຄົນຮຸ່ນສຸດທ້າຍຂອງສະຫະລັດອາເມຣິກາ, ແລະນາງຖືກບີບບັງຄັບໂດຍກົດອັດການເສກຢູ່ພ້ອມກັບກົດວັນອາທິດ ແລະຄວາມພິນາດຂອງຊາດທີ່ຕິດຕາມມາໃນທັນທີ.

ບັນດາພົມຈັນຂອງຊື່ໃດນນັ້ນຖືກຕຳໜິດຍຄຳຖາມທີ່ກ້າວເຖິງຕົວເຮົາ, “ນີ້ແມ່ນນະຄອນແຫ່ງຄວາມຊື່ນບານຂອງເຈົ້າຫຼື” (ອານາຈັກ) ທີ່ສະຫະລັດອາເມຣິກາເຄີຍຊົມຊົມຢູ່ຫຼື? “ນີ້ແມ່ນອານາຈັກນັ້ນຫຼື” “ຊຶ່ງຄວາມເກົ່າແກ່ຂອງມັນມີມາແຕ່ວັນເກົ່າແກ່,” ເມື່ອຕາມຂໍ້ຄວາມນັ້ນມັນໄດ້ຖືກສ້າງຕັ້ງໂດຍນົມໂຮດ ຫຼັງຈາກນ້ຳຖ້ວມໄມ້ດິນ?

ພຣະເຈົ້າໄດ້ກຳນົດແລະ “ມຸ່ງໝາຍ” ໄວ້ແລ້ວສຳລັບ “ເມືອງຕີໄລ ຜູ້ຮວມມົງກຸດ” ວ່າຈະລົງໂທດນາງ. ການລົງໂທດຂອງອຳນາດສັນຕະປາບາລວມເຖິງການພັງທະລາຍຂອງໂຄງສ້າງທາງການເງິນຂອງໂລກ, ເພາະວ່າ “ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປະທານ” “ພຣະບັນຊາຕໍ່ຕ້ານ” “ເມືອງຊື່ໃດນ” “ເມືອງແຫ່ງພໍ່ຄ້າ,” (ສະຫະລັດອາເມຣິກາ.) ພຣະບັນຊາຂອງພຣະອົງ “ເພື່ອທຳລາຍທຶນນີ້ອັນແຂງແຮງ,” ຫຼືເສດຖະກິດຂອງສະຫະລັດອາເມຣິກາ ຄືພຣະບັນຍັດວັນຊະປາໂຕ, ເພາະການຫັນເຫຈາກພຣະເຈົ້າໃນລະດັບຊາດຍ່ອມຖືກຕິດຕາມດ້ວຍຄວາມພິນາດໃນລະດັບຊາດ.

ການລົງໂທດຂອງລະບົບສັນຕະປາບາລວມຕົ້ນດ້ວຍການພັງທະລາຍທາງເສດຖະກິດຂອງໂລກທັງໝົດ ເພື່ອຕອບສະໜອງຕໍ່ການທີ່ເສດຖະກິດຂອງສະຫະລັດອາເມຣິກາຖືກທຳລາຍ. ຊື່ໃດນມີ “ເຮືອນ” ທີ່ກ່ຽວພັນກັບເສດຖະກິດຂອງມັນ ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເປັນຕົວແທນຂອງໂຄງສ້າງທາງການເງິນທີ່ຖືກທຳລາຍ ເພາະທ່ານບໍ່ອາດເຂົ້າໄປໄດ້ອີກຕື່ມ. ບໍ່ມີການລົງທຶນ ຫຼືຜົນກຳໄລອີກຈາກ “ເຮືອນ” ນັ້ນ ເພາະມັນຖືກທຳລາຍແລ້ວ. ການທຳລາຍນັ້ນເກີດຂຶ້ນໃນເວລາກົດໝາຍວັນອາທິດ ເຖິງແມ່ນວ່າກ່ອນກົດໝາຍວັນອາທິດ ກໍມີການພິພາກສາທີ່ເພີ່ມທະວີຂຶ້ນແລ້ວ. ເມື່ອການພັງທະລາຍໃຈມຕົວ, ລະບົບສັນຕະປາບາ, ສະຫະລັດອາເມຣິກາພ້ອມດ້ວຍເຈົ້ານາຍພໍ່ຄ້າຂອງມັນ ແລະ ພວກພໍ່ຄ້າຜູ້ມີກິດຂອງມັນ ລວມທັງເຮືອຂອງທາຊິດ ຈະ “ຮ້ອງໂຮຍ.”

ສະຖານທີ່ຂອງ “ທາຣຊິດ” ໃນຂໍ້ຄວາມນີ້ຖືກເຊື່ອມໂຍງກັບຄວາມຮັ່ງມີໃນສະໄໝບູຮານ, ແລະ ເຮືອຂອງທາຣຊິດໃນພຣະຄຳພີເປັນສັນຍາລັກອັນເດັ່ນສູງສຸດຂອງຄວາມເຂັ້ມແຂງທາງເສດຖະກິດ.

ເພາະວ່າເຮືອຂອງກະສັດໄດ້ໄປຍັງຕາຣຊິດພ້ອມກັບພວກຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງຮູຮາມ: ທຸກໆສາມປີ ເຮືອຈາກຕາຣຊິດຈຶ່ງກັບມາເທື່ອໜຶ່ງ ນຳເອົາຄຳ, ເງິນ, ງາຊ້າງ, ລົງ, ແລະນົກຍງມາ. ແລະກະສັດໃຊ້ໄລ່ໄມນໄດ້ປະເສີດກວ່າບັນດາກະສັດທັງປວງໃນແຜ່ນດິນໂລກ ທັງໃນຄວາມຮັ່ງມີແລະສະຕິບັນຍາ. 2 ຂ່າວຄາວ 9:21, 22.

ເຮືອທັງຫຼາຍເປັນຕົວແທນແຫ່ງພະລັງທາງເສດຖະກິດ, ແລະ ຕາຣຊິດ ແມ່ນເຮືອທາງເສດຖະກິດຊື່ນນຳໃນຄຳພະຍາກອນໃນພຣະຄຳພີ. ຊົດຄົນສຸດທ້າຍຂອງຕາຣຊິດ, ຊຶ່ງຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍ “ທົດາ” ຂອງຕາຣຊິດ, ຖືກບອກໃຫ້ “ຂ້າມຜ່ານແຜ່ນດິນຂອງເຈົ້າດັ່ງແມ່ນ້ຳ,” ແລະ ນາງກໍພົບວ່າແຜ່ນດິນຂອງນາງ “ບໍ່ມີກຳລັງອີກຕື່ມ,” ແລະ ບໍ່ອາດ “ຊື່ນຊົມຍືນດີ”

ເນື່ອງຈາກອານາຈັກຂອງເມືອງຕີໂຣໄດ້ອີກ.

ພະລັງທິພົວກະເຂົາຊອກຫານັ້ນຄືພະລັງທາງເສດຖະກິດແບບເດີມຂອງຊຸດໂດນ, ແຕ່ມັນໄດ້ສູນຫາຍໄປແລ້ວ ເພາະວ່າທະເລໄດ້ກ່າວຂຶ້ນວ່າ "ເຮົາບໍ່ຈັບທັງຄອດ, ທັງບໍ່ໄດ້ອັອກລູກ, ທັງບໍ່ໄດ້ລ້ຽງດູຊາຍໜຸ່ມ, ທັງບໍ່ໄດ້ລ້ຽງດູຍົງພົມມະຈາລີ," ດັ່ງນັ້ນຈິ່ງຊີ້ບອກເຖິງຊົ່ວຄົນສຸດທ້າຍຂອງທະເລ, ອັນໄດ້ແກ່ບັນດາປະຊາຊົນຂອງໂລກທີ່ກຳລັງຄຳຄວນເຖິງຄວາມພິນາດແຫ່ງເສດຖະກິດຂອງໂລກ, ແລະ ໃນຈຸດນັ້ນເອງປະຊາຊົນຂອງໂລກຈຶ່ງຕົນຂຶ້ນສູ່ຄວາມເປັນຈິງວ່າພວກເຂົາແມ່ນຊົ່ວຄົນສຸດທ້າຍໃນປະຫວັດສາດຂອງໂລກ, ແລະ ມັນກໍ່ສາຍເກີນໄປແລ້ວທີ່ຈະຕຽມພ້ອມສຳລັບຊີວິດນີ້ລັດດອນ.

"ເຖິງແມ່ນຈະເສື່ອມຄຳລົງຢ່າງກະທັນຫັນໃນໂງ່ນ"

ເມື່ອຄວາມເປັນຈິງຂອງເຫດການແຫ່ງນີ້ລັດດອນເປີດເຜີຍແກ່ປະສາດສຳຜັດຂອງມະນຸດ." Evangelism, 62.

ມີ "ຂ່າວສານ" ຫຼື ຂໍ້ຄວາມສອງປະການທີ່ເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນໃນຂໍ້ພຣະຄຳຕອນນັ້ນເຈັບປວດ. "ຂ່າວສານ"

ປະການທຳອິດກ່ຽວກັບເອຢິບ ແລະ "ຂ່າວສານ" ປະການທີສອງແມ່ນກ່ຽວກັບເມືອງໄທຣ໌.

ຂ່າວສານກ່ຽວກັບເອຢິບຢູ່ໃນຮູບການກະທຳອະດີດ ເພາະອີຊາຢາກກ່າວວ່າ, "ດັ່ງເມື່ອໄດ້ຍິນຂ່າວກ່ຽວກັບເອຢິບ," ດ້ວຍວິທີນີ້ຈຶ່ງສະແດງວ່າ

ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງກະທຳບາງຢ່າງກັບເອຢິບມາກ່ອນການທຳລາຍເມືອງຊຸດໂດນຂອງພຣະອົງ (ສະຫະລັດອາເມຣິກາ).

ສົງທິພົວກະເຂົາຊົງກະທຳຕໍ່ເອຢິບນັ້ນ ກໍ່ເປັນຕົວແທນຂອງ "ຂ່າວສານ" ກ່ຽວກັບເອຢິບເຊັ່ນກັນ ຄືວ່າ ພຣະອົງໄດ້ຊົງທຳລາຍເອຢິບໃນຄວາມສຳພັນກັບຄັ້ງທຳອິດທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງເຂົ້າສູ່ພັນທະສັນຍາກັບຊົນຊາດທີ່ຖືກເລືອກ.

ຂ່າວສານທັງສອງນີ້ແມ່ນ "ຂ່າວສານ" ອັນດຽວກັນ. ຂ່າວສານກ່ຽວກັບເອຢິບແມ່ນການເລີ່ມຕົ້ນ ແລະ

ຂ່າວສານກ່ຽວກັບໄທຣ໌ແມ່ນການສິ້ນສຸດ. ພຣະອົງຜູ້ເປັນອານາ ແລະ ໂອເມກາ

ໄດ້ຊົງສະແດງພັນທະສັນຍາກັບຄົນໜຶ່ງແສນສິໝີນີ້ສຳພັນໃນວັນສຸດທ້າຍ

ໂດຍຜ່ານປະຫວັດສາດໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນຂອງຫົວຂໍ້ນັ້ນ. "ຂ່າວສານ"

ກ່ຽວກັບເອຢິບຄືການຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນທິທະເລແດງ ເມື່ອຟາໂຣ ແລະ ກອງທັບຂອງລາວຖືກທຳລາຍ

ຊຶ່ງເປັນແບບຢ່າງຂອງການຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນໃນຂັ້ນສຸດທ້າຍຂອງຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ ດັ່ງທີ່ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍ

"ຂ່າວສານ" ຊຶ່ງແມ່ນ "ພາລະກ່ຽວກັບໄທຣ໌."

ອຳນາດທີ່ຖືກແທນໄວ້ໃນພຣະຄຳພີວ່າເປັນຜູ້ທຳລາຍເຮືອຂອງທາຊິດ ຄື ອິດສະລາມ.

ເລື່ອງຂອງອິດສະລາມຈະຖືກນຳຂຶ້ນມາພິຈາລະນາໃນພາຍຫຼັງ, ດັ່ງນັ້ນ

ພວກເຮົາຈະກ່າວເຖິງເລື່ອງນີ້ຢ່າງລະອຽດຫຼາຍຂຶ້ນໃນເວລາຕໍ່ໄປ. ໃນຂໍ້ພຣະຄຳພີນັ້ນ ມັນຖືກແທນໄວ້ວ່າ

"Chittim" ຊຶ່ງເປັນຄຳເກົ່າສຳລັບເກາະໄຊປຣັດ, ແລະຂໍ້ຄວາມນັ້ນກ່າວວ່າ ການທຳລາຍຂອງຊຸດໂດນ ແລະ ໄທຣ໌ ໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍມາຈາກ "Chittim."

ສັນຍະລັກຂອງອິດສະລາມລວມເອົາພາບປະກອບອັນຈົ່ງເຈາະຫຼາຍປະການໜຶ່ງ

ກ່ຽວກັບການທຳລາຍສະຫະລັດອາເມຣິກາໃນຄຳພະຍາກອນແຫ່ງພຣະຄຳພີ.

ເປັນສິ່ງສຳຄັນທີ່ຈະຕິດຕາມວັນແລະປີທີ່ຖືກອ້າງເຖິງໃນພຣະຄຳພີເອຊາຢາ

ເພາະວ່າສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນມັກຈະຊີ້ບອກເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນຂອງຂໍ້ຄວາມທີ່ຕາມມາ. ເອຊາຢາບົດທີ່ຊາວສາມ

ຕາມຫຼັງ "ພາລະ" ແຫ່ງຫຼຸບເຂົ້າແຫ່ງນີ້ມີຕົວໃນບົດທີ່ຊາວສອງ ຊຶ່ງກ່ອນໜ້ານັ້ນມີບົດທີ່ຊາວໜຶ່ງທີ່ມີ "ພາລະ"

ສາມປະການ, ແລະທັງສາມປະການນັ້ນລ້ວນຊີ້ໄປເຖິງອິດສະລາມ. ກ່ອນບົດນັ້ນ, ໃນຂໍ້ທີ່ໜຶ່ງຂອງບົດທີ່ຊາວ, ໄດ້ກຳນົດສະພາບແຫ່ງປະຫວັດສາດຄຳພະຍາກອນ

ບ່ອນທີ່ຄຳພະຍາກອນແຫ່ງຄວາມພິນາດທີ່ຕາມມາໄດ້ຖືກຊີ້ບອກໄວ້ໃນບົດຕ່າງ ມາ.

ໃນບົດຕາມຕາມໄດ້ມາເຖິງອາຊີໂດດ (ເມື່ອຊາຣ໌ໂກນ ກະສັດແຫ່ງອັດຊີເຮຍຊົງສົງເຂົ້າມາ)

ແລະໄດ້ຮັບຕໍ່ສູ້ກັບອາຊີໂດດ ແລະຍຶດເອົາເມືອງນັ້ນໄວ້. ອີຊາຢາ 20:1

ຄຳວ່າ "Tartan" ອາດເປັນຊື່ຫຼືເປັນໄປໄດ້ຫຼາຍວ່າເປັນຕຳແໜ່ງຂອງຜູ້ນຳທາງທະຫານ. Tartan ໄດ້ມາຮອດ Ashdod ເມືອງໜຶ່ງໃນອີຢິບ ແລະໄດ້ຍຶດເມືອງນັ້ນໄວ້

ໃນຊ່ວງເວລາທາງປະຫວັດສາດທີ່ຊາວອັດຊີເຮຍກຳລັງຄ່ອຍໆເຂົ້າຄວບຄຸມໂລກ.

ອັດຊີເຮຍເປັນພາບແທນຂອງບາບໂລນ. ທັງອັດຊີເຮຍ ແລະ ບາບໂລນ ເປັນອານາຈັກທີ່ມີຈາກທິດເໜືອ ເປັນອານາຈັກທີ່ຖືກລະບຸວ່າເປັນ "ສົງໂຕ" ທີ່ "ໄດ້ຮັດໃຫ້" ແກະຂອງພຣະເຈົ້າ "ກະຈັດກະຈາຍ"

ແລະທັງສອງໄດ້ຮັບການລົງໂທດຢ່າງດຽວກັນ. ອັດຊີເຮຍເປັນອານາຈັກທີ່ອັດ
ບາບໂລນເປັນອານາຈັກສຸດທ້າຍ.

ອິດສະຣາເອນເປັນແກະທີ່ຖືກກະຈັດກະຈາຍ; ບັນດາສົງໂຕໄດ້ຂັບໄລ່ເຂົາໃຫ້ໜີໄປ: ກ່ອນອື່ນ
ກະສັດແຫ່ງອັດຊີເຮຍໄດ້ກືນກິນເຂົາ; ແລະໃນທີ່ສຸດ ເນບູກາດເນດຊາ ກະສັດແຫ່ງບາບໂລນນີ້
ໄດ້ຫັກກະດູກຂອງເຂົາ. ເພາະສະນັ້ນ ພຣະຍາເວຈອມໂຍທາ, ພຣະເຈົ້າແຫ່ງອິດສະຣາເອນ, ຈຶ່ງຕັດດັງນີ້ວ່າ;
ເບື້ອງແມ່, ເຮົາຈະລົງໂທດກະສັດແຫ່ງບາບໂລນແລະແຜ່ນດິນຂອງລາວ,
ເໝືອນດັ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ລົງໂທດກະສັດແຫ່ງອັດຊີເຮຍ. ເຢເຣມຢາ 50:17, 18.

ໃນທາງພະຍາກອນ ພວກເຂົາທັງສອງລ້ວນແມ່ນ "ອັດຊີເຮຍຜູ້ຈອງຫອງ."

"ເມື່ອເສນນາເຄຣບີ ຊາວອັດຊີເຮຍຜູ້ຈອງຫອງ ໄດ້ກ່າວຕົວວ່າ ແລະ ໝື່ນປະໝາດພຣະເຈົ້າ ແລະ
ຊຸ່ວ້າຈະທຳລາຍອິດສະຣາເອນ, 'ໃນຄືນນັ້ນເອງ ທຸດສະຫວັນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ອອກໄປ ແລະ
ປະຫານຄົນໃນຄ້າຍຂອງຊາວອັດຊີເຮຍເຖິງໜຶ່ງແສນແປດໝື່ນຫ້າພັນຄົນ.' ມີ
'ບັນດາທະຫານກຳໜົດທັງຫຼາຍ ແລະ ບັນດາຜູ້ນຳ ແລະ ນາຍກອງ' ຖືກ 'ຕັດອອກໄປ'
ຈາກກອງທັບຂອງເສນນາເຄຣບີ. 'ດັ່ງນັ້ນ ລາວຈຶ່ງກັບຄືນໄປຍັງແຜ່ນດິນຂອງຕົນດ້ວຍຄວາມອັບອາຍ.' [2
Kings 19:35; 2 Chronicles 32:21.] The Great Controversy, 512.

ບໍ່ທີ່ "Tartan ໄດ້ມາເຖິງ Ashdod" ແລະ "ໄດ້ຍຶດເອົາເມືອງນັ້ນ,"

ເປັນຕົວແທນເຖິງການພິຊິດໂລກຢ່າງກ້າວໜ້າໂດຍອຳນາດແຫ່ງສັນຕະປາປາ

ຕາມທີ່ໄດ້ຖືກພາບປະກອບໄວ້ໃນຫຼັກຂັ້ນຕົ້ນຂອງ Daniel 11.

ປະຫວັດສາດຂອງວິກິດການກົດໝາຍວັນອາທິດ, ຊຶ່ງເປັນ "ວັນສຸດທ້າຍ" ຂອງການພິພາກສາໄຕ່ສວນ,
ແລະຊຶ່ງນຳໄປໂດຍກິ່ງສູ່ການພິພາກສາບັງຄັບປະຕິບັດ, (ໄພພິບັດເຈັດປະການສຸດທ້າຍ)

ແມ່ນພາກພື້ນທາງປະຫວັດສາດທີ່ຖືກສະແດງໂດຍ "ບ" ທີ່ Tartan ໄດ້ມາເຖິງ Ashdod.

ເມື່ອບໍລິບົດຂອງປະຫວັດສາດນັ້ນໄດ້ຖືກວາງໄວ້ແລ້ວ ຈາກນັ້ນ Isaiah

ກໍໄດ້ໃຫ້ຄຳພະຍາກອນແຫ່ງຄວາມພິນາດສາມປະການກ່ຽວກັບອິສລາມ, ໜຶ່ງປະການກ່ຽວກັບ Adventism
ແບບ Laodicean ແລະຕໍ່ມາແມ່ນພາລະກ່ຽວກັບ Tyre. ບົດທີ 24

ເປັນໜຶ່ງໃນຕົວຢ່າງຄວາມສັກຂອງໄພພິບັດເຈັດປະການສຸດທ້າຍ ແລະຕາມມາດ້ວຍບົດທີ 25

ຊຶ່ງເປັນຕົວແທນເຖິງການຊ່ວຍກູ້ຂັ້ນສຸດທ້າຍຂອງປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ, ບ່ອນທີ່ເຮົາພົບປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ
ກຳລັງກ່າວຖ້ອຍຄຳໜຶ່ງທີ່ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກດີທີ່ສຸດຖ້ອຍຄຳໜຶ່ງໃນຊ່ວງເວລາແຫ່ງຄວາມລຳບາກອັນໃຫຍ່.

ແລະໃນວັນນັ້ນ ຈະມີຄົນກ່າວວ່າ, ເບື້ອງແມ່, ພຣະອົງນີ້ແຕ່ງແມ່ນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ;
ພວກເຮົາໄດ້ຄ່ອຍຖ້າພຣະອົງ, ແລະພຣະອົງຈະຊົງຊ່ວຍພວກເຮົາໃຫ້ລັອດ: ພຣະອົງນີ້ແຕ່ງແມ່ນພຣະຍາເວ;
ພວກເຮົາໄດ້ຄ່ອຍຖ້າພຣະອົງ, ພວກເຮົາຈະຍືນດີແລະຊື່ນຊົມໃນຄວາມລອດຂອງພຣະອົງ. ເອຊາຍາ 25:9.

ໜຶ່ງແສນສິ້ນສຸດພື້ນນັ້ນ ແມ່ນພວກພົມມະຈາຣີຜູ້ມີບັນຍາ

ຜູ້ໄດ້ຄ່ອຍຖ້າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຕົນໃຫ້ສະເດັດມາເຖິງງານມົງຄຸນ ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະອົງຈະຊັກຊ້າຢູ່

ກ່າມຄວາມສອດຄ້ອງກັບຄຳອຸປະມາເລື່ອງພົມມະຈາຣີສືບຄືນ. ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນຊາວ Laodiceans,

ແຕ່ເປັນຊາວ Philadelphians. ຈົນເຖິງຈຸດນີ້ ບົດຄວາມນີ້ໄດ້ກຳລັງຈັດວາງບໍລິບົດຢູ່

ໃນປີ 1798, ນາໂບເລອອນໄດ້ຈັບສັນຕະປາປາເປັນຊະເລືອ ອັນເປັນການນຳເອົາບາດແຜແຫ່ງຄວາມຕາຍຕາມຄຳພະຍາກອນ ຊຶ່ງໄດ້ຮັບການຮັກສາໃຫ້ຫາຍໃນຕອນສົ້ນສຸດຂອງໂລກ ຕາມພຣະນິມິດບົດທີ 13. ໃນເວລານັ້ນ ສະຫະລັດອາເມລິກາໄດ້ເຂົ້າຮັບຕຳແໜ່ງຂອງຕົນໃນຖານະອານາຈັກທຶກໃນຄຳພະຍາກອນຂອງພຣະຄຳພີ ຕາມການໂອນບົດທີ 2, 7, 8 ແລະ 11 ແລະພຣະນິມິດບົດທີ 12, 13, 16, 17 ແລະ 18. ນັບແຕ່ຈຸດນັ້ນເປັນຕົ້ນໄປ ທັງເຂົາຜ່າຍຣິພັບບລິກັນຂອງສະຫະລັດ ແລະເຂົາຜ່າຍໂບຣແຕສແຕນ (Adventism) ໄດ້ລົ້ມໄປວ່າ ອຳນາດສັນຕະປາປາແມ່ນຜູ້ໃດ. ປີ 1798 ເປັນປີທຳອິດທີ່ປະຊາຊາດທັງຫຼາຍໃນສ່ວນທິເຫຼືອຂອງໂລກໄດ້ຮັບຮູ້ສະຫະລັດວ່າເປັນຊາດອະທິປະໄຕ, ແລະຍັງເປັນປີທີ່ຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດໄດ້ມາເຖິງໃນປະຫວັດສາດ.

“ຄຳຂວັນ” ຂອງພວກໂບຣແຕສຕັ້ງໃນເວລານັ້ນຄື, “ພຣະຄຳພີແລະ ພຣະຄຳພີທຳນັ້ນ.” ພວກໂບຣແຕສຕັ້ງລະບຸຕົນເອງວ່າເປັນຜູ້ປົກປ້ອງພຣະຄຳພີພຽງແຕ່ຢ່າງດຽວ, ແລະ ເມື່ອລັດທິແອັດເວນຕິສຖືກຮັບເອົາຜ້າຄຸມໄຫວ້ຂອງພວກເຂົາໃນເວລາທຶກສະຫວັນອົງທຳອິດມາເຖິງ, ພວກເຂົາກໍ່ຮັບເອົາ “ຄຳຂວັນ” ນັ້ນ, ແລະ ຫຼັງຈາກນັ້ນກໍ່ຖືກເອີ້ນວ່າ “ປະຊາຊົນແຫ່ງພຣະຄຳພີ.” ຜ່ານທາງພັນທະກົດຮັບໃຊ້ຂອງ William Miller, ພວກເຂົາໄດ້ຮັບຊຸດກົດເກນໜຶ່ງ ຊຶ່ງຖ້າຖືກຕ້ອງ ຈະເປັນພຣະຄຳພີໃຫ້ແຈ້ງແກ່ຈິດໃຈຂອງທຸກຄົນຜູ້ປາຖະໜາຈະຮັບຟັງ. ກົດເກນແຫ່ງການຕີຄວາມຄຳພະຍາກອນຂອງ Miller ແມ່ນສົ່ງທຶກການດົນໃຈໄດ້ກ່າວວ່າພວກເຮົາຕ້ອງສຶກສາ ຖ້າພວກເຮົາຈະປະກາດຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດ.

ພຣະຄຣິດໄດ້ກ່າວວ່າ, “ຖ້າຜູ້ໃດປາຖະໜາຈະຕາມເຮົາມາ, ໃຫ້ຜູ້ນັ້ນປະຕິເສດຕົນເອງ ແລະ ຮັບໄມ້ກາງແຂນຂອງຕົນຂຶ້ນ ແລະ ຕາມເຮົາມາ.” ອີກຄັ້ງໜຶ່ງ ພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ, “ເຮົາເປັນຄວາມສະຫວ່າງຂອງໂລກ; ຜູ້ທີ່ຕາມເຮົາມາຈະບໍ່ເດີນໃນຄວາມມືດ.” ຄວາມສະຫວ່າງແຫ່ງຄວາມຈິງກຳລັງສ່ອງອອກໄປດັ່ງຕະກຽງທຸກໆໃໝ່, ແລະ ບັນດາຜູ້ທີ່ຮັກຄວາມສະຫວ່າງຈະບໍ່ເດີນໃນຄວາມມືດ. ພວກເຂົາຈະສຶກສາພຣະຄຳພີ ເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະໄດ້ຮູ້ຢ່າງແນ່ນອນວ່າ ພວກເຂົາກຳລັງຟັງພຣະສຽງຂອງຜູ້ວຽງແກະທິເທົ່າຈົງ ແລະ ບໍ່ແມ່ນສຽງຂອງຄົນແປກໜ້າ.

“ບັນດາຜູ້ທີ່ກຳລັງປະກອບພາລະກິດໃນການປະກາດຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດ ກຳລັງຄົ້ນຄວ້າພຣະຄຳພີຕາມແບບແຜນດຽວກັນທີ່ບິຕາມິນເລໄດ້ຍຶດຖື. ໃນປຶ້ມນ້ອຍທີ່ມີຊື່ວ່າ Views of the Prophecies and Prophetic Chronology, ບິຕາມິນເລໄດ້ໃຫ້ຫຼັກເກນອັນງ່າຍ ແຕ່ເຕັມໄປດ້ວຍບັນຍາ ແລະສຳຄັນ ສຳລັບການສຶກສາແລະການຕີຄວາມພຣະຄຳພີດັ່ງຕຸ້ງໄປນີ້.”

“1. ທຸກຖ້ອຍຄຳຕ້ອງມີນ້ຳໜັກອັນເໝາະສົມຕໍ່ທັງຂໍ້ທີ່ຖືກນຳສະເໜີໃນພຣະຄຳພີ; 2. ພຣະຄຳພີທັງໝົດເປັນສົ່ງຈຳເປັນ ແລະອາດຖືກເຂົ້າໃຈໄດ້ໂດຍການອຸທິດຕົນ ແລະການສຶກສາຢ່າງພາກພຽນ; 3. ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ຖືກສຳແດງໄວ້ໃນພຣະຄຳພີຈະຖືກປົດບັງ ຫຼືສາມາດຖືກປົດບັງຈາກຜູ້ທີ່ໝູນຂັດ້ວຍຄວາມເຊື່ອ ໂດຍບໍ່ຫວັ່ນໄຫວ້; 4. ເພື່ອຈະເຂົ້າໃຈຄຳສອນ ຈົ່ງນຳພຣະຄຳພີທັງໝົດມາຮ່ວມກັນໃນເລື່ອງທີ່ທ່ານປາຖະໜາຈະຮູ້ ແລ້ວໃຫ້ທຸກຖ້ອຍຄຳມີອິດທິພົນອັນເໝາະສົມຂອງມັນ; ແລະຖ້າທ່ານສາມາດສ້າງທິດສະດີຂອງທ່ານໄດ້ໂດຍປາສະຈາກຄວາມຂັດແຍ້ງ ທ່ານກໍ່ຈະບໍ່ຢູ່ໃນຄວາມຜິດພາດ; 5. ພຣະຄຳພີຈະຕ້ອງເປັນຜູ້ອະທິບາຍຕົນເອງ ເນື່ອງຈາກມັນເປັນຫຼັກເກນຂອງຕົນເອງ. ຖ້າຂ້າພະເຈົ້າພົງພາອາຈານຄົນໜຶ່ງໃຫ້ອະທິບາຍແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະລາວອາດຄາດເດົາຄວາມໝາຍຂອງມັນ, ຫຼືປາຖະໜາໃຫ້ມັນເປັນເຊັ່ນນັ້ນເນື່ອງຈາກຫຼັກຄວາມເຊື່ອແຫ່ງນິກາຍຂອງລາວ, ຫຼືເພື່ອໃຫ້ຖືກນັບວ່າມີບັນຍາ, ແລ້ວການຄາດເດົາ, ຄວາມປາຖະໜາ, ຫຼັກຄວາມເຊື່ອ, ຫຼືບັນຍາຂອງລາວ ກໍ່ເປັນຫຼັກເກນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະບໍ່ແມ່ນພຣະຄຳພີ.”

“ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າທ່ານນັ້ນເປັນພຽງສ່ວນໜຶ່ງຂອງຫຼັກການເຫຼົ່ານີ້; ແລະໃນການສຶກສາພຣະຄຳພີຂອງພວກເຮົາ ພວກເຮົາທຸກຄົນຄວນຈະເອົາໃຈໃສ່ຫຼັກການທີ່ໄດ້ວາງໄວ້ນັ້ນ.”

“ຄວາມເຊື່ອອັນແທ້ຈິງມີຮາກຖານຢູ່ເທິງພຣະຄຳພີ;
ແຕ່ຊາຕານໃຊ້ອຸບາຍຫຼາຍປະການເພື່ອບີດເບືອນພຣະຄຳພີ ແລະນຳເຂົ້າມາຊົງຄວາມຜິດພາດ
ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງຈຳເປັນຕ້ອງມີຄວາມລະມັດລະວັງຢ່າງຍິ່ງ ຖ້າຜູ້ໃດບາຖະໜາຈະຮູ້ວ່າ
ແທ້ຈິງແລ້ວພຣະຄຳພີສອນຫຍັງ. ນີ້ເປັນໜຶ່ງໃນຄວາມຫຼອກລວງອັນໃຫຍ່ໃນຍຸກນີ້
ຄືການໃຫ້ນຳໜັກຢ່າງຫຼາຍແກ່ຄວາມຮູ້ສຶກ ແລະອ້າງວ່າຕົນຊື່ສັດ
ໃນຂະນະທີ່ກັບເມື່ອເສຍພຣະດຳລັດອັນແຈ້ງແຈ້ງຂອງພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າ
ເພາະພຣະວັດຈະນະນັ້ນບໍ່ສອດຄ່ອງກັບຄວາມຮູ້ສຶກ.
ຫຼາຍຄົນບໍ່ມີຮາກຖານສຳລັບຄວາມເຊື່ອນອກຈາກອາລົມ.
ສາສະໜາຂອງເຂົາປະກອບດ້ວຍຄວາມຕື່ນເຕັ້ນ; ເມື່ອສິ່ງນັ້ນຢຸດລົງ, ຄວາມເຊື່ອຂອງເຂົາກໍ່ຫາຍໄປ.
ຄວາມຮູ້ສຶກອາດເປັນແກບ, ແຕ່ພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າເປັນເຂົ້າສານ. ແລະ ‘ອັນໃດ,’
ຜູ້ເພີ່ມຍາກອັນກ່າວວ່າ, ‘ແກບຈະປຽບກັບເຂົ້າສານໄດ້ແນວໃດ?’”

“ບໍ່ມີຜູ້ໃດຈະຖືກຕັດສິນລົງໂທດເນື່ອງຈາກບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ແສງສະຫວ່າງແລະຄວາມຮູ້ທີ່ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍມີ
ແລະບໍ່ອາດໄດ້ຮັບ.
ແຕ່ຫຼາຍຄົນປະຕິເສດທີ່ຈະເຊື່ອພົ້ນຄວາມຈິງທີ່ຖືກນຳສະເໜີແກ່ພວກເຂົາໂດຍທຸດຂອງພຣະຄຣິດ
ເພາະພວກເຂົາບາຖະໜາຈະບໍ່ຕົນໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບມາດຕະຖານຂອງໂລກ;
ແລະຄວາມຈິງທີ່ໄດ້ເຂົ້າເຖິງຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພວກເຂົາ, ແສງສະຫວ່າງທີ່ໄດ້ສ້າງເຂົາໃນຈິດວິນຍານ,
ຈະຕັດສິນລົງໂທດພວກເຂົາໃນວັນແຫ່ງການພິພາກສາ. ໃນວັນສຸດທ້າຍເຫຼົ່ານີ້
ພວກເຮົາມີແສງສະຫວ່າງທີ່ສະສົມມາ ຊຶ່ງໄດ້ສ້າງສະຫວ່າງຕະຫຼອດທຸກຍຸກທຸກສະໄໝ,
ແລະພວກເຮົາຈະຖືກຖືກຮັບຜິດຊອບຕາມສັດສ່ວນນັ້ນ.
ເສັ້ນທາງແຫ່ງຄວາມບໍ່ວິສຸດບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນລະດັບດຽວກັບໂລກ; ມັນເປັນທາງທີ່ຖືກຍົກຂຶ້ນ.
ຖ້າພວກເຮົາດຳເນີນໃນທາງນີ້, ຖ້າພວກເຮົາແລ່ນໄປໃນທາງແຫ່ງພຣະບັນຍັດຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ,
ພວກເຮົາຈະພົບວ່າ ‘ທາງຂອງຄົນຊອບທຳເປັນດັ່ງແສງສະຫວ່າງອັນເຫຼືອມໃສ
ຊຶ່ງສ້າງແຈ້ງຍິ່ງຂຶ້ນແລະຍິ່ງຂຶ້ນຈົນເຖິງວັນອັນສົມບູນ.’” Review and Herald, November 25, 1884.

ທ່ານສາມາດອ່ານລາຍລະອຽດເພີ່ມເຕີມກ່ຽວກັບກົດເກນຂອງ William Miller ໃນບົດຄວາມທີ່ມີຫົວຂໍ້ວ່າ
William Miller ພາຍໃຕ້ໝວດ Prophetic Keys.

ໃນ “ການສຶກສາພຣະຄຳພີຂອງພວກເຮົາ
ພວກເຮົາທຸກຄົນຄວນຈະເຮັດໄດ້ດີທີ່ຈະໃຫ້ຄວາມໃສ່ໃຈຕໍ່ຫຼັກການທີ່ໄດ້ຖືກວາງໄວ້” ພາຍໃນກົດເກນຂອງ “ບົດ
Miller” ກ່ຽວກັບການຕີຄວາມຄຳພີພາຍກອນ. ເຂົາອັນເປັນສັນຍາລັກຂອງ Protestantism
ໄດ້ຮັບມອບເອກະສານອັນສັກສິດທີ່ພວກເຮົາເອີ້ນວ່າພຣະຄຳພີ
ແລະຍັງໄດ້ຮັບມອບຄວາມຮັບຜິດຊອບໃນການປົກປ້ອງແລະສົ່ງເສີມຫຼັກການທີ່ບັນຈຸຢູ່ໃນນັ້ນ, ແລະເຂົາຂອງ
Protestant ຍັງໄດ້ຮັບມອບກົດເກນອຸດໜຶ່ງ
ເພື່ອແບ່ງແຍກຄວາມໝາຍແລະເຈດຈຳນົງຂອງເອກະສານອັນສັກສິດນັ້ນຢ່າງຖືກຕ້ອງ.

ເຂົາແຫ່ງລັດທີ່ສາທາລະນະນິຍົມໄດ້ຮັບເອກະສານອັນສັກສິດສະບັບໜຶ່ງຊຶ່ງພວກເຮົາເອີ້ນວ່າ ລັດຖະທຳມະນູນ,
ແລະຍັງໄດ້ຮັບມອບໜ້າທີ່ໃຫ້ປົກປ້ອງແລະສົ່ງເສີມຫຼັກການທັງຫຼາຍທີ່ບັນຈຸຢູ່ໃນນັ້ນ. ເຂົາແຫ່ງພັກຮິໂບບລິກັນຍັງ
ໄດ້ຮັບມອບກົດເກນອຸດໜຶ່ງເພື່ອແບ່ງແຍກຄວາມໝາຍແລະເຈດຈຳນົງຂອງເອກະສານອັນສັກສິດນັ້ນຢ່າງຖືກ
ຕ້ອງ. ກົດເກນທີ່ໄດ້ຮັບມອບເພື່ອແບ່ງແຍກລັດຖະທຳມະນູນຢ່າງຖືກຕ້ອງນັ້ນ ແມ່ນ ບັນຊີສິດທິ,
ແລະມັນໄດ້ຈຳລັກຈຸດປະສົງອັນສຳຄັນທີ່ສຸດຂອງລັດຖະທຳມະນູນໄວ້ໃນຂໍ້ກຳນົດອຸດຕົນຂອງບັນຊີສິດທິ.
ການແກ້ຂອງທຳອິດທີ່ລະບຸໄວ້ໃນບັນຊີສິດທິ ຄື ເສລີພາບໃນດ້ານສາສະໜາ, ການສະແດງອອກ, ຄຳເວົ້າ, ແລະ

ສົມວນຊົນ.

“ສະພາຄອງເກຣສຈະບໍ່ຕັ້ງກົດໝາຍໃດໆທີ່ກົງກັບການສະຖາປະນາສາສະໜາ
ຫຼືຫ້າມການປະຕິບັດສາສະໜານັ້ນໂດຍເສລີ; ຫຼືຈຳກັດເສລີພາບໃນການກ່າວຄຳປາໄສ ຫຼືຂອງສົມວນຊົນ;
ຫຼືສິດຂອງປະຊາຊົນໃນການຊຸມນຸມກັນຢ່າງສະຫງົບ
ແລະໃນການຍືນຄຳຮ້ອງຕໍ່ລັດຖະບານເພື່ອຂໍໃຫ້ແກ້ໄຂຄວາມຄັບແຄນ.” ລັດຖະທຳມະນູນສະຫະລັດ,
ການແກ້ໄຂສະບັບທີ I

ກົດໝາຍວັນອາທິດແມ່ນການໂຈມຕີຢ່າງເປີດເຜີຍຕໍ່ບັນຍັດຂໍ້ທ້າວຂອງລັດຖະທຳມະນູນ,
ຊຶ່ງຮັບປະກັນເສລີພາບທາງສາສະໜາ, ແລະເສລີພາບນັ້ນຖືກຍົກເລີກໂດຍກົດໝາຍວັນອາທິດ,
ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເປັນເຄື່ອງໝາຍແຫ່ງຈຸດສູນສຸດຂອງລັດຖະທຳມະນູນ,
ຈຸດສູນສຸດຂອງສະຫະລັດໃນຖານະອານາຈັກທີ່ຫົກໃນຄຳພະຍາກອນພຣະຄຳພີ, ແລະເປັນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງການ
ຂົ່ມເຫັງຕໍ່ຜູ້ທີ່ໃນເວລານັ້ນກຳລັງປະກາດຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທີ່ສາມດ້ວຍສຽງດັງ.
ຜູ້ທີ່ກຳລັງປະກາດສຽງດັງຂອງທູດສະຫວັນອົງທີ່ສາມ ແລະຄັດຄ້ານຕໍ່ການທຳລາຍບັນຍັດຂໍ້ທ້າວ
ແລະລັດຖະທຳມະນູນ ຖືກຂົ່ມເຫັງໂດຍຜູ້ທີ່ຄວນຈະເປັນຜູ້ພິພິດຮັກສາ ແລະນຳໃຊ້ຫຼັກການອັນສັກສິດ,
ຊຶ່ງບົກບ່ອງເອກະສານອັນສັກສິດທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ບົກບ່ອງ. ນີ້ເປັນພາບປະກອບຂອງການເຂົ້າໃຈ
ແລະການນຳໃຊ້ປະຫວັດສາດຄູ່ຂະໜານຂອງສອງເຂົ້າຂອງສັດຮ້າຍແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກທີ່ຄ້າຍແກະ.
ບັນດາບົດາຜູ້ກໍ່ຕັ້ງຂອງລັດຖະທຳມະນູນ ຂະໜານກັບ Father Miller. ຄຳວ່າ Father ທີ່ໃຊ້ກັບ Miller ນັ້ນ
ໃຊ້ເພື່ອລະບຸຜູ້ນຳ ບໍ່ແມ່ນປະໂລຫິດແບບສັນຕະປາປາ. ພຣະຄຳພີຫ້າມການເອີ້ນມະນຸດວ່າບົດາ
ເມື່ອຄົນນັ້ນອ້າງຕົນເປັນຜູ້ນຳທາງວິນຍານ. ພວກ Millerites ຖືກເອີ້ນຕາມຊື່ຂອງບົດາຂອງພວກເຂົາ,
ດັ່ງທີ່ມັກເປັນຢູ່ເລື້ອຍ. ການພາດຄວາມແຕກຕ່າງນີ້
ຄືການພາດບາງສ່ວນຂອງຄວາມໝາຍແຫ່ງຂ່າວສານເອວຢາ, ເມື່ອມັນຫັນໃຈຂອງບັນດາບົດາໄປຫາລູກຫຼານ
ແລະໃຈຂອງລູກຫຼານກໍໄປຫາບັນດາບົດາ.

ສະຫະລັດອາເມຣິກາໃນ Isaiah ບົດທຳອິດສາມ ແມ່ນອານາຈັກທີ່ຫົກໃນຄຳພະຍາກອນແຫ່ງພຣະຄຳພີ ແລະມັນ
ຍັງຄົງເປັນເຊັ່ນນັ້ນຈົນກວ່າມັນຈະລົ້ມລ້າງລັດຖະທຳມະນູນຂອງຕົນໃນກົດໝາຍວັນອາທິດທີ່ກຳລັງເຂົ້າມາຢ່າງໄ
ວ. ອານາຈັກທີ່ຫົກບົກຄອງເປັນເວລາເຈັດສິບປີແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ ຊຶ່ງແມ່ນວັນເວລາຂອງກະສັດອົງໜຶ່ງ.
ອານາຈັກນັ້ນ (ກະສັດອົງໜຶ່ງກໍຄືອານາຈັກໜຶ່ງ) ທີ່ບົກຄອງຢູ່ເຈັດສິບປີຄືບາບໂລນ. ໃນຊ່ວງເຈັດສິບປີນັ້ນ
ເຂົາຂອງລັດແມ່ນລັດຖະບານແຫ່ງບາບໂລນ ແລະເຂົາຂອງຄຣິດຈັກແມ່ນຊາວ Chaldeans. Daniel,
Shadrach, Meshack ແລະ Abednego ເປັນຕົວແທນຂອງໜຶ່ງແສນສີໝືນສີເພັດ. ທັງສອງເຂົາ
ແລະປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ ຖືກນຳສະເໜີໄວ້ໃນພະຍານຂອງ Daniel.
ເຈັດສິບປີແຫ່ງການເປັນເຊລຊີໃນບາບໂລນ ແມ່ນວັນເວລາຂອງກະສັດອົງໜຶ່ງ ທີ່ Isaiah ໃຊ້ເພື່ອຊີ້ບອກວ່າ
ປະຫວັດສາດແຫ່ງຄຳພະຍາກອນຂອງສະຫະລັດ ແລະປະຫວັດຂອງ Adventism ແມ່ນຕັ້ງແຕ່ປີ 1798
ຈົນເຖິງກົດໝາຍວັນອາທິດ.

ການຊີ້ບອກວ່າ ເສັ້ນຂອງປະຫວັດສາດແຫ່ງຄຳພະຍາກອນສຳລັບທັງສອງເຂົ້າຂອງສະຫະລັດອະນຸຍາດໃຫ້ພວກເ
ຮົາພິຈາລະນາທັງຈຸດສູນສຸດແລະຈຸດເລີ່ມຕົ້ນ ໂດຍອາໄສພະຍານສອງເຂົ້າເພື່ອລະບຸລັກສະນະຂອງເຂົາອີກ.
ເພາະວ່າແທ້ຈິງແລ້ວ ເຂົາທັງຫຼາຍນັ້ນກໍເປັນຢ່າງດຽວກັນ. ໃນພຣະທຳດານເຢຣີ ມີເຂົ້າຫຼາຍອັນ ບາງອັນຖືກຫັກ
ແລະມີເຂົ້າທີ່ອອກຂຶ້ນຈາກເຂົ້າທີ່ຖືກຫັກນັ້ນ. ເຂົ້າບາງອັນໃນພຣະທຳດານເຢຣີມີໄດ້ມີຂະໜາດເທົ່າກັນ
ໂດຍອັນໜຶ່ງເກີດຂຶ້ນພາຍຫຼັງອີກອັນໜຶ່ງ. ແຕ່ບໍ່ເປັນເຊັ່ນນັ້ນ ກັບສອງເຂົ້າຂອງສະຫະລັດ.
ສອງເຂົ້ານັ້ນດຳເນີນຄຽງຄູ່ກັນໄປຕາມປະຫວັດສາດດຽວກັນ ແລະຜະລິດໝູ່ໝາຍດຽວກັນ
ເຖິງແມ່ນວ່າຈະແຕກຕ່າງຈາກກັນໃນແງ່ຂອງຈຸດປະສົງ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ
ພາຍໃນປະຫວັດສາດນັ້ນຍັງມີຂໍ້ຄວນລະວັງບາງປະການ ຊຶ່ງເປັນສິ່ງສຳຄັນທີ່ຈະຕ້ອງເຂົ້າໃຈ.

ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນຂອງຂະບວນການແອດເວັນຕົດ
ໄດ້ມີການປ່ຽນແປງຈາກປະຫວັດສາດແຫ່ງຄຳພະຍາກອນທີ່ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍຄຣິດຈັກແຫ່ງຟີລາເດນເຟຍ
ໄປສູ່ຄຣິດຈັກແຫ່ງລາໂອດິເຊຍ. ດັ່ງນັ້ນ
ໃນຕອນສຸດທ້າຍຈຶ່ງຈຳເປັນຕ້ອງມີການປ່ຽນແປງຈາກປະຫວັດສາດແຫ່ງຄຳພະຍາກອນຂອງລາໂອດິເຊຍ.
ພຣະນິມິດແຫ່ງພຣະເຢຊູຄຣິດປະກອບດ້ວຍແສງສະຫວ່າງແຫ່ງຄວາມເຂົ້າໃຈນີ້
ແລະນີ້ເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງສິ່ງທີ່ກຳລັງຖືກເປີດຜະນຶກອອກໃນເວລານີ້.

ແລະ "ຫຼັງຈາກສິ້ນສຸດເຈັດສິບປີ" ພະສັນຕະປາປາຈະ "ຮ້ອງເພງ" ແລະ "ຍິງໂສເພນ" ຜູ້ທີ່"ຖືກລົມ"
ຈະຖືກລະນຶກເຖິງອີກ. ນາງຖືກ "ລະນຶກເຖິງ" ໃນກົດໝາຍວັນອາທິດ,
ບ່ອນທີ່ປະເດັນຢູ່ລະຫວ່າງການນະມັດສະການດວງອາທິດ ຫຼື
ການນະມັດສະການວັນທີພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ແຈ້ງແກ່ມະນຸດໃຫ້"ຈື່ຈຳ."

ໃນບົດຄວາມນີ້ພວກເຮົາໄດ້ຊີ້ບອກວ່າ ປະຫວັດຂອງການປົກຄອງເຈັດສິບປີຂອງບາບີໂລນ
ເປັນແບບຢ່າງລ່ວງໜ້າຂອງປະຫວັດສາດສະຫະລັດ ນັບແຕ່ປີ 1798 ຈົນເຖິງກົດໝາຍວັນອາທິດ.
ໃນບົດຄວາມກ່ອນໜ້າ ແລະໃນ ຕາຕະລາງຂອງຮາບາກກາ ຫຼາຍເທື່ອ ພວກເຮົາໄດ້ຊີ້ບອກວ່າ
ການເປັນເຊີຍຢູ່ໃນອີຢິບ ແລະການຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນຈາກອີຢິບ ກໍເປັນແບບຢ່າງລ່ວງໜ້າຂອງປະຫວັດສາດສະຫະລັດ
ແລະຂອງປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍ. ປະຫວັດທັງສີ່ສາຍນີ້ຄື ບາບີໂລນ, ອີຢິບ, ແອດເວນຕີສິມ ແລະ ສະຫະລັດ
ບໍ່ແມ່ນສາຍດຽວເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດນຳມາວາງທຽບໃສ່ກັນໃນແນວສາຍເຫຼົ່ານີ້;
ແຕ່ເມື່ອພວກເຮົານຳກົດເກນແຫ່ງການກ່າວເຖິງຄັ້ງທຳອິດມາໃຊ້ກັບສີ່ສາຍນັ້ນ—ມັນນຳອັດສະຈັນຢ່າງແທ້ຈິງ.
ຂ້າພະເຈົ້າຈະບົດທ້າຍບົດຄວາມນີ້ດ້ວຍຕົວຢ່າງງ່າຍໆ ແລະເປັນພຽງບາງສ່ວນອັນໜຶ່ງ
ເພື່ອສະແດງສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໝາຍເຖິງ ແລະສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຕັ້ງໃຈຈະດຳເນີນຕໍ່ໄປ
ເມື່ອພວກເຮົາຈະກ່າວເຖິງປະຫວັດຂອງ Isaiah ບົດ 23 ຢ່າງລະອຽດຫຼາຍຂຶ້ນໃນໂອກາດຕໍ່ໄປ.

ປະຫວັດຂອງບາບີໂລນເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍກະສັດຜູ້ໜຶ່ງທີ່ໄດ້ຮັບການກັບໃຈ ແລະສິ້ນສຸດດ້ວຍກະສັດຊົວຮ້າຍຜູ້ໜຶ່ງ.
ຈະເປັນ Biden ຫຼື Trump ກໍບໍ່ສຳຄັນ, ເພາະພຣະທຳດານໂອນສອນວ່າ ພຣະເຈົ້າຊົງສະຖາປະນາຜູ້ປົກຄອງຂຶ້ນ
ແລະຊົງປົດພວກເຂົາລົງ. ສິ່ງທີ່ອາດໝັ້ນໃຈໄດ້ກ່ຽວກັບຜູ້ນຳຈາກພັກ Democrat ຫຼື Republican
ໃນເວລາຂອງກົດໝາຍວັນອາທິດ ກໍຄືວ່າເຂົາເປັນຜູ້ນຳຊົ່ວຮ້າຍ. ເນບູກາດເນັດຊາເປັນບາບີໂລນ;
ລາວເປັນຊົນທະພານແຫ່ງບາບີໂລນ, ຜູ້ທີ່ຕັ້ງໃຈຈະໂຍນຊາຍດີສາມຄົນເຂົ້າໃນໄຟ.
ແຕ່ໃນທີ່ສຸດລາວໄດ້ຮັບການກັບໃຈມາຫາພຣະເຈົ້າຂອງດານໂອນ. ບໍ່ເປັນເຊັ່ນນັ້ນກັບຜູ້ນຳຄົນສຸດທ້າຍ
ເບນຊັດຊາ. ລາວເປັນກະສັດຊົ່ວຮ້າຍ. ສະຫະລັດອາເມຣິກາໃນຄຳພະຍາກອນເລີ່ມຕົ້ນເປັນລູກແກະ,
ອັນເປັນສັນຍາລັກຂອງພຣະຄຣິດ ແລະການຖວາຍບຸຊາຂອງພຣະອົງເພື່ອມະນຸດຊາດ. ໃນຕອນສຸດທ້າຍ
ສະຫະລັດອາເມຣິກາຈະເວົ້າດັງມັງກອນ. ການປ່ຽນແປງຈາກພຣະຄຣິດໄປສູ່ຊາຕານໃນເສັ້ນປະຫວັດສາດນີ້
ຖືກສະແດງໂດຍຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງ ເນບູກາດເນັດຊາ ແລະ ເບນຊັດຊາ.

"ເບນຊັດຊາໄດ້ຮັບໂອກາດຫຼາຍຄັ້ງໃນການຮູ້ແລະກະທຳຕາມນ້ຳພຣະໄທຂອງພຣະເຈົ້າ.
ລາວໄດ້ເຫັນເນບູກາດເນັດຊາ ຜູ້ເປັນພຣະອົງບູ່ຂອງຕົນ ຖືກຂັບອອກຈາກສັງຄົມຂອງມະນຸດ.
ລາວໄດ້ເຫັນສະຕິບັນຍາທິກະສັດຜູ້ຈອງຫຼອງນັ້ນພາກພູມໃຈ ຖືກເອົາໄປໂດຍພຣະອົງຜູ້ປະທານມັນ.
ລາວໄດ້ເຫັນກະສັດຖືກຂັບອອກຈາກອານາຈັກຂອງຕົນ ແລະຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນຄູ່ຢູ່ກັບສັດປ່າໃນທົ່ງ.
ແຕ່ຄວາມຮັກໃນການມ່ວນຊື່ນ ແລະການຍົກຕົນເອງຂຶ້ນສັນລະເສີນຂອງເບນຊັດຊາ
ໄດ້ລົບເລືອນບົດຮຽນທີ່ລາວບໍ່ຄວນຈະລືມເລີຍ;
ແລະລາວໄດ້ກະທຳບາບຄຳຄຶກກັນກັບບາບທີ່ນຳການພິພາກສາອັນເດັ່ນຊັດມາເຖິງເນບູກາດເນັດຊາ.
ລາວໄດ້ເຮັດໃຫ້ໂອກາດທີ່ປະທານແກ່ລາວຢ່າງກະລຸນານັ້ນສູນເປົ່າໄປ
ໂດຍລະເລີຍທີ່ຈະໃຊ້ໂອກາດທີ່ຍິ່ງໃນມືຂອງຕົນ ເພື່ອຈະຮູ້ຈັກຄວາມຈິງ.
'ຂ້ານ້ອຍຈະຕ້ອງເຮັດຢ່າງໃດຈຶ່ງຈະລອດ?' ເປັນຄຳຖາມທີ່ກະສັດຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ແຕ່ໃຈເຂົາຜ່ານໄປຢ່າງບໍ່ໃສໃຈ."

ຈົງສັງເກດວ່າ ເບນຊັດຊາຜູ້ຊົງຮ້າຍນັ້ນເປັນກະສັດຜູ້ໃໝ່ຈຳ.

ລາວໄດ້ຮັບການພິພາກສາຢ່າງດຽວກັນກັບບົດາຂອງລາວ ຄື ເບນບຸກາດເນັດຊາ, ເພາະການພິພາກສາທັງສອງນັ້ນໄດ້ຖືກສະແດງໄວ້ເປັນ "ເຈັດເທືອ" ຂອງພຣະທຳເລວີນີຕິ ບົດ 26. ເບນບຸກາດເນັດຊາໄດ້ຢູ່ໃນທົ່ງນາ ດຳລົງຊີວິດຄົດໆສັດປ່າເປັນເວລາສອງພັນຫ້ຮ້ອຍຊາວວັນ, ຊົງເທົ່າກັບເຈັດປີຕາມພຣະຄຳພີ, ແລະການພິພາກສາຂອງບຸດຊາຍຂອງລາວ ຄື ເບນຊັດຊາ, ຊົງຄຳທຶຂຽນໄວ້ເທິງຜາເປັນຕົວແທນນັ້ນ, ກໍ່ສື່ຖືກສອງພັນຫ້ຮ້ອຍຊາວເຊັ່ນກັນ. ຄວາມແຕກຕ່າງກ່ອນການພິພາກສາທຶມາເຖິງເບນບຸກາດເນັດຊາໄດ້ນຳລາວໄປສູ່ການກັບໃຈ ແລະເຮັດໃຫ້ລາວກາຍເປັນກະສັດຜູ້ມີບັນຍາ, ໃນຂະນະທີ່ການພິພາກສາຂອງເບນຊັດຊານັ້ນໄດ້ຕົກຢູ່ເທິງກະສັດຜູ້ໃໝ່ຈຳ.

"ແກ່ຜູ້ປົກຄອງອົງສຸດທ້າຍຂອງບາບີລນ, ດັ່ງທີ່ໃນຖານະເປັນແບບຢ່າງໄດ້ກົດແກ່ກະສັດອົງທຳອິດຂອງມັນ, ຄຳພິພາກສາຂອງພະຍາມຜູ້ເຜົ່າລະວັງໄດ້ມາເຖິງວ່າ: 'ໂອ ກະສັດເອີຍ,... ມີພຣະຄຳກ່າວແກ່ພຣະອົງ; ລາຊະອານາຈັກໄດ້ຖືກຍຶດໄປຈາກພຣະອົງແລ້ວ.' ດານເືອນ 4:31." Prophets and Kings, 533.

ຂໍຂຽນຢູ່ເທິງກຳແພງສຳລັບປະທານາທິບໍດີຄົນສຸດທ້າຍ ຄືການແກ້ໄຂລັດຖະທຳມະນູນຄັ້ງທຳອິດ ຊົງລະບຸເຖິງ "ກຳແພງ" ແຫ່ງການແຍກລະຫວ່າງຄຣິດຕະຈັກກັບລັດ ອັນກະສັດໂງ່ເຂົ້າຄົນສຸດທ້າຍບໍ່ເຂົ້າໃຈ. "ເຈັດເທືອ" ໃນເລວີນີຕິ ບົດ 26 ເປັນຕົວແທນຂອງ "ການກະຈັດກະຈາຍຂອງປະຊາຊົນ"

ຊົງສຳເລັດຜົນໂດຍກະສັດແຫ່ງທິດເຫຼືອໃນເວລາຂອງກົດໝາຍວັນອາທິດ. ການກະຈັດກະຈາຍນັ້ນຄືຄວາມພິນາດແຫ່ງຊາດທີ່ຕາມມາພາຍຫຼັງກົດໝາຍວັນອາທິດ. ຊາດທີ່ທຶກໄດ້ລົ້ມບົດຮຽນຂອງບັນພະບຸລຸດຜູ້ສ້າງຕັ້ງຂອງພວກເຂົາ ຜູ້ທີ່ໄດ້ຂຽນລັດຖະທຳມະນູນເພື່ອປົກປ້ອງບໍ່ພຽງແຕ່ຈາກຄຣິດຕະຈັກທີ່ເສື່ອມຊາມເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຍັງຈາກບັນດາກະສັດຢູ່ໃນຮອບຜູ້ກົດຂີ່ ທີ່ຍິ່ງແພດຜູ້ເສື່ອມຊາມນັ້ນໄດ້ນຳອັນຢູ່ກັບພວກເຂົາ. ບັນພະບຸລຸດຜູ້ສ້າງຕັ້ງເປັນຕົວແທນຂອງຜູ້ທີ່ປະຕິເສດລະບົບສັນຕະປາປາແລະບັນດາກະສັດແຫ່ງຢູໂຣບ ເພາະພວກເຂົາຮູ້ຈັກກັບສົບການຂອງຕົນເອງ ຫຼັງຈາກໄດ້ອອກມາຈາກການກະຈັດກະຈາຍເປັນເວລາຫຼັງພັນສອງຮ້ອຍຫົກສິບປີແຫ່ງຄວາມມັດຂອງລະບົບສັນຕະປາປາ ວ່າການຄຸ້ມຄອງຕຳນິການກົດຂີ່ປະເພດນັ້ນ ຈະຕ້ອງເປັນແຖນກາງຂອງລັດຖະທຳມະນູນໃໝ່ຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຂົາເປັນບົດາທີ່ສະຫຼາດ, ພວກເຂົາຄ້າຍຄືລູກແກະ, ແຕ່ບໍ່ແມ່ນເຊັ່ນນັ້ນກັບບົດາຄົນສຸດທ້າຍ, ເພາະລາວຈະເວົ້າດັ່ງມັງກອນ. ບັນດາພຣະບົດາໄດ້ອອກມາຈາກການກະຈັດກະຈາຍ ແລະບຸດກັບເຂົ້າໄປສູ່ການກະຈັດກະຈາຍອີກ. ຜູ້ກົດຂີ່ໃນທັງສອງກໍລະນີ ຄືລະບົບສັນຕະປາປາອັນທຳອິດ ແລະລະບົບສັນຕະປາປາອັນສຸດທ້າຍ.

ສັນຍາລັກແຫ່ງການພິພາກສາເຫຼືອເບນບຸກາດເນັດຊາ ກະສັດອົງທຳອິດ ແລະເບນຊັດຊາ ກະສັດອົງສຸດທ້າຍ ຄືການກະຈັດກະຈາຍ "ເຈັດເທືອ" ໃນພຣະບັນຍັດເລວີນີຕິ ບົດທີ 26. ເບນບຸກາດເນັດຊາໄດ້ປະສົບສົງໄສດ້ວຍຕົນເອງ, ແລະເບນຊັດຊາກໍໄດ້ມີຂໍ້ຄວາມນັ້ນຖືກຂຽນໄວ້ເທິງຜາເປັນຄຳຈາລຶກເຫຼືອຫຼຸມຝັ່ງສົບຂອງຕົນ ໃນຄືນນັ້ນເອງທີ່ລາວໄດ້ຕາຍ. ສັນຍາລັກຂອງເຂົາອ້ອມຝ່າຍສາທາລະນະລັດໃນເບື້ອງຕົ້ນ ແມ່ນການຫຼົບໜີຂອງມັນຈາກການເປັນທາດຂອງກະສັດແຫ່ງທິດເຫຼືອ, ແລະສັນຍາລັກຂອງເຂົາອ້ອມຝ່າຍສາທາລະນະລັດໃນບັນຍາຍຂອງມັນ ແມ່ນການຖືກກວາດໄປເປັນເຊື້ອອັນເກດຂຶ້ນໂດຍກະສັດແຫ່ງທິດເຫຼືອ. ກົດໝາຍວັນອາທິດ ຄື "ໃນຄືນນັ້ນເອງ" ທີ່ມັນຕາຍລົງໃນຖານະອານາຈັກທີ່ທຶກແຫ່ງຄຳພະຍາກອນໃນພຣະຄຳພີ. ໃນທັງສະພາບປະກອບ—ເບນຊັດຊາ, ເບນບຸກາດເນັດຊາ, ແລະການເລີ່ມຕົ້ນກັບຈຸດສິ້ນສຸດຂອງເຂົາອ້ອມຝ່າຍສາທາລະນະລັດ—ສອງພັນຫ້ຮ້ອຍຊາວແຫ່ງພຣະບັນຍັດເລວີນີຕິ ບົດທີ 26 ແມ່ນສັນຍາລັກທີ່ຖືກນຳສະແດງທັງໃນຕອນຕົ້ນ ແລະໃນຕອນທ້າຍ.

ນັ້ນເປັນຕົວແທນແຫ່ງລາຍເຊັນຂອງອັນຟາ ແລະ ໂອເມກາ.

ຄຳພະຍາກອນເລື່ອງ “ເວລາ” ອັນທຳອິດທີ່ William Miller ໄດ້ຄົ້ນພົບ ຄືສອງພັນຫ້ຮ້ອຍຊາວ ໃນ Leviticus ບົດ 26. ມັນເປັນຫນຶ່ງກ່ອນທຳອິດໃນຮາກຖານທຣີຊະເຢຊູໄດ້ວາງໄວ້ໃດຍຜ່ານພາລະກິດຂອງ Miller.

ມັນຍັງເປັນຄວາມຈິງພື້ນຖານອັນທຳອິດທີ່ Adventism ໄດ້ປະຖົມໄປໃນປີ 1863.

ເມື່ອຫນ້າແຫ່ງຄວາມຈິງທັງປວງຂອງ Miller ຖືກນຳມາວາງໄວ້ໃນຮາກຖານ,

ຄວາມຈິງເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້ຖືກແທນໄວ້ໃນສອງແຜ່ນຈາລຶກຂອງ Habakkuk, ຊຶ່ງຄືແຜ່ນພິມບຸກເບີກປີ 1843 ແລະ 1850. ສອງແຜ່ນນັ້ນເປັນຕົວແທນແຫ່ງຄວາມສຳພັນຕາມພັນທະສັນຍາລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າກັບປະຊາຊົນທີ່ຖືກເອີ້ນຕາມນາມຂອງພຣະອົງ ເໝືອນດັ່ງທີ່ສອງແຜ່ນແຫ່ງພຣະບັນຍັດສົບປະການເປັນຕົວແທນແຫ່ງພັນທະສັນຍາກັບອິສະຣາເອນສະໄໝບູຮານ.

ໃນຕອນທ້າຍຂອງອັດເວນຕົດແຫ່ງ Laodicea,

ເມື່ອມັນຖືກຄາຍອອກຈາກພະໂອດຂອງອົງພຣະຜູ້ປັນເຈົ້າໃນເວລາແຫ່ງກົດໝາຍວັນອາທິດ,

ຂໍ້ຄວາມທີ່ຂຽນຢູ່ເທິງຜ່ານນັ້ນກໍຄືແຜ່ນພິມບຸກເບີກອັນສັກສິດສອງແຜ່ນນັ້ນ.

ແຜ່ນພິມທີ່ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດອ່ານໄດ້, ເພາະວ່າພວກເຂົາໄດ້ປະຕິເສດທີ່ຈະຮັບປະໂຫຍດຈາກຂ່າວສານແຫ່ງຄຳເຕືອນໃນຊ່ວງເລີ່ມຕົ້ນແຫ່ງປະຫວັດຂອງພວກເຂົາ....

ວິກິດການທາງການເງິນປີ 1837 ໃນສະຫະລັດເປັນເຫດການທີ່ສັບຊ້ອນ

ອັນເກີດຂຶ້ນຈາກການປະສົມປະສານຂອງບັດໄຈທາງເສດຖະກິດ ນະໂຍບາຍ ແລະ ກົດລະກຳການເກງກຳໄລ.

ຟອງສະກຸນການເກງກຳໄລ: ໃນຫຼາຍປີກ່ອນຫນ້າປີ 1837,

ໄດ້ມີກະແສຄວາມຄຶກຄົນແຫ່ງການເກງກຳໄລໃນທົດນິດແລະການລົງທຶນ,

ຊຶ່ງຖືກຂັບເຄື່ອນບາງສ່ວນໂດຍການຂະຫຍາຍຕົວຂອງປະເທດໄປທາງຕາເວັນຕົກ. ການເກງກຳໄລໃນທົດນິດ,

ໂດຍສະເພາະໃນເຂດຊາຍແດນຕາເວັນຕົກ, ໄດ້ນຳໄປສູ່ການບັນລາຄາທົດນິດໃຫ້ສົ່ງເກີນຈົງ ແລະ

ການກູ້ຢືມຢ່າງເກີນຂອບເຂດ.

ສິນເຊື້ອທີ່ໄດ້ມາໂດຍງ່າຍ ແລະ ການໃຫ້ກູ້ຢືມເພື່ອການເກງກຳໄລ: ທະນາຄານ ແລະ ສະຖາບັນການເງິນຕ່າງໆ

ໄດ້ອອກສິນເຊື້ອ ແລະ ເງິນກູ້ເປັນຈຳນວນຫຼາຍ, ຫຼາຍເທື່ອໂດຍປາສະຈາກຫຼັກປະກັນທີ່ພຽງພໍ.

ການເຂົ້າເຖິງສິນເຊື້ອໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍນຶ່ງໄດ້ສົ່ງເສີມຄວາມຄຶກຄົນໃນການເກງກຳໄລ ແລະ

ເພີ່ມຄວາມສ່ຽງຕໍ່ຄວາມບໍ່ໝັ້ນຄົງທາງການເງິນ.

ການຂະຫຍາຍຕົວເກີນຂອບເຂດຂອງທະນາຄານ:

ບັນດາທະນາຄານໄດ້ຂະຫຍາຍການດຳເນີນງານຂອງຕົນຢ່າງວ່ອງໄວ, ໂດຍມັກອອກເງິນກະດາດ (ທະນະບັດ)

ຫຼາຍກວ່າຈຳນວນເງິນຕາໄລຫະມີຄຳ (ຄຳ ແລະ ເງິນ) ທີ່ຕົນມີໄວ້ເພື່ອຄ້ຳປະກັນ. ການປະຕິບັດນີ້,

ຊຶ່ງເປັນທີ່ຮູ້ຈັກກັນວ່າ “wildcat banking,”

ໄດ້ກ່ອນໃຫ້ເກີດການໝູນວຽນຂອງເງິນຕາທີ່ບໍ່ຖືກກຳກັບຄວບຄຸມ ແລະ

ຂາດຄວາມໝັ້ນຄົງໃນປະລິມານຫຼາຍເກີນຄວນ.

ນະໂຍບາຍດ້ານເສດຖະກິດຂອງ Jackson: ນະໂຍບາຍຂອງປະທານາທິບໍດີ Andrew Jackson

ມີສ່ວນໃນການເຮັດໃຫ້ວິກິດການຮຸນແຮງຂຶ້ນ. ໃນປີ 1836 ທ່ານໄດ້ອອກ Specie Circular

ຊຶ່ງກຳນົດໃຫ້ການຊື້ທົດນິດສາທາລະນະຕ້ອງຊຳລະດ້ວຍເງິນແທ້ (ຄຳ ແລະ ເງິນ) ແທນເງິນເຈ້ຍ.

ນະໂຍບາຍນີ້ໄດ້ນຳໄປສູ່ການແຕ່ກັນນຳທະນະບັດທະນາຄານໄປແລກເປັນເງິນແທ້

ຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມຕັ້ງຕົວທາງການເງິນ ແລະ ການລົ້ມເຫຼວຂອງທະນາຄານ.

ບັດໃຈລະຫວ່າງປະເທດ:

ວິກິດໃນສະຫະລັດອາເມລິກາຍັງໄດ້ຮັບອິດທິພົນຈາກສະພາບເສດຖະກິດລະຫວ່າງປະເທດ.

ການຖົດຖອຍຂອງເສດຖະກິດອັງກິດ ຊຶ່ງເປັນຄູ່ຄ້າສຳຄັນຂອງສະຫະລັດອາເມລິກາ
ໄດ້ນຳໄປສູ່ການຫຼຸດລົງຂອງອຸປະສັງຕໍ່ສິນຄ້າແລະການສົ່ງອອກຂອງອາເມລິກາ.
ສິ່ງນີ້ຈຶ່ງສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ທຸລະກິດຂອງອາເມລິກາ ແລະມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງກັບຄວາມທຸກຍາກທາງເສດຖະກິດ.

ຄວາມຕົກໃຈແລະການແຕ່ງໄປຖອນເງິນຈາກທະນາຄານ: ໃນເດືອນພຶດສະພາ ຄ.ສ. 1837,
ຄວາມສັບສະເທືອນທາງການເງິນຫຼາຍປະການຕິດຕໍ່ກັນ, ລວມທັງການລົ້ມເຫຼວຂອງທະນາຄານ
ແລະການຫົດຕົວຂອງສິນເຊື້ອ, ໄດ້ນຳໄປສູ່ຄວາມຕົກໃຈໃນບັນດານັກລົງທຶນແລະຜູ້ຝາກເງິນ.
ຄວາມຕົກໃຈນີ້ກະຕຸ້ນໃຫ້ເກີດກະແສການແຕ່ງໄປຖອນເງິນຈາກທະນາຄານ
ແລະການຫົດຕົວຢ່າງຮຸນແຮງຂອງສິນເຊື້ອ.

ການຫົດຕົວຂອງປະລິມານເງິນ: ເມື່ອທະນາຄານລົ້ມເຫຼວ ແລະ ສິນເຊື້ອຖືກຈຳກັດເຂັ້ມງວດຂຶ້ນ,
ປະລິມານເງິນໂດຍລວມໃນລະບົບເສດຖະກິດໄດ້ຫົດຕົວລົງຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ.
ການຫົດຕົວຂອງປະລິມານເງິນໄດ້ຊ້ຳເຕີມຄວາມຫຍຸ້ງຍາກທາງເສດຖະກິດ ແລະ
ເຮັດໃຫ້ພາວະຖົດຖອຍຮຸນແຮງຍືງຂຶ້ນ.
ການປະສົມປະສານຂອງບັດໃຈເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ນຳໄປສູ່ການຕົກຕ່ຳທາງເສດຖະກິດຢ່າງຮ້າຍແຮງ
ຊຶ່ງມີລັກສະນະໂດຍການລົ້ມເຫຼວຂອງທະນາຄານ, ການວ່າງງານ, ການຫຼຸດລົງຂອງການໃຊ້ຈ່າຍຂອງຜູ້ບໍລິໂພກ,
ແລະ ພາວະເສດຖະກິດຕົກຕ່ຳໂດຍທົ່ວໄປ.

“ພວກເຮົາບໍ່ມີສິ່ງໃດຈະຕ້ອງຢ້ານສຳລັບອະນາຄົດ
ນອກເໜືອໄປຈາກວ່າພວກເຮົາຈະຫຼົງລົ້ມວິທີທາງທີ່ອີງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງນຳພາພວກເຮົາ
ແລະຄຳສັ່ງສອນຂອງພຣະອົງໃນປະຫວັດການອັນຜ່ານມາຂອງພວກເຮົາ.” Life Sketches, 196.